

SONSUZ
YANSIMA

HAVVA DİDAR ÇAĞLARLAR

SONSUZ
YANSIMA

HAVVA DİDAR ÇAĞLARLAR

 ÖZGÜR
YAYINLARI

SONSUZ YANSIMA

HAVVA DİDAR ÇAĞLARLAR

© Özgür Yayınları Tic. Ltd. Şti.

Bu kitabın Türkiye'deki her türlü yayın hakkı Özgür Yayınları Tic. Ltd. Şti'ne aittir, tüm hakları saklıdır. Kitabın tamamı veya bir kısmı 5846 sayılı yasanın hükümlerine göre, kitabı yayınlayan firmanın ve yazarlarının önceden izni olmadan elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemiyle çoğaltılamaz, yayınlanamaz, depolanamaz.

ISBN • 978-975-447-624-8

E-ISBN • 978-975-447-625-5

1. Baskı • Mayıs, Gaziantep 2023

Dizgi/Mizanpaj • Mehmet ÇAKIR

Kapak Tasarımı • Özgür Yayınları

Redaksiyon • Özgür Gez

Özgür Yayınları Tic. Ltd. Şti.

Yayıncı Sertifika No: 45503

📍 15 Temmuz Mah. 148136. Sk. No: 9 Şehitkamil/Gaziantep

☎ 0.850 260 09 97

📞 0.532 289 82 15

🌐 www.ozguryayinlari.com

✉ info@ozguryayinlari.com

Dizgi Ofset

Sertifika No: 48060

📍 Yeni Matbaacılar Sitesi Konya

☎ Tel: 0332 342 07 42

SONSUZ
YANSIMA

HAVVA DİDAR ÇAĞLARLAR

ÖZGÜR
YAYINLARI

*Bu genç yaşımda en büyük hayalimin gerçekleşmesinde
bana büyük destek olan babam Cem Çağlarlar, annem
Nesrin Çağlarlar başta olmak üzere kıymetli aileme,
değerli okul Müdürüm Volkan Canlı'ya, edebiyat
öğretmenim Özgür Geze , tüm öğretmenlerime,
arkadaşlarıma ayrıca Musa Fıstıkçı'ya sonsuz
teşekkürlerimi sunarım.*

*Bir gün bir sürü kitabımın olmasını
istiyordum ama bu kitapların arasında
kendi kitabımın olacağını tahmin edemezdim.
Hayalim olduğunu bile bilmeden bu hayalimi
gerçekleştirdiği için sevgili aileme...*

*Gözlerimiz birbirini bulduğunda kalbimin
hızlanmasının öfkeden mi sevgiden mi
olduğunu anlamayacak kadar softım.*

1

Son bir şansım kaldı. Burada ortadan kaybolmadan önceki son şansım. Eğer bir ceza daha alırsam sirenle çalmaya başlar ve daha önce 13 almışlara ne oluyorsa bana da aynısı olurdu. Bununla alakalı çıkmış ilginç dedikodular vardı. Bunlardan bazıları eve gönderildikleri, zindana atıldıkları, Çin işkencelerine maruz kaldıkları ve daha fazlası ama içlerinde kafaya yatan bir tanesiydi. Kendi güçleriyle öldürülmeleri. Acımasızcaydı. Düşündükçe bazı gidenlerin elektrik, toprak, su, zihin kontrolü gibi güçleri vardı. Ve onları düşünmek korkunçtu. Eğer gerçekse yapacağım en büyük hatayla ölecektim: Yanarak. Birini bir şey

olması için bir binaya gönderecektim. Ve o içeri girer girmez o bina patlayacaktı. Ya da ben yanlış bir şeye dokunacak ve yine o aynı kişinin yanarak can vermesini sağlayacaktım. Hangisinin gerçek olacağını bilmiyorum. Gücümün kötü yanlarından birisi bu. İnsanların yaptığı ya da yapabileceği hataları görüyorum. Eline tek bir dokunuşum yetiyor. Ama bu gücümü burada kullanmak veya kullanmaya çalışmak direkt ceza almama neden oluyor.

Gücümüzü kullanmamız tamamen yasak. Yaratacağımızı düşündükleri sorunlar sayesinde 4 yaşında ailemizden ayrılıp bu sığınaklara gönderildik. Her şehirde birer tane şehrin ücra köşelerinde bu sığınaklardan vardı. Ve bu tek bir kişinin suçu: Jesse. Her şey onunla başlamış. 2001 yılında yaşanan ay tutulmasından sonra doğan bazı çocukların özel yeteneklerle doğdukları tespit edilmiş. Başta çocukları böyle doğan ailelere büyük ilgi gösterilmiş. Aradan birkaç yıl geçmiş. Detroxya Krallığı bu çocukları sadece insanlara zarar verirse alıp onları eğitmeye ya da öldürmeye çalışıyormuş. Jesse o zamanlar 6 yaşına basmış.

Bir gün mahkeme koridorunda annesinin kucağında babasının salondan çıkmasını beklerken yanlarına yüzü kıpkırmızı olan bir adam oturmuş. “Senin kocan yüzünden benim abim öldü!” demiş. Bu cümleyi kimse anlamadan Jesse’nin yüzüne tokadı indirmiş. Tokat öyle kuvvetliymiş ki koridor boyunca

ca duyulmuş. Jesse'den ses çıkmadığını gören adam bir kere daha vurmuş. Ama Jesse yerine, acıyla bağırarak kendisi olmuş. Jesse'nin elinden çıkan ateş adamın elinden büyüyerek her yeri sarmış. Acıyla orada can vermiş. Jesse gücünü ilk defa kullanmış ve nasıl durdurulacağını bilmiyormuş. Elinden çıkan ateş büyüyüp etrafını sarmış. Kucağında oturduğu annesi ne olduğunu anlayamadan çığlıklar içinde ölmüş. Sonra oturdukları sandalyeler, duvarlar derken bütün mahkeme binası alevler içinde kalmış. İçeriden sağ çıkmayı başaran insanlar bile vücutlarına işleyen alev yüzünden ertesi gün can vermişler. Alevleri söndürmek 8 gün sürmüştü. 8. Günün sonunda Jesse ağlayarak saklandığı delikten çıkmış. Hükümet Jesse'yi suçlu bulup öldürmüştü.

Bu olaydan sonra yeni doğan her bir çocuğun hükümete zarar verebileceği düşünülmüş. Bunun önüne geçilmesi içinse çocukların 4 yaşında ailelerinden alınıp bu saçma kamplara gönderilmesi kararlaştırılmış. Bazı çocuklar Jesse'ye hayran olsa da bazı çocuklar ondan nefret ediyor. Benim içinse o koca bir sıfır. Bu her şekilde olması gereken bir şeydi. Bu kişi Jesse yerine başkası da olabilirdi. Ve bence hükümet bunu yapmak için fırsat kolluyordu. Çünkü biz onlar için sorun teşkil ediyorduk. Bunları başkalarına anlattığımda ceza almıştım. Sadece kendi düşüncelerim bana özel olmuştu. Bununla alakalı bir ceza daha alamazdım. Son hakkımı bunun gibi bir saçmalıkla

öpe atamazdım. Tamam, kabul geç saatte ayakta olduğum için, yemeğimi bitirmeden çöpe attığım için koşuda takılıp yere düştüğüm gibi bir sürü şeyden ceza almıştım. Ama bu son cezayı ya mantıklı bir sebepten alacaktım ya da hiç almayacaktım. Sanırım ilki mantıklıydı.

Aldığım cezalardan sıkılmıştım. Buradan dışarı çıkmak olabilecek en iyi seçimdi. En fazla birkaç kurşunla öldürdüm. Ya da şanslıysam buradan kaçabilirdim. Tavandaki havalandırmaya baktım. Geçebileceğim büyüklükteydi. Evet, bunu daha önce denediğim içinde ceza almıştım. Önce kameraları halletmeliydim. Giyinmemiz için verdikleri ceketı üstümden çıkardım. Kapının üstünde bir tane ve şuan hemen üstümdede bir kamera vardı. Ceketin kumaşının kötü olması işime yaramış yarı yarıya ayırmam kolay olmuştu. Beni ne zaman fark edeceklerini bilmiyordum. Hızlı olmalıydım. Daha birkaç saat önce az daha içinde boğulduğum varile baktım. Umarım beni taşırdı. Başlıyordum. Yerden destek alarak ayağa kalktım. İki kumaşı da iki elime aldım. Üstümdede duran kameraya yetişmek biraz zordu ama zıplamam yeterli oldu. Olabildiğince yükseğe zıpladım. İlk denememde olmamıştı. Bir kere daha denedim. Neredeyse oluyordu. Ve son zıplamam kumaş parçasını kameranın üstüne atmayı başarmıştım. Şimdi sıra kapının üstündekindeydi. Kapıya vardığımda hiç durmadan bir ayağımı kapının kulpuna diğerini de

hemen ardından duvara koydum. Boşta duran elimle de duvardan destek alıp kameraya kumaşı kapatmayı başardım. Kameraların görüntü almadığını ne zaman anlarıydı bilmiyorum ama uzun sürmezdi sanırım. Hızlı olmalıydım. Varili birazcık kaydırmam lazımdı. İçindeki suyun çoğu boşalmıştı. Tabi ki de sayemde. Kalan su alt dengeyi korurdu. İtmek çok da zor olmadı. Varilin üstünde çıkmak zordu. Ama duvardan biraz yardımla onu da başardım. Havalandırma kapağı tepemdedi. Çok az bir kuvvetle onu da açınca artık işim kolaydı. Kendimi yukarı çektim. Biraz emekleyip kapağı geri kapattım. Artık dar ve tozlu bir yol uzanıyordu önümde. Burnuma gelen küf kokusu da işin çabası. Emekleyerek ilerlemeye başladım. Koku bazı yerlerde artıyor ve ilerlemeyi imkânsız hale getiriyordu. Ama burada pes etmek olmazdı. İlerlemeliydim ve öylede yaptım. Bazen ağlamalar bazen siyah incilerin ayak sesleri bu dar koridoru dolduruyordu. Havalandırma neden bu kadar düz gidiyordu. Gerçi dönüş olsa ne yapacaktım. Hiçbir fikrim olmadan burada dönmek bir süre sonra beni bitkin düşürmeyi başarırdı. Sonrasında muhtemelen aşağı inip son cezamı alır ya da burada durup ölene kadar beklerdim. İlerlemeye devam ettikçe havalandırmadaki delik sayısı azalıyor bu sayede ışık ve hava azalıyordu. Bir zaman sonra önümü tamamen göremeye başladım. Gözlerim karanlığa zor alışır. Benim şansımdaya buydu. “Geri dön” diye bağırın iç

sesimi susturdum. Umarım iç sesimdi. Elimi son attığımda karşıma duvar çıktı. Sağımda çok az bir ışık geliyordu. Işığa yaklaştıkça tanıdık bir ses kulağıma ilişti. Işık artık altımdaydı. 3 kadar siyah inci başında siyah çuval geçirilmiş birini yumrukluyorlardı. “Hala ölmedi mi?” Bunu söyleyen siyah incilerden biriydi. “Başını açıp bak ölmediyse ben yoruldum diğer ekip gelsin”. Başından çuval çıkar çıkmaz onu tanıdım. “Elizabeth!”

Onu gördüğüm için niye bağırıştım ki. Siyah inciler başlarını bana çevirdi. Ellerine ne zaman aldıklarını anlamadığım silahın namlusu beni gösteriyordu. “Kim var orada?” Siyah inci seslendiği anda havalandırma kapağı ile yere düştüm. Sırtımı duvara yasladıktan sonra “sesini çıkarma!” Kahkaha sesi duyulduğu anda “John yapıştır şunu.” Yapıştır kelimesine takıldım. Ne dediğini sormak için peşinden gidecektim ama hareket edemiyordum. Ah doğru söylemek istediği buydu. Beni oturduğum yere yapıştırmıştı.

“Johnny Johnny yes papa eating sugar no papa telling lies no papa open your mouth hahaha” Biri sürekli bunu tekrar ediyordu. “Söyleyecek daha iyi şarkı bulamadın mı inci, neden benim adım?” Alaycı sarışın çocuk gülümseme ile söyledi. “Bilerek bu şarkıyı seçtim sonuçta senin favorin.” “Ha ha ha çok komiksin Hans!” kimin konuştuğunu anlamıyor-

dum. “Çocuklar sizi bölmek istemem ama buradan çıkmalıyız. Yakında gelirler ve arabayı yakalamalıyız.” konuşan mavi saçlı çocuktuktu. “Onu ne yapacağız?” soruyu soransa sarışın. “Kalsın burada” “Yanımıza alalım. Bizim yaşlarımızda yani bizden biri” “Bizden değil bizim gibi hem onu taşımak zor olur.” dedi havalandırma kapağı ile beni aşağı düşürün çocuk. “İyi tamam çöz onu John” hareket etmeye çalıştım ve başardım. Ama bu seferde ayaklarım yere değmiyordu. “Boşuna uğraşma kaçamazsın.” bu niye sinirliydi. Ve saçları niye siyah turuncu, birazı havuç birazı patlıcan sanırım. “Bana ne yapacaksınız?” en sonunda açmıştım ağzımı. “Seni siyah incilere vereceğiz.” “Ne! Hayır, bunu yapamazsınız. Bunu yaparsanız benim sonum olur bu. 13 alırım ondan sonra ne olacağını bile bilmiyorum.” “Hayır biliyorsun. Az önce gördün.” siyah saçlı “Yoksa gerçekten güçlerimizle mi öldürülüyoruz? Bu yüzden mi Elizabeth’i yumrukluyorlardı?” Bir anda fazla havalanıp kafamı tavana çarptım. “Sus artık!” Sarışın yine konuşmaya başlayacaktı ama şu beni taşıyanın bakışları yüzünden durdu. “Kyle biliyorum sus dedin ama sen Beth’i nereden tanıyorsun?” “Konuşabilir miyim kafamı bir daha tavana vurmam istemiyorum da” Az daha yine tavana çarpacaktım ama bu sefer az kala aşağı inmiştim. Vurmadığı için bu konuş demektir. Yani sanırım. “Buraya ilk geldiğimizde arkadaştık. Bir gün gizlice tuvalette güçlerimizi denerken yakalandık. Bu bizim

ilk cezamızı almamıza sebep oldu. Sonra birkaç tane daha almıştık. Sonra sırf sinirlendik diye ben ona üç o bana beş ceza aldırdı. Sonra benimle konuşmama-ya başladı. Birkaç gün sonrada ortadan kayboldu. Bu kadar.” Kısa bir öksürükten sonra o tanıdığım sesi duydum. “Seni korumak içindi. İkimizin de son haklarıydı. Buradan çıkıp çıkamayacağımız belli değildi. Dahası Mike’a ulaşmak zorundaydım. Bu sayede önce ben sonrada seni buradan kurtarabilirdim.”

“Ölen kardeşine nasıl ulaşacaktın?” “Herkes ölü olduğumu mu söyledin?” konuşan mavişti. Yine bir öksürük ile “Ne yapsaydım? Yakalanmamak için buna mecburdum. Biliyorsun.” Yüzündeki ifade bunu zaten bildiğini kanıtlıyordu. Artık inmek istediğimi söyleyecektim ama bizi durdurmak için kullandıkları siren çalmaya başladı. Beni taşıyan çocuk da dâhil hepsi yere düşmüştü. Düşerken gücünü kapatmış olmalıydı. Elizabeth sırt üstü yere düşerken ben son anda iki ayağımın üstünde dengede kalmayı başarmıştım. Şimdi altısı da yerde kulaklarını tutmuş seslen kurtulmak istiyorlardı. Ama hepsi bu ses susturuluncaya kadar kurtulamayacaklarını biliyordu. Gerçi sonrasında biraz uyurlardı. Ben niye onlar gibi değildim bunu bir türlü anlayamıyordum. Geçen seneye kadar bende etkileniyordum ama artık bana etki etmiyordu. Onlardan da kurtulduğuma göre buradan çıkmalıydım. Ya da onları da mı kurtarmalıydım. Yalnız birini taşıyacak gücüm vardı. Yere eğilip hepsi-

nin cebine bakmaya başladım. Hangisine dokunsam elektrik çarpıyordu. Elizabeth'e bakma gereği duymadım. Sonuçta onu kurtarmaya geldikleri açıktı. Son olarak taşıyıcıma baktım. Onda elektrik çarpmamıştı. Aradıklarımı da onda bulmuştum. Navigasyon cihazı ve araba anahtarı. Başka ne var diye bakacağım sırada şiddetli bir elektrik çarptı. Elektriği oda hissetmiş olmalıydı. Gözleri benimkilerle buluşup şaşkın bir ifade almıştı. Elimi geri çektim. Ayağa kalktığımda yerdeki altı bedende benimle birlikte havalanmıştı. "Sadece göndereceğin yeri düşün." Ses beynimin içine konuşmuştu. Dediğini yapmaya çalıştığımda hepsi düşündüğüm yere gitmişti. Bunu şuan sorgulamak saçma olacaktı. Onlar beni kurtardı denebilirdi. Şimdide ben onları kurtarsam iyi olurdu. Navigasyona bakarak koşmaya başladım. Bir yandan yönlendirmek bir yandan da yolu takip etmek ve bir yandan da koşmak zordu. Yarım saat kadar sonra yol bitmişti. Gecenin karanlığında az bir ışık etrafı sarıyordu. Siren sesi hala devam ediyordu. Sonuç olarak arabayı kendim bulmalıydım. Anahtardaki açma kapama düğmelerine basmaya başladım. Uzakta bir arabanın lambaları yanıp sönünce o arabanın olduğunu anladım. Arabaya koşup kapıları açtım onların arabaya oturduğunu düşündüm. Hepsini arabaya bindirmeyi başarınca şoför koltuğuna oturdum. Anahtarı kontağa takıp arabayı çalıştırdım. Nasıl ilerliyordu sağdaki ile mi soldaki ile mi ilerliyordu? "Sağ." Kimden duy-

duğumu bilmiyordum ama sağ pedala bastım. Araba ilerlemeye başladı. Direksiyonu tutarken ellerim titriyordu üstesinden gelmeliydim. Biraz uzaklaşsam biri kendine gelir bende o arada kaçardım. Evet, bu plan iyiydi. Sonrasında hayatta kalmam yeterliydi. Dümdüz ilerliyordum. Önüme teller çıkana kadar. “Devam et.” Pedala daha sert bastım. Bu sayede telleri devirmiştim. Önümüz en azından toprak yoldu. Ağaçlar olsa süremezdim. Bundan emindim. Biraz daha sürdüğümde siren sesleri tamamen kesilmişti. Onların uyanması biraz sürerdi. En azından öyle düşünüyordum lakin yanılmışım. Beni aşağı düşüren sonrasında taşıyan çocuk uyanmıştı. “Kurtardığın için sağ ol.” Evet, gitmenin vakti gelmişti. “Önemli değil ama geç şu direksiyona” Arabayı durdurup aşağı indim. Oda inip yanıma geldikten sonra koltuğa oturdu. “Gelmiyor musun?” Kafamı sola çevirip koşmaya başladım. En azından yaşarlardı şimdi. Ve benim kendi başımın çaresine bakmam gerekiyordu. Son attığım adımım yere değmemişti. Diğeri de değmeyince başımı arkama çevirdim. Çocuk yüzündeki gülümsemesiyle bakıyordu. “Şu gücünü kullanmasan da ben gitsem.” kafasını iki yana salladı. “Sen de bizimle geliyorsun. Bizi kurtardın diye kaçabileceğini sanma.” Ellerimi önümde kavuşturdum. “Öyle düşünmüştün değil mi?” Beni yan koltuğa oturtup kemerimi takarken “evet” dedim. Kapım da kapanırken araba ilerlemeye başlamıştı. Sonrasında aslında kısa

ama benim için fazla olan bir sessizlik geçti. “Ses-ten nasıl etkilenmedin” derin bir iç çektim. “Hiçbir fikrim yok.” Ellerimle oynamaya başladım. “Yalan söylüyorsun!” nereden anladı. “Geçen seneden beri etkilenmiyorum” Yola bakarken kafamı aşağı yukarı salladım. “Güçlerin benimle aynı olması güzel” Şuan ne demeliydim. Aynı değildi. Alakası bile yoktu.

“Aynı değil.” Doğruyu söylemek her zaman iyidir değil mi? Başıma sorun almamış olduysam sorun yoktu. Araba aniden durdu. Şaşkın yüzünü bana çevirdi. “O zaman nasıl? Şaka yapıyorsan bu hiç de komik değil. Doğruyu söylüyorsan gücün ne senin?” Sanırım bunu saklamalıydım. Az önce ne yapmış olduğunu bilmediğim gibi ne yapmış olabileceğimi de bilmiyordum. “Bilmiyorum desem inanır mısınız?” “Sen söyleyene kadar ilerlemiyoruz.” Tabi inanmazdı. Uzanıp elini tuttum. Beynimde karıncalanma hayal ettim. Kapkaranlık ortamı aydınlatan iki kırmızı nokta vardı. Işığın yanına gittim. O ve yanında turuncu saçlı bir kişi vardı. İki nokta onların üstündeydi. “İkinizden biri.” İkisinin de yüzünde öfke vardı. Kırmızı noktalar vücutlarının her yerinde parlıyordu. “Ya da ikiniz birden” uzanıp yanındakini elini tuttu havaya kaldırdı. İkimiz birden diyordu. Birden silah sesleri duyuldu ve onun yanındaki çocuk yere düştü Karıncalanma durdu. Artık bu andaydım. Merakla bana bakıyordu. “Ellerinizi kaldırdığın için öldü.” Yüzündeki merak korkuya dönüştü Sonra üzüntü, hayal kırık-

lığı, pişmanlık... Yanındakinin ölmesi ölümü onunla birlikte göze aldığı ve değer verdiği kişinin görünümüydü beklide. Korkusunu bir şekilde yenmişti.

Böyle olmasını isterdi. Önüne dönüp arabayı tekrar harekete geçirdi. Araba yine derin sessizliğe bürünmüştü. Kurak bomboş araziye izledim bir süre. Araba ilerledikçe her şey geride kalıyordu sanki. Ne kadar hızlı gidersek her şeyi o kadar hızlı unuturuz. Öyle düşünmek beni rahatlatmıştı. Bir süre devam ettik. Ta ki arkamızdan gelen siyah aracı görene kadar. Taşıyıcım sakince sürmeye devam ediyordu. Ama sakin görünmeye çalıştığı belliydi. Korkuyordu ve onu öyle görmek beni de korkutuyordu. Siyah araba mesafeyi iyice kapatmıştı. Sürücünün artık yüzü görülüyordu. Kısa mavi saçlı bir kadındı. Kyle arabayı hızlandırdı “Alis diğerlerini uyandır.” Kemerimi çözüp arkamı döndüm. En yakınımdakine vurdum. “Uyan hadi” Çocuk bir anda gözlerini açınca ikimiz birden korkmuştuk. Şoför ile göz göze geldi. Ve sonrasında herkesi uyandırmayı başardı. Sona Elizabeth kalmıştı ama uyandırmadı. “Bu kadından ne zaman kurtulmayı başaracağız?” Sorusu havada asılı kaldı. Şoförümüz pedala sonuna kadar basmış olmalıydı. Fazla hızlıydık. “Durdurmanız gerektiğini söylemeli miyim size?” Onlara baktığımda hepsini yüzünde korku vardı. “Bir şey yapmayacaksanız rica etsem direksiyona geç Hans.” Bunu söyler söylemez kemerini çözdü. Hans garip bir şekilde öne geçerken oda

arkaya geçti. Sendeleyerek arkaya gitti ve kapıyı açtı. Alis’le göz göze geldiklerine emindim. “John yardım” Benimle konuşan sarışın çocuk ayağa kalktı. Demek adı John’du. Onun yanına gitti. Ne olduğunu anlamadan Alis’in arabası havalandı ve geri yere indi. Sonra bir kez daha ve sonra yolun dışına savruldu. Buradan gördüğüm kadarıyla araba ters duruyordu. “Tamam, kurtulduk.” dediği anda kapıyı kapattı ve John’u içeriye itti. John da o arada gücünü kullanmayı kesti. O yeniden ön tarafa döndüğünde kurtulmanın verdiği rahatlık anlaşılıyordu. “Biraz dinlen kanks ben süerim ve sen de...” son söylediği benim içinde emindim. O oturup gözlerini kapattığında bende onu taklit ettim. Uykunun derinliğine kendimi teslim ettim.

“Hadi kalkın sizi uykucular” Yoğun güneş ışığına gözlerimi açtım. Ama sonra tekrar geri kapattım. Gözlerim alışınca yine açtım. Arka koltuğa ne zaman geçtiğimi bilmiyordum. Benden sonra Elizabeth ve taşıyıcı da gözlerini açınca doğruldum. John’un bağırdığı açık kapıdan aşağı indim. Önümde kocaman bir ev vardı. Ev demek az kalır resmen malikâneydi. Filmlerde gördüğüm tarzlarda. Beyaz iki katlı ve enine çok büyük duruyordu. Sağ tarafında siyah çizgili duvar vardı sanırım orası garaj girişiydi. Onun dışında garaj kapısının biraz solunda büyük kapının önünde girişi biraz kapatan büyük bir ağaç vardı.

Şuan da bile durduğumuz yerdeki çimenler güneşin ışığı sayesinde de yeşilin tonlarını yansıtıyordu. Bir el omzuma dokundu.

“Onlar bizi bulana kadar buradayız.” Elini çekip aşağı indi. Elizabeth’te havadan onu takip etti. Sonra ayaklarım yer ile temasını kesti. Elizabeth ile yan yana havada duruyordum. “Kendim inebilirdim.” Keşke demeseydim. Gücünü çaktı. Dengemi koruyamadım ve sırt üstü yere düşmüş oldum. Yerden kalkarken ağzımı doğru yerlerde açmayı kendime hatırlattım. Ayağa kalkmak isterken yine yere düştüm. “Kes şunu yapmayı!” John önüme gelip elini uzattı. Tuttuğum anda daha önce sığınakta ona dokunduğumda çarpan elektrik tekrar çarptı. Onlar gülüyordu ama beynime garip bir ses yine konuştu.

“Hareket etmemesi gerektiğini düşün!”

Yine dediğini yaptım. Sonra ayağa kalktım. Onun yanına gidip elini tuttum. Şimdi yine gücünü kullanırsa kendine de yapmak zorundaydı. “Tamam, bırak elini” elimi ondan çekip üstüme sildim. “Eğlenmeniz bittiyse gelin artık” John’u hala orada düşünürken diğerlerini takip ettim. Sonrasında sesini duyduk. “Çocuklar ben hareket edemiyorum” Şimdi ben gülüyordum “Gücünü kendinde nasıl kullandın?”

“Ben yapmıyorum bunu.” dediği anda gülmeye başladım. Onunla göz göze geldim. Benim yaptığı-

mı anlamıştı sanırım. “Nasıl olduğunu bilmiyorum bana bakma!” Ayaklarım yine yerden kesildi. “Ne yaptığını bilmiyorum ama kes şunu.” öfkelenmiş görünüyordu. “Ben nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Ne yapıyorsan onu yapmayı bırak o zaman.” dediğini yapmaya çalıştım. Onun orada olmadığını düşündüm. Gözlerimi ne zaman kapattığımı bilmiyordum ama açtığımda yerdeydim. John yine bana elini uzatmıştı. Onu tuttuğumda bu sefer elektrik yoktu. Kalkmama yardım etti. Ve ardından bana sarıldı: “İlk defa benimle aynı güçlere sahip birini buldum” dedi ve beni havaya kaldırıp sarılmaya devam etti “Johnny seni üzmem istemezdim ama gücünüz aynı değil.” Beni yere indirip şaşkınca bakmaya başladı. Sırayla hepsine göz gezdirdim. Onun dışında hepsi şaşkındı. “O zaman ne?” dışarı bir nefes verdim. “Yapılan ya da yapılabilecek yanlışları görüyorum.”

“Ve bunları engellemek için uğraşılıyor.” İtiraz etmek için ağzımı açtığım anda yine yere düştüm. “Yeter ben gidiyorum.” Arkamı dönüp ormanın içine yürümeye çalıştım. Çalıştım çünkü yine ayaklarım yerden kesildi ve malikânenin içine girene kadar da inmedim. Ben girdiğimde kapı kapandı.

Dün buraya geldiğimizde beni bir odaya kilitlemişlerdi. Kapım yalnız bir kez açılmış yemek konu-

lurken hareket etmeme engel olmuşlardı. Ve buraya girdiğimden beri de neredeyse hep dışarıyı izlemiştim. Dün nasıl kendi gücüm değil de onlarınkini kullanmışım. Oradan kaçmayı nasıl başarmışım. Yaparken çok da düşünmemişim. Ama şimdi düşününce nasıl yaptığımı aklım almıyordu. Bunu düşünmek beynimi ağrıtıyordu. Bunun nasıl olduğunu sorsam onlar bilir miydi acaba? Ya da bunu kendime saklayıp kafayı mı yemeliydim. Onlar belki bana yardım ederdi. Sonuçta onlar kurtarmışım. Ama onlarda beni kurtarmıştı. Ayrıca yaptığı şeyi yüzlerine vurmamak olmazdı. Bunları düşünürken biri geldi. Arkamı dönmeye yeltendiğimde yine hareket edemedim. “Boşuna uğraşma hareket edemezsin.” çok sağ ol ya bunu anlamamışım. Ayaklarım yerle temasını kopardı. Odamdan çıkarılıp merdivenleri iki kat aşağı inip sağdaki odaya götürdüler. Sığınaktaki revirde olan yatağa benzer yatağa yatırıldım. “Takip cihazını etkisiz hale getirmiştik. Ama artık çıkarmamız gerekiyor. Canın biraz acıyabilir istediğin kadar elimi sıkabilirsin.” konuşmayı bıraktığında artık hareket edebiliyordum. “Takip cihazı?” bize orda birçok şey öğretilmişti. Bir gün sağ salim hastalıktan kurtulup dışarı çıktığımızda “yani öyle düşünmemizi istiyorlardı buradan çıkamayacağımızı biliyordum” dış dünyadan uzak kalmayalım diye bize her haftanın başı gazete getirirlerdi. Bir kaç zorunlu ders de alınıyordu. Ve kitaplarla dolu bir odam vardı. Ama ta-

kip cihazını ilk kez duymuştum. “Nereye gidersen git seni izleyen bir cihaz.” bilmiyor muydun bakışlarını yolladı. Kafamı öbür tarafa çevirdiğimde aralarında ismini bilmediğim bir diğer siyah saçlı çocuk daha önce hiç görmediğim alete bakıyordu. Bana “Hazırsa başlayalım.” Kafamı onaylarcasına salladım. Narince saçlarımı boynumdan çekti. İçimde oluşan o huzursuzlukla onun elini tuttum. Cihaz tenime değer değmez ani refleksle elini sıkımdım. “Korkma ben yanındayım.” Beynime konuşan bu ses beni rahatlatmıştı. Elimin gevşediğini hatırlıyordum. Ama ondan sonrası yok.

Gözlerimi açtığında “Sonunda uyandın.” sedyede oturur pozisyona geldim. “İyi olduğuna göre yemeğe geç kaldık.” Oturduğu yerden kalkınca ben de kalkmaya çalıştım. “İstersen” Sözüünü yarıda kestim “Yürümeği biliyorum. Gerek yok” Acaba demese miydim? Çünkü ayağa kalkar kalkmaz sendeledim ve yere düşüyordum. Düşüyordum çünkü son anda kolumdan tutup beni düşmekten kurtardı. Yavaşça ayağım yerden kesilmeye başladığında sinirle ona baktım. “Tamam, o zaman sadece” Ayaklarım yerle tekrar buluşurken kolumu tutan elini gösterdim. “Bu daha iyi” merdivenlerden bir kat yukarı çıktık. Ortada kocaman bir masa ve etrafında sekiz sandalye vardı. Kyle beni sandalyelerden birine oturttu. Sağımdaki sandalyeye de kendisi oturdu. “Tom & Jerry çoktan gelmiş” sesin geldiği yöne baktım. John, Mike, Hans,

Elizabeth ve adını bilmediğim çocuk merdivenin başında bize bakıyorlardı. Biraz sonra Elizabeth yanımda diğerleri de karşımda yerlerini almışlardı. Onun karşısı boş kalmıştı.

Masada yemekler çıkmaya başladı. Bir tabak dolusu köfteli ekmek, uzun makarnalar ve önceden yemediğim bir yemek daha vardı. “Ancak bunları yaptırabiliyorum. Umarım seversin. Tabağına almak için önündeki menüden seçmen yeterli.” Herkesin yaptığını taklit etmek istedim. Yanımdaki havuçlu patlıcan neyi seçtiyse ben de onu seçtim. Yani tuşlarda yazdığına göre hamburger, spagetti ve pizza. Hiç birinin adını duymamıştım. Ama önümüze geldiğinde masadakilerin olduğunu anlamıştım. Onun dışında yemeğin sonuna kadar konuşan olmamıştı. “Herkes doyduğuna göre” siyah saçlı bir düğmeye bastı. Altımızdaki sandalyelerin yerini daha yumuşak oturluklar almış önümüzdeki masa küçülmüş oturluklar da küçülerek koltuk haline gelmişti. Bunlar olurken şaşkın bir surat ifadesiyle izlemiştım. “Artık tanışma vakti. Ben...” Bir anda elim yukarı aşağı sallanmaya başladı. “Ben Johnny ya da John. Seni yaptırırsam ki hareket edemezsin. İstersem seni oyun arkadaşım yaparım. Sonsuza dek beraber oluruz.” Bunları söylerken elimi sallamayı bırakmayıp yerinde de sabit durmayı herkesi güldürmüştü. Sonunda elimi bıraktığında odanın etrafında koşmaya başlamıştı. “Hans rahat bırak çocuğu.”

“Eh ben de Hans canım. Sıkılırsa John’u çocuklaştırmayı severim. Gücümde o zaten.” Yapmaya çalıştığı ağır abi tavırları çok komik duruyordu. “Kahkahalarla gülmek istersen Mike senin için burada.” Başımı aşağı yuları anladığımı gösterircesine salladım. “Şuan da olduğun gibi olmak istersen Alex diye seslenmen yeterli.” Nasıl olduğunu sormak için ağzımı açmaya çalıştım. Ama hareket edemedim. Üstünde bir gevşeme hissettiğim anda “Yani John’la güçleriniz aynı mı?” “Tam olarak değil. John hayali yapıştırıcı kullanır gibi. Mesela ayaklarını yere sabitleyebilir ama üst vücudunu hareket ettirebilirsin. Hareket edebilecek şekilde olabiliyorsun. Bende ise konuşman bile mümkün değil.” Bir ıslık çaldım. “Sıra sende” Başımı olumsuz anlamda salladım ve onu gösterdim. “Senin gücünü tam olarak bilmiyorum adını da”

“Kyle. Nesnelere hareket ettirmek. Şimdi sende.” derin bir nefes aldım. “Tam olarak gücümü artık bilmiyorum. Normalde yaptığınız veya yapacağınız yanırları görüyordum. Ama sizi bulduğumdan beri emin değilim.”

“Çünkü gücün o değil. Tom gibi sen de taklitçisin.”

*Umarım sınırlarınızı iyi biliyorsunuzdur,
umarım ama bu sınırlar içinde kalmayın.*

2

Birkaç gündür herkes beni neşelendirmeye çalışıyordu bu mümkün olmamıştı. Detroxya Krallığı'nın birkaç güce ekstra zaafı vardı. İçlerinden tamamen canavar çıkan, dört elementten herhangi birine sahip olanlar ve taklitçiler. Bunlardan biri olduğunda ölmen kesin olur. Çünkü krallığa daha çok zarar verme eğiliminde olurlar. Onlar özgürlük isteyenler olur. Aynı benim istediğim gibi. Oradan kaçarken aklımda özgürlük ve yaşamak vardı. Hala olduğu gibi. “Kate burada mısın?” Mike’in sesini duyunca hayal dünyamı terk ettim. “E-eyet” Elindeki halatla bana anlamsız bir bakış attı. Doğru ya salıncak kuruyor-

duk ağaca çıkmam lazımdı. John yukarıda olan kişiyi oraya yapıştıracaktı. Bu yüzden Mike yukarı çıkamıyordu. Onu oradan şaka amaçlı bile düşürebilirdi. Mike kendisi öyle demişti en azından. Ağacın dalına tutunup kendimi yukarı çektim. “John” Seslendiğimde ayaklarımın hareketi kesilmiş oldu. Biraz öne eğilip önümdeki dala ipi geçirdim. Bir kaç tane düğüm attım. Mike aşağıdan kontrol etti. John ile göz göze gelmem ayaklarımı hareket ettirmemi de sağladı. Aşağıya atladım. John elindeki araba lastiğiyle zıplıyordu. Salıncak tamamen yapılıp da oturana kadar yerinde zıplamayı sürdürdü. Sonunda Mike onu sallamaya başlayınca sakinleşti. Eve geri girdim. Hans’ın camdan bakarken güldüğünü gördüm. “Senin işindi.” beni görünce iki adım arkaya sendeledi. “Az önce ordaydın.” Gülümseyerek ona yaklaştım. “Evet, şimdide John’a yaptığını sana yapmak için buradayım.” Geriye doğru giderken “Bunu yapamazsın.” Yerimde durdum. “Evet, bunu yapamam.” yüzüne alaycı bir gülümseme yerleştirip üstüme gelmeye başladı. Onu taklit ettim aynı gülümseme ile üstüne yürüdüm. “Tabi sana dokunmazsam.” Ayaklarım yerle temasını kesti. “Birbirinizle uğraşmayın” Sinirle ona baktım. “Şunu yapmayı bırak artık. Çok sinir bozucu.” Omuzlarını yukarı kaldırıp indirdi. Ardından yere düştüm. Başını kitaba gömdü. Ne zamandan beri orda orada kitap okuyordu o. “Kate” Yine Alex’in sesiydi. Günde en az 3 kez beni çağırıp icatlarını gösteriyordu. Yani

onlara icat diyordu. Bazen onlara isim bulmam için bazen de tanıtmak için çağırıyordu. Açıkçası çoğu zaman ne dediğini anlamıyordum. Ama bana anlatırken mutluydu. Ve bu sanırım yeterdi. Evet yeterdi. Merdivenlerden aşağı inip kapısında laboratuvar yazan kapıya geldim. Sağ elimi kapının sağında bulunan ekrana tuttum, kapı küçük bir gıcırtyla açıldı. Masaların birinin başında önündeki icadıyla uğraşıyordu. Yanına gidip omzuna dokundum. Beynimdeki karıncalanmayı engellemeye çalışırken onun dikkatini bana verdiğini az çok anlayabildim. Elimi çekmek istemem işe yaramıyordu. Onu hareketsiz bırakmak sadece öyle kalması. “Kate iyi misin?” Alex in sesi çok uzaktan ama bir o kadar da yakından geliyordu. “Benden uzaklaş” acaba beni duymuş muydu? Ben kendimi duyduğumu bile sanmıyordum. Kapının açılma sesini uzaktan duyuyordum ama çok uzaktı. “Çekil ondan” Bunu kimin söylediğini anlayamadım. Ama yavaş yavaş karıncalanma hissi kayboluyordu. Benden uzaklaşmıştı. Karıncalanma tamamen bitene kadar başka ses duymadım. Sonunda kendime gelince gözlerimi açtım. Alex ve Kyle’in gözleri benim üzerindeydi. “Daha iyi misin?” Kyle’in sorusuna sadece kafamı sallayarak cevap verebildim.

“Bir süre hiç birimize dokunmamaya çalış. Bu gücün daha yeni aktif olmaya başlıyor. Sen arka arkaya bu kadar çok kullanırsan bir süre sonra zihnini hiç susturamayacaksın. Şimdi basit kelimelerle seni

kandırmaya çalışıyor ama kullanmaya devam ettiğin sürece bu basit isteklerin yerini önünü alamayacağın bir yıkım alacak. Bunu istemiyorsundur umarım.” “İsteyip istemediğimi bilmiyorum.” “Kararsız olman da güzel. Alex seni neden çağırdı?” Alex küçük bir kahkaha attı. “Mikrofonu açık mı unutmuşum?” “O ne?” İkisi de şaşkınca bana döndü. “Ne ne?” Kyle’in cevap şekli zaten bilmem gereken bir şeyi sorduğumu söylüyordu. “Mikrofon” masum olduğumu düşündüğüm şekilde sordum. “Normalde insanların toplandığı yerde konuşacaksan sesini yormamak için kullanırsın. Yani sesin fazla çıkar. Ama hepiniz için başka bir sebeple ürettiğim mikrofonlar var. Kulağının içinde yer alıyor. Hissetmemen için çok küçük ve hafif tasarladım. Onun sayesinde buradan sana seslenebiliyorum ve bunu sadece sen duyuyorsun. Ama senden önce Kyle ile konuşurken mikrofonu kapatmayı unutmuşum.” Alex güzelce açıkladı. “Şimdi anladın mı prenses?” Kafamı olumlu şekilde salladım. “Ağzın yok mu senin kafa sallamayı bırak.” Şuan onu tavana yapıştırmak istiyordum. “Siz keyfinize bakın. Mikrofonu da kapattığına emin ol Alex!” Bunu söyleyip çıktı. “Şunu taksana.” uzattığı bilekliği almamı beklemeden koluma taktı. “Bu tuşa bastığında...” gösterdiği tuşa bastı. Beyaz küçük bir ekran ve üstünde gülen bir yüz çıktı. Carla bize su verir misin?” gülen yüzün yerini iki bardak su aldı. Alex eliyle uzanıp

önce birini alıp bana uzattı sonra diğerini alıp masaya koydu. “Sadece su almak için mi?”

“Hayır istediğin her şey ekran boyutunda olan her yemek veya içecek buna dahil.” Bastığı tuşla ekran tekrardan kapandı. “Ayrıca bir gün ayrılırsak diye ya da kötü düşünmeyelim birbirimizle iletişim kurmak zorunda kalırsak veya kurmamız gerekirse” konuşmasını bölüp bir tuş daha gösterdi. Ama o tuş bilekliğin üst kapak gibi bir şeyi açtığında görünüyordu. “Şimdi boşuna basmalıyım.”

*“Feeling my way through the darkness Guided by a beating heart I can’t tell where I the journey will end. But I know where it starts.”*¹ kulaklığın teki çıkınca başını o yöne çevirdi. Can dostu Fredrik ona gülümsüyordu. “Ne zaman bu kitabı bırakacaksın?” Arkadaşı önündeki sandalyeyi çekerken sormuştu. “Öldüğümün sebebini anlayınca.” Önündeki kitabı kapatıp önüne döndü. Hızlıca sayfalara göz gezdirdi: “Kitabın yarısından fazlası boş. Dönüp aynı yeri okuyarak nasıl bulacaksın?” Kendine hâkim olamayarak ellerini masaya vurup bir hışımla kitabını geri aldı. Sakinleşmek için bekledi. “Bu kitap benimle alakalı Fred. Kitabın başında bütün bir kamu binasını ya-

1 karanlık boyunca yolumu bulmaya çalışıyorum Atan bir kalbin öncülüğünde Yolculuk nerede bitecek söylemem ama nerede başlar biliyorum

kıyorum. Sonra öldürülüyorum. Ve bunları bomboş bırakmışlar. Bir devamı yok. Devamı olmalı.” Diğeri de ayağa kalkıp arkının sırtını pat patladı. “Senin dinlenmen gerekiyor. Hadi artık yat. Senin yüzünden uyuyamıyorum.” Cümlesi bitince ışığı kapatıp yatağına geri girdi Fred. Arkadaşı evindeyken ansızın evine gelen yabancılardan şiddet görmüştü. Onu kurtarıp psikoloğa götürdüklerin de psikolog ona onun kendine zarar verebileceğine dair uyarılmıştı. Onu kendi evinde kalmaya ikna etmişti. O okuduğu kitap ilk gün ansızın yatağının üstünde belirmişti. Gri kapaklı ve sayfalarının çoğu boştu. O günden beri kitabı yanından ayırmıyordu. Birkaç gün daha böyle giderse yine psikoloğa götürmek için ikna çabalarına başlayacaktı ve bunu yapmak istemiyordu. “Zorunda bırakma.” Son düşüncesini ona yönelik söyleyip kendini uykunun tatlı kollarına bıraktı. Fred seslendiğinde onun yatağına bakmıştı. Fred uyuyana kadar bekledikten sonra masasının üstündeki küçük lambayı geri açtı. Kitapta kaldığı yeri tekrar açınca öncesinde boş olan sağ sayfanın üstünde turuncuyla ikinci bölüm yazıyordu. Büyük bir heyecan, tereddüt, şaşkınlıkla sayfayı çevirdi.

Alex işimiz bittiğinde yemek için üst kata çıktık. O bilekliklerden herkese yapmak istiyordu. Ve bunu yapmak için yarına kadar süre istiyordu. Tüm gece

uyumadan herkes için bir bileklik. Bunun için Kyle'i ikna etmesi kolay olmuştu. Yemek masasına ilk gün ki gibi yine oturup yemeğimizi yedik. Alex'in bastığı tuşla yine sandalyeler oturma grubu şeklini almıştı. Hans ile John birbiriyle uğraşmaya, Mike ve Elizabeth dış kapıya, Alex ise laboratuvara yürümeye başlamıştı. Kyle omzuma vurduğunda ona döndüm. "Benimle gelirsin misin sana bir şey göstermeliyim." Başımı aşağı yukarı sallayıp ayağa kalktım. O da kalkan elimi tuttu. Yukarıda benim odamın tam tersi yönde ilerledik. Koridorun en sonundaki kapıya geldiğimizde elimi bıraktı. Cebinden çıkardığı anahtarı deliğe sokup iki tur çevirdi. Kapı açıldığında içeri girerken elimden tutup beni de içeri aldı. Odanın ışığı açıldığında kitaplarla dolu bir odada olduğumuzu anladım. Uzun süredir buraya giren olmasa gerek örümcek ağları ve tozlar burada hükümlerini ilan etmişti. Kitapların arasından geçerek bir masa ve üç sandalye olan ve etrafındaki kitaplar sayesinde duvar oluşmuş gibi duran yere girdik. Masanın üstünde bir kitap duruyordu. Elim bırakıp oturmamı işaret etti. Kendisi de masanın üstünde ki kitabı aldı. Sandalyelerden birine oturdum. Kyle da sandalyelerden birine oturunca bana baktı. "Onunla aynısın." kimi kastettiğini anlamam uzun sürmedi. İlk gün elinden tuttuğu çocuktan Tom'dan bahsediyordu. "O gün orada zaten ölecekti. İkimiz birlikte ayrılabiliriz diye düşündüm. Yanıldığımı onun ölü bedenine sarılırken fark ettim.

Onlar beni öldürmedi. Onlara verdiğim acının karşılığın onlar da bana aynısını yaparak ödettiler.” Kafasını ayaklarına çevirmişti. Bunları anlatırken zorlanıyordu. Ama bunu neden yapıyordu. “Anlatmak zorunda değilsin.” Dolmuş gözlerini bana çevirdi. “Hayır zorundayım.” Derin bir nefes aldı.

“Siyah inciler kapımıza geldiğinde babam hazırlıklıydı. Tom ve beni odadaki gizli bölme bırakıp arkanızı dönmeden koridoru yürüyün demişti. Onun dediğini yaptık. Işığı bulmamız dört günümüzü aldı. Tom dışarı çıktığımız anda bir kuştan yardım istedi. Kuş eve bakıp geldiğinde babamızın kanlar içinde yerde yattığını söyledi. O gün ikimizde yıkılmıştık. Daha 7 yaşındaydık. Ama ölümün ne demek olduğunu biliyorduk. Babamızı bir daha göremeyecektik. Ve peşimizde siyah inciler vardı. Yakalanınca bizi kampa götüreceklerini biliyorduk. İkimizde o dört gün içinde büyümüştük. Bahçede top oynamak hopyayıp zıplayıp eğlenmemiz gerekirdi. Ama biz o gün büyümüştük. Bizden çocukluğumuzu almışlardı. Ve tek suçumuz istemediğimiz güçlerle doğmaktı. İkimizden başka kimsemiz yoktu o gün. Annemiz bizi dünyaya getirdiği gün ölmüştü. Babam ise siyah inciler yüzünden.”

Gözyaşlarını artık tutamamıştı. Onla empati kurabiliyordum. Yani en azından deniyordum. Ben yetimhanede büyümüştüm. Annem veya babam hak-

kında bildiklerim artık unutmuştum. Jesse ile aynı yıl 6 yaşına girmiş ve onun yaptığı şey yüzünden aynı yıl kampa alınmışım. Oranın neye benzediğini bile bilmeden. Uzanıp Kyle'in elini tuttum. Boşta kalan eliyle gözlerini silip devam etti.

“Birkaç gün alışmayı bekledik sanki mümkünmüş gibi. En azından toparlanmayı başardığımızda ormanın derinliklerine yürüdük. Bizi kimsenin göremeyeceğini düşündüğümüz bir yer bulduk. Ormandan odunlar bulup minik bir çadır oluşturdum. Tom da hayvanlarla birlikte yiyecek falan bulmuştu. Öyle baya vakit geçirdik. Evsiz geçirdiğimiz neredeyse bir yıl olmuştu. Gece uyurken bağırışlar duymuştuk. Tom'un dostlarıyla konuşup ne olduğunu öğrenmesi uzun sürmemişti. Jalivya'da önemli ailelerinden biri yakalanıp Shapi'ye getirilmiş ama siyah incinin elinden kurtulmayı başarmıştı. Ama Shapi ormanlarına gelmişlerdi. Bizim olduğumuz ormana. Onlar yardım etmeliyiz diye düşündük. Babama olduğu gibi onlara da zarar vermelerini istemiyordum. Tom'a söylediğim anda kabul etti. Hayvanlardan nerede olduklarını öğreniyor oraya ilerliyorduk. Sonunda onları bulduğumuzda yakalanmak üzerelerdi. Güçlerimizi kullanıp onları kurtarmayı başardık. Balivya'ya geri dönmek için liman tarafına beraber gitmeyi teklif ettiler. Kabul ettik. Bu orman artık bizi saklayamayacaktı. Ayrıca Tom ve Bo beraber oynamaya alışmıştı. Bo'nun babasının teklifiyle hep bera-

ber Balivya'ya gittik. Orası buraya göre çok farklıydı. Başkent Detroxya'ya karşı çıkıyorlardı. Onlara katıldık. Bo ile görevlere çıkardık. Gittiğimiz son görevde Tom farklıydı. Yaşımız gibi davranmaya tekrar alışmıştı ama görevin ortasında dışarıda saklanıp emir vermesi gerekirken yanıma gelmişti. Benim gücümü kullanarak beni bir kurşundan korumayı başardı. Çatışma bitene kadar benim yaptığımı yaptı. Çatışma bittiği zaman saklamamız gereken bu önemli şeyi biliyorduk. Tom başkentten kesin ölüm emri verdiği güçlülere taklitçilerden biriydi. Yani senin gibi uzun süre sakladık. 2-3 yıl sonra görevlerden birinde yere düşürmeye çalıştığım kurşun Bo'nun gözüne geldi. O günden sonra telepati gücü yok oldu. Bunu öğrendiğimiz anda Tom'la Balivya'dan kaçtık. Shapi ormanına geri döndük. Dönerken artık bizi bulamayacaklarını düşünmüştük. Ama yanılmıştık.

Tom hayvanlara yardım etmek için adını bile bilmediğimiz bir depoya gitmekte ısrar etti. Onu kıramayıp kabul ettim. Ama oraya gitmek istemiyordum. Orada kötü bir şeyler olacağına inanıyordum. Ve o gün o depoya vardığımızda her şeyin sonunun geldiğini kapıdan içeri ilk attığım adımla anladım.”

Zorla durdurduğu gözyaşları yine akmaya başladı. Kardeşini çok seviyordu. Bunu anlamak o kadar kolaydı ki. 0 olmadan eksik olduğunu anlamak çok kolaydı. “Devam etme artık.” Aptal bunu daha

önce söylesene. Gerçi biraz geç yükleniyor sana. Islak gözlerini bana dikti. Ne olursa olsun anlatmak istediği gözlerinden anlaşılıyordu. Uzanıp elini tuttum. Ve o anda fark ettim. Az önce elini tuttuğumda, zihnim gücünü kullan dememişti. Ama şuan diyor-du. Karıncalanma beynim ele geçirirken o sadece gözünden düşen yaşları sayıyordu. İlk kez birinin gözünden tam olarak izliyordum. Tom sürgülü siyah kapıyı gıcırıtıyla açıp içeri girdi. Etrafı kontrol ettikten sonra ben de içeri girdim. Deponun tavanından içeri giren ay ışığı küçük bir yeri aydınlatıyordu. Ve aydınlattığı yerde yatan bir hayvan vardı. Yaklaştıkça onun bir kurt olduğunu anladım. Kyle'ın içindeki endişeyi hissedebiliyordum. Başını endişeyle Tom'a çevirdi. Yüzündeki korku, endişe, sevinç hepsi çok kolay okunuyordu. Ona koştı. "Tom hayır!" Kyle bağırdığı anda Tom'un üstüne koştı. Işığa az kala Tom'u düşürdü. Yerde birkaç tur döndüler. Kyle ayağa kalkıp endişeli bir şekilde Tom'u yerden kaldırdı. "Özür dilerim. Özür dilerim. Bir şeyin var mı?" Tom gözlerini dikip bana baktı. Yani Kyle'a. Ne olduğunu sorguluyordu. İşte o karanlıkta parlayan kırmızı noktayı o zaman gördük. Kyle'ın huzursuzluğu korkusu çok daha arttı. "Tom kaç lütfen" Kırmızı noktalara bakarken söylemiştik. Tom'un gözü vücudunda parlayan noktalarla buluştu. "Biliyorum uyarılarımı daha çok duymayı seviyorsun. Dinlemeyi sevmiyorsun ama lütfen buradan git." Söylediği

şeyin saçmalığın cümlesi bittiğinde anladı. “Hareket ederseniz sorumlusu biz değiliz.” Mikrofondan gelen o ses ikisinin ayrılığını veya ölümünü bağır-mıştı. Kyle uzanıp Tom’un elini tuttu. Sinirle kırmızı parlak noktaların yönüne döndüler. Tom da aynı şekilde sinirliydi. “İkimizden biri” bu soruyu şimdi daha iyi anlamıştım. Aslında Tom’u istiyorlardı. “Ya da ikiniz birden.” Ama daha kesin anladım soruyu. Aslında taklitçiyi istiyorlardı. Kyle hiç düşünmeden Tom’un elini tutup havaya kaldırdı. O gün ki gibi ikimiz birden diyordu. Onlara yalan söyleyip ölüren Tom’u bırakmak istemiyordu. Silah sesi duyulmadan önce depoda korunmak için yer düşündü. Ya da bir eşya ama yoktu. Tek seçenek kurşunu durdurmaktı. Kurşuna odaklandı ama silah sesi duyulduğunda çok geç kalmıştı. Tom düşerken havada tuttuğu eli yavaşça kendini saldı. Vücudu yerle buluşmadan hemen önce Kyle onu tutmayı başardı. “Özür dilerim. Özür dilerim Tom lütfen beni bırakma yapma bunu bana lütfen.” Tom acıyla gülümsedi Kyle’i. “Onları mutlu etme.” Ağzından yavaşça akan kanın birazını tükürdü, birazını da zorla yutkundu. “Hayatına devam etmelisin bunu yap tamam mı söz ver?” küçük serçe parmağını uzattı. Kyle zorlukla yüzüne kondurduğu gülümsemeyle serçe parmağını onunkiyle kavuşturdu. Sonra başparmaklarını birbirine değdirdiler. “Vakti gelince beni bul.” Tom gözlerini kapattığında Kyle depoda yankılanacak şekilde bağırdı. Gözlerin-

den akan yaşı durduramıyordu. Olayı onun gözünden izleyince Kyle'ın o haline sanırım ben de ağlıyordum. Bir anda titremeye başladık. Kyle zorlukla arkasını döndü. Siyah maskeli adamın elinde ona doğrultulan şok tabancasını gördü. Vücudu verilen elektriğe yenik düşmüştü. Tom'un yanına düşerken depoda mutluluk ve kötülük içeren kahkaha duyuldu. Gözlerini kapatmadan hemen öncesinde başında duran silueti o anlamıştı. Ama ben kim olduğunu bilmiyordum. Bu kadar olduğunu anlamıştım. Beynimi durdurdum. Gözlerimi açtığımda Kyle kendini toparlamıştı. En azından artık ağlamıyordu. Benim aksime. Yüzümdeki ıslaklığı çok net algılıyordum. Sandalyesinden kalkıp yavaş ve narince bana sarıldı. "Lütfen beni bırakma. Seni de kaybetmek istemiyorum." Hiçbir şey demedim. Sadece omzunda ağlamak istiyordum. Bütün yaşadıklarım ve onun bütün yaşadıkları için gözyaşlarım durmadan aksın istiyordum.

Elindeki kitabı sinirle kapattı. "Tamam kyle'ın hikayesi üzücü ama benimki daha çok. Kate benim omzumda ağlamalı onun değil." Ellerini başının arkasında kavuşturup yere çöktü. Kitabı okudukça Kate'yi kıskanmaya başlamıştı. Kıskanılacak bir yanı da yoktu ama engel olamıyordu. Kate'yi Kyle ile okumak istemiyordu. Hiç tanışamayacağı biri için duygu bes-

lemek aptalca diye hatırlattı kendine. Gözlerini kapatıp bir süre kendine gelmek için bekledi. O gerçek bile değil tekrardan bunu kendine hatırlattı. Sonra içini rahatlatan hiç duymadığı bir ses duydu. Ama çok kısık ve uzaktan geliyordu. “Artık uyu” diyordu ses. Sesi dinledi. Ve kendini uykuya teslim etti.

Rüyasin da yine o evdeydi. Aynı kapı çaldı. Hiç tereddüt etmeden açtı kapıyı. Karşısındaki iki adama korkuyla baktı. Ve o an anladı. Yine o gündeydi. Aynı rüya. Geriye sendeledi. Arkasına bakmayı unutmuydu. Yere düştü. Umursamayıp geriye gitmeye devam etti. Sırtının duvara çarpması uzun sürmemişti. Ama hala kaçabilecekmiş gibi geriye gitmeye çalışıyordu. İki adam üstüne kırmızı bir örtü serdi. Üstündeki örtüyü çekince karanlık onu karşıladı. Ellerinin çarpacağı şeyi aradı. Çentik gibi bir şeye çarpınca hemen onu aşağıya çekti. Işık kendini gösterdiği anda gözlerini açtı. Örtüyü üstünden atıp nefesini düzene sokmaya çalıştı. Komodinde hep hazırda duran suyundan içti. Güneşin yavaş yavaş kendini gösteriyor olması alarmının her an çalabileceğini anlamasını sağladı. Uzanıp alarmı kapattı. Yavaş adımlarla odadan çıktı. Hazırlanıp odaya döndüğünde Fred çoktan kalkmıştı ve kitabın sayfalarını inceliyordu. “Canın sıkılıp kendin mi yazdın?” Gerçekten yazabilir miydi? Bu soru kafasını kurcalarken Fred’le birlikte okula vardı. Sonunda on-

dan ayrıldığında sınıfına gitti. Tavana doğru dizilmiş çift kişilik masalardan dördüncüsüne oturdu. Zorunlu sıra arkadaşı yanına oturunca ona bakıp gülümsedi. Adrien da ona zorla gülümsedi. Bu okulda hep iki kişiyle gezmen gerekiyordu. Üç kişi olmaz sadece iki kişi. Ne eksik ne fazla. Aslında eskiden Adrien'le iyi anlaşırdu. İlk onunla eşleştiğinde buna ikisi birden mutlu olmuştu. Ama zaman geçtikçe ikisi birbirini istememeye başladı. Bunu neden istemediklerini ikisi de bilmiyordu. Sebepleri yoktu. Başını masaya koydu. Onların dışında herkes birbiriyle konuşuyordu. Bir süre onları dinledi. Sonra zil çaldı. Ve bugünkü görevleri masalarının üstünde yer alan dijital ekranda belirdi. İkili görevlerini deftere karalayıp görevlinin girmesini beklediler. Yanındaki şansız asistanıyla içeri giren görevli sınıfa göz gezdirdi. Herkesin tam olduğuna kanaat getirdiğinde derse başladı.

Derste işledikleri gibi fotoğraf çekmiş, başka insanlarla sohbet etmek için uğraşmış ve yardıma ihtiyacı olan birkaç kişiye yardım etmişlerdi. Listede üstü karalı görevler ve videoları görevlinin asistanına attıklarında banka oturdular. Yorulacak kadar zor değildi yaptıkları ama onlar yine de yorulmuştu. Karşılarında uzanan gri mavisi deniz, birkaç kuşun ötüşü ve dünyayı oyun yeri sanan çocukları izlediler, dinlediler. Önlerinden koşarak geçen çocuk yere düşünce

ikisi de aniden kalkıp yanına koştu. Çocuğu yerden kaldırıp iyi olup olmadığın sordular ama aldıkları tek cevap teşekkür olmuştu. Koşarak uzaklaőan çocuğu izlemekten vazgeçip banka geri döndüler. Daha iki saatleri vardı. Görevlerini erken bitirmenin pişmanlığını yaőadılar. Ama boşunaydı. Adrien denizi izlerken o gri kitabını eline aldı. Fred'in dediği gibi yazabilir miydi? Öğrenmenin tek bir yolu vardı denemek. Kate, kyle'ya sinirlenir ve onu silahla vurup öldürür. Olmasını istediği şeydi bu. Kyle'yı öldürmek istiyordu. Bunu neden istediğini bilmiyordu ve artık kitabı okumak istemiyordu. Derin bir nefes verip kitabı kapattı. Başını kaldırıp Adrien'a baktığında onun denizi izlediğini gördü.

*Yıldızlar gizliyse, ay ışığının bize
göstermesine izin veririz. Ay bile
karanlıkta, yüzümüz yolumuzu bulmamıza
yardımcı olan ışık olsun.*

3

Pencereden içeri kelebek misali süzülen günün ilk ışıklarıyla gözlerimi açtım. Kyle ile gece ağlayıp uykuya dalmış olmalıyız çünkü hala o kitap dolu odadaydık. Kyle'nın dün elinde tuttuğu kitap yoktu. İnsan beyni uyurken izlendiğini düşünürse veya anlarsa gözlerini açmanı sağlar diye bir şey okumuştum. Öyle olmuş olmalı ki Kyle aniden iki gözünü de açtı. Karşısında beni görünce rahatladığı her halinde belliydi. "Günaydın" gözüne yansıyan ışığı sorun etmeden gülümsemeye çalışıyordu. Kendini benim gözümde görse tepkisi ne olurdu diye düşündüm. Aynı gülümsemeyle karşılık verdim. Çok uzun olmasa da

uzun sayılabilecek bir süre birbirimize baktıktan sonra beni gerdiğini anladım. Bir anda ayağa kalktım. O da benim gibi hissetmiş olsa gerek benimle birlikte o da ayağa kalktı. “Ah... Şey... Ah... Buradan artık çıkalım mı?” Sağ eliyle ensesini kaşırken söylemesi ve kekeler gibi konuşması gülmem için yeterliydi. Ensesini kaşıyan eliyle kitapların arasındaki boşluğu gösterdi. “Önce siz hanımefendi” üstümde elbise varmış gibi yapıp eteğinin kenarlarından tutup teşekkürümü sundum. Ardından boşluktan çıktım. Rastgele etrafıma bakarak ilerliyordum. Çıkışı bulmam etraf kitap doluyken imkânsız gibi bir şeydi. Bunu şimdye kadar anlar diye düşünmek saçmaydı. Bir şey yaptığı yoktu. Şuraya git veya buraya git demiyordu. Sadece beni takip ediyordu. “Burası neden kilitli duruyor.” Soruyu sorup elime bir kitap aldım. “Girmek yasak da ondan. Ben hariç.” Arkamı dönüp onun sırtın suratına baktım. “Beni neden buraya aldın?” Yüzündeki aynı sırtıyla “Çünkü” kısa bir sessizlik oldu. Ne olur söylese? “Söylemeyeceğim” içimde sorduğum soruya cevap vermişti. Merakımdan çatlayacak olsam da umurumda değilmişçesine bir omzumu silktim kitabı yerine koydum. Bir adım atmıştım ki elimden tuttu. Beynimdeki karıncalanmaya engel olmam imkânsızdı. *Bahçeden kaçmaya çalışıyorduk. Tabi ben ayağımdan vurulana kadar. Kyle tüm gücüyle beni taşımaya çalışıyordu. “Kızı bırakın!” Bahsettikleri kişinin kim olduğunu anlamak zor değildi. Beni istiyorlar-*

di. “Kyle beni bırak. Beni sağ istiyorlar. Vurulduğumu görünce ateş kesildi. Lütfen beni bırak. Size daha fazla zarar vermek istemiyorum.” O an fark ettim. Mike kan kusuyordu, Hans kolunu tutuyordu, John ağlıyordu ve Alex de baygındı. Kyle zar zor ayakta duruyordu. Biri eksikti. Etrafımı aradım onu gördüm. Elizabeth siyah incilerin önünde kana bulanmış beyaz elbisesiyle yatıyordu. “Tom gibi olmaz. Seni de kaybedemem.” Ne yaşıyordu o. “Onlara bak. Hepsi ne halde lütfen size daha fazla zarar vermeme engel ol.” “Hayır, ben hepimizi kurtaracağım.” Ağlıyordu. Hem inat edip hem ağlıyordu. Bana başka çare bırakmamıştı. “Tom da beni bırakmanı isterdi.” Yüzündeki o donmuş ifade bu dünya da görmek istediğim son şeydi. Söylediğime pişman olmuştum. Beynimdeki karıncalanma bittiğinde korkuyla yüzüne baktım. İfademden o da korkmuş olmalıydı. “Hans, Alex, John, Elizabeth ve Mike’i seviyor musun?” Bir anda bu soruyu sormam onu şaşırtmıştı. Kafasını sallamakla yetindi. “O zaman sana bırakmanı söylediğinde beni bırak. Hepimizin iyiliği için söz mü?” Tom’la yaptıkları gibi serçe parmağı uzattım. Tereddüt etse de kabul etmiş olmalıydı. Serçe parmağını benimkine bağladığında başparmaklarımızı birleştirdik. Bende ne gördün?” Elimi artık kovalarmışçasına çektin. “Bunu sana söyleyemem sadece sözünde dur.” Cevabımdan mutlu değildi. “Alex beni çağırıyor çabuk olmamı söyledi. Artık buradan çıkabilir miyiz?” Adeta kaçmıştım. Aferin Kate!

Elimi ekrana okutup kapının gıcirtısıyla içeri girdim. Kapıyı sessizce kapatıp arkamı döndüğüm anda “Kimsin?” Elindeki silahın namlusu beni gösteriyordu. “Alex benim.” Yüzündeki kızgın ifade senki daha da kızabilirmiş gibi göz ve kaşlarını çattı. “Benim Kate” niye öyle yapıyordu? “Ellerini havaya kaldır. Hareket etme. Siyah inciler birazdan gelecek.” Ona ne olmuştu. İtiraz etmeye başlayacaktım. Ama yüzündeki sert ifadeyle boşuna olacağını anladım. Ellerimi havaya kaldırdım. “Beni korkutuyorsun Alex. Lütfen yapma” ifadesi değişmedi. Yavaşça üstüme yürüdü. Pantolonun cebinden çıkardığı kelepçeyi sırtarak çıkardı. “Alex yapma korkuyorum.” Bir kolumdan tutup aşağı indirdi. Ama sadece kendi eli aşağı inmişti. Ardından vücudu karelere bölündü ve kareler bir anda ortadan kayboldu. Bu da neydi? Sessiz bir kıkırtının ardından önümdeki masanın arkasından Alex ayağa kalktı. “Sen... Nasıl?” Yanıma gelirken “Seni korkutmak istemedim. Sadece bir hologramdı. Bunu denemek için Kyle’ı çağıracaktım ama sen geldin, iyi misin?” Dünkü saatin ekranından bir bardak su alıp bana uzattı. Kafamı aşağı yukarı sallayıp uzattığı bardağı aldım. “Sen neden gelmiştin?” Yalan söylesem mi diye düşündüm. Ama doğrucu beynim buna engel oldu. “Kyle’dan kaçtım.” Yüzünde alaycı bir ifade ortaya çıktı. Harika alay etmesi için malzeme vermiştim. “Yani benimle dalga geçiyordu o yüzden” İnanmış mıydı? “Bu kızarmayı açıklıyor.” Kızarmış mıydım?

“Doğruyu söylesen mi?” Ama neden kızardım. Aptal kafam, aptal düşünceler diye içimden geçirip kendine bir tokat attım. Ama bu Alex’i daha da eğlendirmişti. Harika iyice rezil et kendini. Bravo Kate. “Tamam, bu kadar yeter madem buradasın bunları paketlere yardım eder misin?” Gösterdiği yöne baktım. Kırmızı, siyah, pembe, mavi ve lacivert olmak üzere 5 tane kutu vardı. Cevap vermeden kutuların yanına gittim. En öndeki kırmızı kutuyu elime aldım. “O Hans’ın” kutuyu elimden direk bıraktım. “Bunlar ne için?” Yanıma gelip eline kırmızı kutuyu aldı. “Saatleri vermek ve birazda eğlenmek için.” Eğlenmekten kastı neydi? “Sen saatleri kutuya koy. Ben de kapakların üstüne adları yazayım.”

Cevap verme gereği duymadan kırmızı saati alıp Hans’ın kutusuna koydum. Ellerimi pantolonuma siliş pembe saati de kutuya yerleştirdim. Alex kapağı örttükten hemen sonra Elizabeth yazdı. Mavi saati kutuya koyduktan sonra ona Johnny yazıldı. Yeşile Mike ve en sorunda siyaha da Kyle yazıldı. Benim ve ya Alex’in adını yazabileceğimiz bir kutu yoktu. Alex sadece onlara hazırlamıştı. Kutuları üst üste koydu ve masanın üstüne iki eliyle de üç kez vurdu. Kutular karelere bölünüp ortadan kayboldu. “Yemek sonrası hediyeleri ortaya çıkarıp ikimizde bahçeye kaçıyoruz tamam mı?” kafamı olumlu anlamda salladım.

Yemeğimiz bittiği anda Alex dediği gibi kutuları kereleri birleştirerek ortaya çıkardı. Yerimden kalktım. O da kalkınca hızlıca bahçeye çıktık. “3, 2, 1 ve geldi.” Alex bunu söyler söylemez kapı açıldı ve siyah kutuyla Kyle çıktı. Alex bana salıncağa gitmemi söyleyip Kyle’in yanına gitti. Salıncağa binip kendimi sallamaya çalıştım. Ama ilk kez bindiğim için başarısız olmam normaldi yani sanırım. Bir kez daha denerken arkamdan biri beni itti. Arkamı dönme ihtiyacı hissetmedim. Büyük ihtimalle Alex, Kyle’i içeri gönderip sallanamadığımı görünce beni sallamaya gelmişti. Uzunca bir süre konuşmadık. Alex sadece beni salladı. Ama sıkılmıştım. “Alex artık inmek istiyorum.” iplerden tutmuş ve salıncağı durdurmuştu. Salıncaktan inip teşekkür etmek için arkamı döndüm. Ama karşımda Alex değil Kyle vardı ve sırtarak bana bakıyordu. Onu görmenin verdiği şaşkınlıkla yere düştüm. Yüzündeki gülümseme daha da genişlerken sağ elini uzattı. Kendim yerden destek alarak kalkmaya çalıştım. Onun elini tutup daha da utanmak istemiyordum ama tekrar düştüğümde bu sefer iki eliyle kollarımdan tutup kaldırdı. “Teşekkür ederim. Ama ben de kalkabilirdim. “Minik bir kahkaha atıp “Az önce gördük” deyip kahkaha atmaya devam etti. Harika bugün daha kaç kişi rezilliğime gülecekti. Kollarımı göğsümde kavuşturup kaşlarımı da çatıp gözlerimi ona diktim. “Tamam tamam gülmüyorum.” Oda benim gibi ciddi bir ifade takındı. Gerçi ifadem

ciddi bir ifade miydi emin değildim. “Alex bunu sana vermemi istedi. Aslında sana kendiminkini getirecektim.” Onlara hazırladığımız kutular gibiydi ama biraz daha küçüktü. Rengi sarıydı ve üzerinde adım yazıyordu. Yavaşça kutunun kapağını kaldırdım. Altı uçlu sarı yıldız ve arkasında yıldızın içine tam sığmış olduğu siyah bir yuvarlak vardı. “Takmamı ister misin?” Cevap vermemi beklemeden omuzlarımdan tutup beni çevirmiş saçlarımı sol omzuma atıp kol-yeyi –elimden hangi ara almıştı- taktı. Tam o anda alkış sesleri duydum. Sesin geldiği yöne döndüm. Mike, Alex, John, Hens ve Elizabeth vardı. Alex in eğlenceden kastı buydu demek. “Alex!” Bağırabildiğim kadar yüksek sesle bağırıp tam adım atmıştım ki bir ses duyuldu.

Kyle ile tam ortamıza bir kurşun düşmüştü. “Eğlencenizi bozduk kusura bakmayın ama etrafınız sarıldı.” Korkuyla Kyle’a baktım. “Çabuk herkes arabaya!” Kyle bunu söyler söylemez John ve diğerleri eve girdi. Kyle kolumdan tuttu ve birlikte eve koşmaya çalıştık. Ama hemen önümüze yine bir kurşun düştü. “Yerinde olsam bunu yapmazdım Kyle!” Tehdit dolu ses Kyle’i sınırlendirmişti. Kolumu o kadar sert sıkıyordu ki kızardığına emindim. “Bunu yine yapmana izin vermeyeceğim Bo!” Öfkesini şimdi anlamıştım. Az önce konuşan Tom’u öldüren kişiydi. “Emin misin Kyle yine tek başınasın. İçeri gönderdiğin kişiler dışarı çıksalar da ölecekler evde kalırlarsa da siz-

den sonra ölecekler. Yani yine tek başınasın. Ve bu sefer gittiğin yerde bizzat başında ben duracağım.” kolumu daha da sıktı. Öfkesini dizginlemeye çalışıyordu. “Bizi rahat bırak Bo!” Aptal kafam neden konuşmuştum. “Minik taklitçimiz de konuşmayı biliyor muydu Kyle. Sonunda birine konuşmayı öğretmen ne güzel.” Kyle kolumu sıkmayı bırakıp elimi tuttu. Yine mi ellerimizi kaldırıp meydan okuyacaktı? Buna izin vermeyecektim. Elim ondan çektim. Yüzündeki öfkenin yerini şaşkınlık alıp bana baktı. “Sana beni bırakmanı söylediğimde bırakacağına söz vermiştin hatırladın mı?” kafasını salladı. Ama hemen ardından anlamıştı. “Hayır, şuan olmaz.” Ona zorlukla gülümsedim. “Şuan tam sırası beni istiyor.” Kafasını sağ sola sallamaya başladı. “Lütfen. Benim yüzümden size zarar gelsin istemiyorum.” Beni dinlemedi. Kolumdan tutup kapıya koştu. Tam kapıdan geçerken bir anda durdu. Ve bir anda bana baktı. Korkuyla beni baştan aşağı süzdü. Lakin bakışları sol dizimde donup kalmıştı. Başımı sol dizime çevirdiğinde kanı gördüm. Ve ayağımın ucunda duran kanlı kurşunu. O anda sol bacağım güçsüzleşti ve yere düştüm. “Beni bırakamazsın söz verdin. Sakin ol tamam mı?” Bunu kendine söylemeliydi. “Onu bize ver Kyle” Yerle temasını kaybederken cevabını çoktan söylediğini haykırıyordu. Korna sesini duymamızla sol garaj kapısına baktık. Kyle beni oraya yönlendirmeye çalışırken kendisi de korkuyordu. Ve bir korkulu bakışla

daha bana baktı. Eliyle boynuma destek yapıp “Özür dilerim. Biraz daha dayan seni tedavi ettireceğiz Ama lütfen dayan.” Bakışımı karnıma çevirince kanı yine gördüm. Ağzıma kan geliyor olması direkt sonumun geldiğini bağıırıyordu. Ölüyordum. Vücudumdaki gücün tükendiğini hissediyordum. Ağzıma da dolan kanı yutmaya çalıştım. Ama yutmak yerine çıkar-mıştım. Kan ağzımdan aşağı süzülüyordu. “Beni bırak ve git.” Kyle cevap vermiyordu. Konuşması biraz zaman aldı. “Olmaz sensiz olmaz.” Neyi zorluyordu bu. “Ölüyorum. Beni kurtarmanın imkânı yok zaten git buradan. Yoksa seni bir daha affetmem.” Olmaz diyordu. Sensiz olmaz. Ağzıma dolan kanı yine dışarı attım. Tamam, bu kadardı. Onun elinden tuttum. Elimini hemen çekemeye çalıştı. Ama artık çok geçti.

“Sadece göndereceğin yeri düşün” ses karınca-lanmayla birlikte beynimi ele geçirdi. Sesi dinledim. Kyle havalanırken boynumdaki elini çekti. Ve onu arabaya gönderdim. Mike kapıyı açtığı anda onu arabaya bindirip kemerini bağlamıştım. Hans ile göz göze geldiğim anda araba harekete geçti “Onsuz gidemem durdurun arabayı”

Kyle’den duyduğum son sözdü. Onlardan duyduğum ve onları gördüğüm son anım. Başımı toprakla buluşturdum. Gökyüzündeki yıldızların çokluğunu ilk kez fark ediyordum. Ne kadar da güzellerdi. Ağzıma dolan kanı yine kusup yıldızlara tekrar baktım.

Ölümüm böyle mi olacaktı? Bedenindeki kurşun ve yıldızların altı. Ölmek, öldürmek ikisi söylenirken ne kadar da kolaydı. O iki kelimeyi yaşıyor olmak da o kadar zorduki. Kalbime bir acı çöktü. Yaralarımın acısı yetmiyormuş gibi. Kyle'n yüzünü hayal edince kalbimdeki acının yerini pişmanlık almıştı. Onun yanındaki garip davranışlarımı utanışlarımı ilk kez düşündüm. Ve ilk kez kendime itiraf ettim Kyle'a aşık-tım. Ama bunu ona söyleyememiştım. Gözlerimden yaşlar durmaksızın aktı. Kaç tane olduğunu bile sayamadım. Ölüyordum. Ama beni üzen ölmem değil sevdiğimi söyleyememiş olmaktı. Ölüyordum ve çok korktuğu şeyi yapmıştım. Tom gibi onu bırakmıştım. Zihnimi uyku isteği sararken görüş açım da bir siluet belirdi. "Diğer taklitçilerle iyi şanslar taklitçi." Dediği şeyi düşünecek değildim. Uyku isteğim arttı. Ve gözümü sonsuzluğa kapattım. Ölmüştüm.

"Hayır! Hayır ölemez. Ölmüş olamaz. Olmaz." kabullenemiyordu. Okuduğu son kelimeyi kabullenmek istemiyordu. Kate'nin ölmesini istemiyordu. Kyle ölmeliydi. Kate yaşamayı hak ediyordu ölmeyi değil. Yazdığı yazı aklına geldi. Ama onun yüzünden olmuş olamazdı. Kate bu kadar kolay ölmemeliydi. "O yaşamalı" Sağ elini duvara vurup eklemlerinin kanamasını sağlarken söylüyordu. "O yaşamalı" olan bütün gücüyle duvarı yumrukluyordu. Bir sağ bir sol

eliyle. Duvardan kan süzülüyor ellerindeki kan kurumaya fırsat bile bulamadan yine akıyordu. Bir süre sonra kollarında hiç güç yokmuş gibi hissetmişti. Ama devam ediyordu. Ta ki kapı açılana kadar. Fred eve geldiği anda yatak odalarının kapısını kapalı bulmuştu. İçeriden gelen sesler de cabası. Kapıyı açtığı anda onun kendinden geçtiğini ve transa girdiğini anlamıştı. Belinden çekip yatağa fırlattı. “Kendine gel!” Arkadaşı bu seferde yatağı yumrukluyor havaya tekmeler savuruyordu. “O yaşamalı Fred o yaşamalı” Ne demek istediğini ve kimden bahsettiğini anlamıyordu. “Kim yaşamalı?” Yere fırlatılmış gri kitabı gösterdi. “Lütfen onu bir de sen oku ben belki yanlış okudum. Lütfen oku” Fred yerde duran kitabı alıp arkadaşına baktı “Sakin olacağına söz verirken okurum.” Biranda yumruklar ve tekmeler kesildi. Yatağın üstünde bağdaş kurup oturdu. Meraklı gözlerle Fredrik’i izlemeye başladı. Arkadaşının sakinleştiğini anlayınca kitabın ilk sayfasını açıp okumaya başladı. Sayfalar okunurken arkadaşısı onu izledi. Kitap bitene kadar farklı duygular yüzünde yer aldı. En sonunda bittiğinde üzgünce kapattı. “Ölmemiş yanlış okumuşsun de lütfen.” Fred üzgün bir şekilde ona baktı. Arkadaşı Kate’e çok bağlanmıştı. Ölmüş olmasını kaldıramıyordu. Yalan söylemesi her şey kanıt misali ortadayken işe yaramazdı. Susmayı tercih etti. “Başkasına okutacağım o doğruyu söyler. Ya da en azından konuşur” Sesindeki imayla Fred kendini kötü

hissetmişti. Kate'nin öldüğünü söylerse de böyle tepki alması fazla olasıydı. Arkadaşı konuşma fırsatını vermemek için gri kitabı eline alıp yatak odasından çıkmıştı.

Sokak kapısının sesini duyar duymaz korkuya kapıldı. Onu tek görürlerse ikisi birden ceza alırlardı. Üstüne bir şey almaya vakti yoktu direkt dışarı çıktı. Onu bulmalıydı merdivenlerden hızlıca inip bahçeye çıktı. Sağa mı gitmeliydi sola mı? Nereye gitmiş olabilirdi? Fred'in bu telaşından uzak o sadece oturuyordu. Evlerine çok uzakta olmayan parka gelmiş ve oturmuş. Başını gökyüzüne kaldırdı. Aynı onun gibi. Bahsettiği yıldızları aradı. Onun söylediği yıldızları aradı. Yoktu. Sadece grinin koyu mavisi vardı. Turuncunun açık sarısı yoktu. Gökyüzünden başını indirdi, turuncunun her renginin olduğu parkı inceledi. Yerde parlayan gri tonlarını inceledi. Neden iki renge bir sürü isim vermişlerdi. Bunu anlamıyordu. Gördüğü tek renkler gri ve turuncuydu. Gözü tekrar parka kaydı. Grinin en koyu salıncağın kaydırağın altında merhaba diyordu. Başını yine kaldırdı. Yıldızları görmek istiyordu. İkisi de imkânsız istiyordu. Biri ölmeden sevdiğini söylemeyi diğeri de zaten görme şansı bile olmayan okuduğu kitapta ölen karaktere onu sevdiğini söylemek istiyordu. "Yıldızları görmek onu görmek kadar imkânsız" Bu düşünce içini biraz da rahatlattı. Ama yine de ölmemeliydi. Başını yine gökyüzünden ayırdı.

“Kurtarmak ister misin?” Duyduğu sesle etrafına bakındı kimden gelmişti. Görünürde kimse yoktu. Aynı ses dediğini tekrarladı. “Kimsin sen!” Sesi daha çok tehditkârdı. Bu saatte tek görünürse ceza alacağı yeni aklına gelmişti. Ses yine aynı şeyi tekrarladı. Daha da dikkatli etrafına baktı. Kaydırağın altında Grinin ve turuncunun en açık tonlarından da farklı bir renk vardı. Sokak lambaları gibi etrafına ışık veriyordu. Oturduğu banktan kalktı. Yavaş ve temkinli adımlarla gördüğü şeye ilerledi. Daha önce bu tarz bir şey görmediğine emindi. Biraz eğilip o şeyle göz göze geldi. Gözlerinin içi parlak turuncu diğeri de parlak griydi. Kediye benziyordu ama kulakları üçgen şeklinde ve daha uzundu. 9 tane kuyruğu vardı. Esen rüzgârla hepsi farklı yönlerde gelişigüzel sallanıyordu. Ayaklarına doğru parlak turuncu vardı. Kuyruklarının ucuna doğru da gözündeki gri tonu vurgulanmış gibiydi. Uzunca inceledi. “Onu kurtarmak ister misin?” Konuşanın o olduğunu anlayınca yere düştü. Onunla konuşan o şeydi. “Nesin sen?” sonunda konuşabilmişti. Aynı şeyi sordu. Cevap vermeli miydi? Emin değildi. Ama sözcükler ağzından döküldü. “Kimi?” iki gözünü de kapatıp açtı. “Kate’yi kurtarmak ister misin?” Kate’yi nereden tanıyordu. Daha da önemlisi onu kurtarabilir miydi? “Nasıl?” Tekrar sordu. “Evet, bunu yapabileceksen evet” kafasını aşağı yukarı salladı. “Ben bir kitsuneyim. Ve senin isteğini yerine getirebilirim. Kyle’a yardım et-

melisin. Aralarında Kate'nin ölmesine neden olanlar var. Onları bulmalısın. Gerçeği keşfedip baş kilidi açmalısın. Ardından bana bir anahtar vermelisin. Bunu yapabilir misin? Onun için düşünmesine gerek yoktu. “Yaparım” Kitsune başını yine aşağı yukarı salladı. Yerden yavaşça yükseldi. Kuyrukları arkasında yuvarlak şeklini alırken yer sallanmaya başladı. Ne yapmalıyım. Düşünmesine vakit yoktu. Kaçmaya çalışsam diye içinden geçiremedi. Düştüğü yer onu içinde tutacak şekilde yuvarlak olarak parçalanmıştı. Etraflarını saran yoğun ışık görüşünü zorlaştırdı. Oturduğu yerde hareketlilik arttı. Dengesini zar zor sağlayıp ayağa kalktı. Işık patlamaları içinde yere baktı. Yere oldukça uzaktı. Rüzgar delirmişçesine yüzüne çarpıyordu. İçinde bulunduğu birkaç yaprak ve dal parçası vücudunda rastgele yerlere çarpıyordu. Işık daha da yoğunlaştı, sol elini korunmak için gözün tuttu. Hiçbir işe yaramadı. Gözleri daha da kötü olmuştu. Elini aşağı indirdi. Kitsune'nin gözleri vücuduyla aynı rengi aldı. Işık daha önce hiç görmediği farklı renklerle çevrelendi. Renklerden birini tutmaya çalıştı. Sanki tutabilmiş gibi. Işık daha da çoğaldı. Işık sayesinde başı dönüyordu. Daha fazla dayanamayıp başı yerle buluştuğu anda büyük bir ışık patlaması oldu. TVGD evreni bunu uzun yıllar boyunca konuşacaktı.

Başından aşağı dökülen suyla doğruldu. “Rahat bırakın beni!” Başka bir rüya görüyor olmalıydı. Yine o adamlar zarar verecek diye düşündü. “Buraya neden ve nasıl geldiğini söylerken düşünürüm.” Hareket edip gözünü açtığı anda kaçmaya hazırlandı. Yapmayı düşündüğü şeyin saçmalığını hareket edemediğinde fark etti. Gözlerini açtığı anda bir şok daha yaşadı. Biri kız üçü erkekten ona ifadesiz bir şekilde bakıyordu ve daha önce hiç görmediği bir sürü renk. İki tarafta şaşkındı. Biri ilk kez gördüğü renklere diğerleri de arabalarının ortasında aniden beliren çocuk şaşkındı. “Işınlanma gücün mü var?” Siyah saçlı çocuk konuşmuştu. “Hayır, herhangi bir gücüm yok.” Sarı saçlı çocuk birkaç kez aşağı yukarı zıplayıp işaret parmağı ile beni gösterdi. “Taklitçi misin? Düşünsenize ışınlanan biriyle temas edip ışınlanmış olabilir. Onu Kate ile tanıştırmalıyız. Bu sayede mutlu olabilir.” Söylediklerini düşünmeden söylediği çok açıktı. Söylediği anda herkesin yüzü düştü. “Tabi yaşasaydı.” Zorlukla cümlesinin sonuna bunu eklemişti. “Siz Kate’i tanıyor musunuz?” Merakla onlara sormuştu. Buraya gelmesinin tek amacı Kate bunu yapanı bulmaktı. Kitsune bunu yaparken Kyle’a yardım etmesini söylemişti. Ama Kyle’a yardım etmek bir yana onu görmek bile istemiyordu. “Evet” bunu kız söylemişti. Beyninde bir şimşek çakmışçasına şaşkınca onlara baktı. Yeni anlamıştı. Kitsune onu kitabın içine ışınlamıştı. “Peki, Kyle’ı tanıyor musunuz?” Siyah saçlı

çocuk anlık bir sinirle bana baktı “Onları nereden tanıyorsun?” Aylardır sizi okuyorum dese deli gibi görünürdü. Sarı çocuk gibi saçmalamaya karar verdi. “Rüyama girip onları bulmamı istiyorlardı ve yardım etmemi” İyi saçmaladım mı diye hepsini kontrol etti, siyah saçlı hariç hepsi inanmış gibiydi. “Buraya nasıl geldin?” Kitsune dese kurtaramazdı. “Ben de bilmiyorum” Siyah saçlı çocuğu ikna edememiştim. Ama diğerleri fazla mı aptaldı. Yoksa o mu onları yanlış okuyordu. İnanışları her hallerinden belli gibiydi. “Adın!” Niye bu kadar sinirliydi. “Jesse” Şimdi herkes şok olmuştu. Ama sarışın kendini hızlı toplamıştı. “Bu ismi taşıyan ilk kez seni görüyorum” Ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Konuyu dağıtayım derken “Bu hangi renk” fazla mı alakasızdı Eliyle oturduğu yeri gösteriyordu. Çime benziyordu. Ama onun bildiği gibi bir rengi yoktu. “Yeşil” Gökyüzünü gösterdi “Mavi.” “İlk kez mi görüyorsun?” Jesse başını aşağı yukarı salladı. “Nasıl bu renkleri ilk defa görüyorsun?” Ne demesi gerektiği hakkında bir bilgisi yoktu. Tanımadığı kişilerin sorularını cevaplamak onun için travma sebebiydi. Yanında ilaçları bile yokken ve bilmediği bir evrende istediği son şey travma geçirmekti. “Söylediklerinin yarısı ancak doğrudur ne yapmayı planladığımdan emin değilim. Bu yüzden şimdilik bizimlesin.” Ellerini ceplerine koyup önüne yürüdü. Hafifçe ona eğilip “Sana güvenmiyorum.” Çocuğun soğuk bakışları altında bir ürperti hissetti. Elleri cep-

lerinde sağ tarafa ilerledi. Daha önce konuşmayan erkeklerden biri “Bağlı mı duracak serbest mi?”

Jesse’yi sonunda arabanın arkasına Kyle’in yanına yatırıp elleri ve ayaklarından koltuğa bağlamışlardı. Sonuçta Kyle ile arkadaş olduklarını ve muhtemelen kitaptaki diğer karakterler olduğunu anlamıştı. Ve daha da muhtemel olanı şuan yanında yatan kişi Kyle’di. Onun görünüşü hakkında hiçbir fikri yoktu havuçlu patlıcan gibi saçları olması dışında. Lakin arabanın önünde konuştuklarından o olduğunu tahmin ediyordu. Gördüğü en koyu rengin arasına koyu turuncu tutamlar gözünü kapatacak kadar uzun saçları vardı. Boyunun kendisinden uzun olduğunu tahmin ediyordu. Şuan ikisi ayağa kalkıp boy ölçse bunu kanıtlayabilirdi. Gökyüzündeki renk gibi ama biraz daha koyusu mavi bir sweatshirt altında da saçlarıyla aynı ton eşofman vardı. Kate’in onu sevmesini anlamıştı. Gerçekten uyurken bile yakışıklı görünüyordu. Kyle hareketlenince ondan bakışlarını çevirdi. Ama kendine engel olamayıp geri döndü. “Üç doz sakinleştiriciden sonra sakin misin Kyle?” Ona üç doz sakinleştirici mi vermişlerdi. Ben bile onu görmeden kendimi kaybetmişsem o onu görürken tepkisi normaldi. “Ondan haber var mı?” Doğrulamaya çalışırken merakla sordu. “Geri dönüp bakmayı göze almadık. Ayrılmış olma ihtimalleri yüksek.” Yattığı yerden Kyle’in iki elinde de yumruğunu sıktığını görebiliyordu.

“Tom gibi oradan götürmüşlerdir.” “Ölmüşse bile onu bulmalıyım” Yumrukları artık morarmaya başladı.

“Benimle olmak zorunda değilsiniz.” Önden üstüne topa benzer attılar. “Burada Kate’i seven tek sen değilsin!” kızın sesiydi. “Dünden beri hiçbirimiz uyumadık bile. Kendini kaybettiğinde neler yaptığını biliyoruz. Yalnız kalırsan seni yine kurtarmamızın mümkün olup olmadığını bilmiyoruz. Bu yüzden ne dersen de senin arkadayız. Bizden kurtulamazsın!” Bana öfkeli yaklaşan çocuğu bu. Kyle’ın sıktığı yumrukları gevşedi. “Sen de bizimle misin Jesse?” O sarışın sorusuyla Hans hariç hepsi ona döndü. Kyle’ın şaşkın ve sinirli bakışları tam üstündeydi. Araba ani fren yaptı. Frene çok sert basılmıştı herkes öne eğilip bir anda arkasına yapıştı. Ne olduğunu bile anlamadan suratına bir yumruk geldi. “Kimsin sen?” Eliyle boynunu tutarken resmen gözlerinde saf öfke vardı. “Jesse” Zorlukla nefes almaya çalışırken fısıldar gibi söyleyebilmişti. Kyle tüm hıncını ondan çıkarırcasına inanılmaz güç uyguluyordu. “Sana yardım etmek için geldim.” Kyle boynunu daha da sıktı. “Yardıma ihtiyacımız olup olmadığını nereden bildin?” Kurtulmaya çalışma yeni aklına geldi. Ama bağlı olması bunu daha fazla zorlaştırdı. “Bize söylediğini söylesene!” O bu çocuğa ne yapmıştı? Kurtulmak yerine nefes almaya çalıştı. Kyle boşta olan elini de tam Jesse’nin üstüne indirirken durdu. Kız Kyle’ın elini tutuyordu ve bu Kyle daha da öfkelendiriyordu. Kendisine toka-

dı attığında daha da kızgındı. “Sen ne yaptığını sanıyorsun?” Sesi bana karşı kullandığı tondan daha düşüktü. “Onu öldüreceksin.” Jesse’nin boynundan elini çekip “Ne olmuş yani! Onu tanıyanınız var mı ya da senin için özel biri mi?” Soğuk ve öfkeli gözleri yine üstüme geldi. Jesse’ye yine saldırmaya hazırlandı. “Onu tanımıyorum veya ona duygu beslemiyorum. Jesse’ye ne yapacağın, öldürmediğin sürece umurumda değil. Kate’in sana bakışlarını gördüm Kyle. O seni seviyordu. Bu yüzden onu daha fazla üzme izin vermem. Bu hayatta nefret ettiği şeylerden biri ne biliyor musun? Katiller. Seni bu kadar severken ayrıca nefret etmesini istemiyorsan dur.”

Gece karanlığında arkasında çökme hissetti. Arkasını döndüğünde Kate örtüyü üstüne asıldı. “Uyuyamadım. Bana aileni anlatır mısınız?” Bir elini Kate’in saçlarına attı. “Hatırladığım kadarıyla annemin kahverengi saç dalgalarını severdim. Güzel bir kadındı. Ve o saç ona çok yakıştırdı. Babam saçlarını boyamayı severdi. Annem bir keresinde “Baban saçlarını sarıya boyayıp pembe yapacak.” demişti. Pembeyi o zamanda severdim. Bu haber beni mutlu etmişti. Babam gerçekten birkaç gün sonra pembe saçla kapımızı çaldı. Mike o gün ağlayıp saçını maviye boyamak istediğini söylemişti. Anne ve babamdan ayrıldığımız günün öncesi gerçekten saçlarını maviye

boyamışlardı. Şuan duruyorsa onu bulduğumda sana da gösteririm. Mavi ona çok yakışmıştı. Biraz da sen bahset.” Elini saçından çekip Kate’in elinden tuttu. “Onlar ölü. Beni kimsesiz bırakıp gittiler. Onları sevmiyorum ama ölmelerinin sebebi bir katılmış. Katilleri de sevmiyorum. Onlardan nefret ediyorum.” Kate’in gözlerinden yaş akmıştı. Elizabeth ise üzgündü. “Bunu bilmiyordum seni üzdüğüm için üzgünüm.” Kate elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. “Önemli değil alıştım. Gerçi bazen engel olamıyorum ama sorun değil.” Sonra konuşmadılar. Elizabeth yatakta biraz daha yer açtı ve birbirlerine sarılıp uyudular. Sabah ceza onları bekliyordu.

Kyle direksiyona geçmiş yol boyunca durmadan ilerlemişlerdi. Sonunda araba durup Jesse’yi elleri bağlı bir şekilde arabadan indirmişlerdi. Mavi iki katlı bir evin önündeydi. Bahçede birkaç ekili bitki vardı. Uzun süredir su almamış olsa gerekler solmuşlardı. “Bundan emin misin?” Hans sorgulayan bakışlarıyla sordu. Kyle cevap vermek yerine kapıya ilerledi. Cebinden anahtarı çıkarıp kapıyı açtıktan hemen sonra içeri girdi. Açık kapıdan fazla ileri gide-memişti. Elizabeth öne bir adım attığında Mike onu durdurdu. “Ona biraz zaman ver.” Neden der gibi bir bakış attı. “Kyle’ın babası burada öldürüldü. Küçük-lüğün de burada geçti.” Bir sessizlik oldu. Kyle’ın ve

Tom'un kaçtıkları yer burasıydı diye içinden geçirdi. Onların hayatının perişan olduğu yer. "Kapıda mı dikileceksiniz?" Jesse'nin hareket ettiğini görenler onun peşine takıldı. Kapıdan girdiklerinde Jesse'yi elleri ve ayaklarından kapı yanındaki boruya bağladılar. "Koridorun sonundaki oda yasak. Onun dışında Alex sen laboratuvar kurmak için istediğin yeri seç. Hans arkadaki ormanda antrenmanda ihtiyacın ne varsa bulursun. Mike ve John şimdilik..." Sözünü bitiremeden etraf toza dumana döndü. Herkesin görüş açısı kapanmıştı. Art arda gelen patlamalar kulaklarında tiz bir sese neden oldu. Jesse bağlı olduğu iplerin çözüldüğünü hissetti. Elleriyle direk kulaklarını kapatıp yere çömeldi. Patlamalar bitse de kulaklarındaki çınlama geçmedi. "Gerçekten kaçabileceğinizi sanmanız komikti." Çalan siren Jesse'nin sadece kulağını tırma- lıyor olsa da diğerleri acıdan kendilerini yere attı. Kate'in en başında etkilenmediği ama onların acı çektiği siren miydi bu diye içinden geçirdi. O değilse bile Kyle'i alması gerekiyordu. Buradan kaçacaksa onu da kurtarmalıydı. Kitsune'nin dediği onunla olmasıydı. Yanına eğilip kollarından tuttu "Odamız nerede?" Duyacak hali yoktu. Gözleri kapalı. Kollarından onu çekerken bir yandan odaları inceliyordu. Koridorun sonundaki odaya geldiğinde kapıyı açamadı. Kyle'i yere bırakıp kapının kulpunu zorladı. Kendine iyice çekip kulpu kırmayı başardı. İçindeki demir çubuğu da çıkarıp kapıya sert bir tekme attı. Kapı açıldığı gibi

içeriye baktı. Buranın eskiden çocuk odası olduğu belliydi. Yerde duran arabalar avizenin uçak şeklinde oluşu bunu niteliyordu. Kyle'ı içeri sürükleyip kapıyı kapattı. Kapının yanındaki dolabı itekledi ve kapıyı kapattı. Şimdi geçidi bulmalıydı. Duvarları mavi renkli tavandaki lamba uçak şeklinde ve çim rengi ile griyi barındırıyor. Camın iki kenarında rengi solmuş mavi örtülü yataklar. Kapının sağında ve solunda rengini bilmediği dolaplar. Odanın ortasında koyu mavi bir sürü oyuncak araba ve uçakları inceledi. Düğme, basamak, bir şeyi çekmek ya da ne bulması gerektiğini bilmiyordu. Kendini kötü hissediyordu. Eli ayağı birbirine dolaşmış soğuk terler akıtıyordu. Ve gizli geçidin duvarda olmadığını düşünerek başka yere bakmaya başlayacağı sırada gözü Kyle'ın ayağının oraya takıldı. Halıda hafif bir kıvrılma vardı. Kyle'ın yanına eğilip onu kenara çektikten sonra halıyı bir anda eliyle kavrayıp savurdu. Halıdaki oyuncaklar gürültüyle yataklara çarptı. Korna sesleri odayı doldururken halının eski yerinde bir boşluk vardı. Boşluk kırılma sesi duyuldu. “Şunları arabaya götürün ve Kyle'ı bulun!” Kyle'ı çekiştirip boşluktan aşağı bıraktı. Arka odaların kapıları çatırdayarak yere düşme sesleri duyuldu. Geçit yavaşça kapanıyordu. Kendini aşağı bıraktı. Tamamıyla kapı kapanınca etraf zifiri karanlığa büründü. Üstlerindeki odanın kapısının da kırılma sesi geldi. Bir süre sonra “Burada yoklar.” Ne kadar uzun zamandır tuttuğunu anlamadığı nefesi-

ni dışarı verdi. Kendini boğulmuş gibi hissediyordu. Nihayetinde tekrardan nefes adlığında kendine geldi şimdi ne yapacağını düşünüyordu. O zifiri karanlıkta yürümeyi düşünmesi bile korkmasına neden oluyordu. Korkusunu yenmesi şarttı. Sonsuza dek burada kalmaları imkânsızdı. Yukarıdakiler Kyle'ı arıyordu. Kate'in gerçeği için ihtiyacı olan Kyle'dı. Birkaç dakika gözlerini ışığa alışmasını bekledi. Korku duygusunu içinde minimum seviyeye indirip Kyle'ı düştüğü yerde sırtını duvara dayalı kafası sol omzuna düşmüş bir şekilde durduğunu gördü. Ayağa kalkıp Kyle'ı biraz kendine çekti. Arkasında geçip kollarından tutup yarım tur döndürdü. Onun ayaklarının duvara çarpmış olmasını anlaması zor değildi. Geriye doğru hem Kyle'ı çekti hem de yürüdü. Yorulana kadar onu yerde sürüklemeyi sürdürdü. En sonunda yorulduğunda Kyle'ı solundaki duvara sırtını yaslayarak oturttu. Ardından karşısındaki duvara sırtına yaslayarak oturdu. Uyandığından beri dinlenmemesinin de verdiği yorgunlukla kendini uykuya bıraktı.

Hoşçakal demek kolay güle güle giden için.

4

“Baban dışarı çıkınca bu mutlu haberi veririz tamam mı?” annesi bilmiyordu. Ama babası oğlunun özel güçleri olmasını istemiyordu. Annesi evde yokken babasının bu konuda ne kadar çok tembihlediğini bile unutmuştu. Annesinin elinden tutarken boyu kadar olan merdiven basamaklarını çıkmayı denedi. Annesi onun bu halini görünce gülmeden edemedi. Bazen çocuğu olduğunu veya onun boyunun bu kadar kolay şeylerde bile sorun çıkarabileceğini unutuyordu. Oğlunu kucığına aldı. Basamakları çıkıp çocuğunu geri indirdi. Tekrardan oğluyla el ele tutuştu. Döner kapıdan içeri girip koridora geçince duvara yaslı

sandalyelere verdiler. Annesi çocuğunu sıcak kollarrının arasına alıp oturdu. Bir süre bekledikten sonra babasının odasının kapısı açıldı. Anne kucağında heyecanla ayağa kalktı. “Sana bir sürprizimiz var babası” annenin neşesi çocuğuna yansımıyordu. Baba bunu fark etmişti merakla baktı. Korkuyla ellerini hava kaldırdı. İkisini birbirine vurunca ellerini alev kapladı. Babanın merakı sinire dönüştü. Çocuğunun yüzüne sert bir tokat attı. “Seni uyardım. Defalarca uyardım. Nasıl yaparsın bunu nasıl!” Yüzünde bir tokat daha hissetti küçük çocuk. Babasının vurduğu yer alev aldı. Babasının elini yanağında tekrar hissettiğinde babanın eli yandı. Ve kül oldu. Alev babanın bütün vücudunu sardı. Çığlık ve bağırış sesi bütün koridoru doldurdu. Babasının sesinden korkan çocuk yüzündeki alev bütün vücudunu ele geçirdi. Ne olduğunu anlamaya fırsat bulmadan annenin oğlunu tuttuğu elleri alevler içinde kaldı. Çocuğunu bir anda yere attı. Onun da çığlık ve bağırışı tüm koridoru ele geçirdi. Annesinin seslerinden daha da fazla korkup ağlamaya başladı. O ağladıkça alevi etrafı kapladı. Bağırış sesleri, çığlıklar sadece koridor değil artık her yerdeydi. Vücut sıcaklığı arttıkça uykusu geliyordu. Şuan ne yapıyor olduğunu bile bilmiyordu. Bir sürü insanı öldürdüğünü yaşamlarına son verdiğini bilmiyordu. Daha 4 yaşında yürümeyi yeni öğrenmişti. Oysa şimdi yaptığı şeyi öğrenememişti. Gözlerini ka-

pattı ve her çocuk gibi uykuya daldı. Ve uyandıığında seslerin ve onu korkutan şeylerin geçmesini istedi.

Korkuyla gözlerini karanlığa açtı. Gördüğü rüya iliklerine kadar işlemişti. Korkuyordu her şeyden korktuğu gibi bundan da korkmuştu. “O senin gerçeğin” ses kafasının içine yankılandı “Hayır gerçeğim değil benim ailem öldü. Benim gerçeğim değil” delirmiş olmalıydı. “Çünkü aileni sen öldürdün. Bu senin gerçeğin kendinden korkma.” Bu rüya gerçeği olmazdı. Herkes gibi unuttuğu günleri görmüştü. Görülen günler değiştirilemezdi. Ses beyninin içinde bir kez daha yankılandı. Elleriyle kulaklarını kapatmaya yeltendi. Sanki kafasının içindeki sesi susturabilmiş gibi. Ellerini kulaklarına koyduğu anda hissettiği sıcaklığı. Yavaşça ellerini göz hizasına indirdi. Rüyasında gördüğü gibi alev içindeydi. “Hangi ölçüde ve nasıl kullanmak istediğini hayal et. Sakinleş ve kendinden korkma!” sesi dinledi. Nefesini yavaşlatmaya çalıştı. Yavaş yavaş içinden saydı. Sakinleşmesi için psikoloğu ona bunu yapmasını söylemişti. Sonunda sakinleştiğinde beynine kullanmak istemediğini söyledi ve onu hayal etti. Ellerini kaplayan alev yavaşça söndü. Düşündü. Bu alev rüyası daha önce okuduğu bir şeyi hatırlatıyordu. Kendisinin gerçeği. Kate’in en başta anlattığı kişi kendisi olabilir miydi? Düşünmeyi bıraktı. Cevabını bilmediği sorular onu korkutuyordu. Düşünmeyi tamamen bırakmak için hareket

etmeliydi. Bu geçidin sonunu bulmalıydı. Kyle'ı çekip yürümeye devam etti.

90 farklı ip ve sütun. Her adımında bağlanan bir çocuk. Kimisi benden büyük kimisi küçük. Her adımda özgür olmak isteyen başka bir çocuk. Bugün buraya da benim için ip ve sütun dikildi. 50. sütuna geldiğimde çığlık, haykırış, isyan sesleri başladı. Attığım her adımda bir çocuk sınanıyordu. 51 numaradaki çocukla göz göze geldim. Tepkisizdi. Benim içinde bu aynıydı. 52 numaradaki kız sinirliydi. 53 üzgündü ve daha nicesi. Sonunda benim için dikilen sütunun yanına geldim. Siyah incilerden biri sırtıma duvara yasladı. İki tanesi ellerimi havada birleştirip bağladı. Ardından ayaklarımı duvara bağladılar. Sütun boyunca karnımdan 4 tur geçirip sütunun arkasında düğümlediler. Hareket etme kabiliyetim minimumdaydı. Karnımdaki ip nefes alışını zorlaştırıyordu. Bunda sanırım yaralarımın da etkisi vardı. Nasıl olduğunu bilmediğim yaralar.

Koridor boyunca yankılanan öksürükle durdu. Jesse, Kyle'ın sırtını duvara dayayıp yanına oturdu. "Su" dedi. Yanında hep su taşırılmış gibi. Su arandı. Ama yoktu. Susadığını bile o an fark etti. "Yok" cevabını aldı. Öksürme sesi yine yankılandı. "Yanım-

da yok dışarı çıkana kadar sabret.” “ Saatte var.” sağ kolunu elinden geldiğince hareket ettirdi. “O Carla mı?” kafasını olumlu salladı. Jesse saati Kyle’in kolundan çıkardı. Üstündeki düğmeyi kolayca buldu. Sarı gülen bir yüz ve etrafını saran beyaz parlaklık. “Carla bize su verir misin?” ekran parladı. Hemen ardından bir bardak su belirdi. Jesse elini uzatıp bardağı aldı. Kyle’in ağzını açtı. Biraz onun ağzına su döktü. Kalanını kendi içti “Teşekkürler” , “Önemli değil” Kyle yine öksürdü “Diğerleri nerede?” , “Onları taşıyamazdım. Sana anca gücüm yetti.” , “Onları bulmalıyım.” , “İstesen de şuan olmaz. Onları götürdüler.” Kafasını sağa sola salladı. “Gidebiliyorsan git.” ayağını basmayı beceremedi. Kyle yere düşerken onu kolundan yakaladı. “Neden ben? Niye beni kurtardın?” Jesse, Kyle’in oturmasına yardım ederken cevapladı “Kate’nin sırrı ve sevgisi yüzünden.” karanlık ortama gözleri artık alışmıştı ve Kyle’nın yüzündeki sorgulayan ifadeyi görebiliyordu. “Onun için geldim.” , “Nereden tanıyorsun? Nasıl?” , “Yatağımın üstündeki kitapla.” yüzündeki ifadeye baktı. “İnanmasan da olur ben de aynı tepkiyi verirdim.” , “Bizleri de mi o şekilde tanıyorsun. Senin okuduğun bir kitap karakteri miyiz sadece? Eğer öyleyse sen nasıl buraya geldin? Bütün hayatım yalan mı?” , “Sadece seni ve Kate’i. Mike ve diğerleriyle nasıl tanıştığını bilmiyorum. Yakalandığın zaman nasıl kurtulduğunu, Bo’nun ve diğerlerinin neden seni aradığını ve

neden özellikle seni istediklerini bilmiyorum. Sürekli cevaplayan olmaktan sıkıldım.” , “Kate’e birkaç gün önce anlattığım hikâyemi okudun mu?” , “Evet” , “Bo benim peşimde çünkü özelliğini kullanmaması için onu vurdum. Aslında onu öldürmek istemiştim. Çünkü Tom’un taklitçi olduğunu öğrenmişti. Öğrendiğinde babasına söyleyecek ve Tom’u benden ayıracaklar diye korktum. Operasyonda onu vurduktan sonraki gün Tom’la ayrıldık. Onun hakkında sonrasında uyandığı gibi babasını öldürdüğünü ve artık gücü olamadığı için birliği siyah incilerin bağladığını öğrendik. Onun tek hedefi benim. Acı çekmem ve en sonunda öldürülmem. Hep kaçmayı başarsam da bir şekilde hep beni buluyor.” , “Arkadaşlarından bilgi aldıkları biri var.” gözleri kocaman açıldı. “O kişiyi bulmak için başka bir evrenden geldim.” , “Haini bulmayı nasıl planlıyorsun?” , “Bunu kendim yapamam yardımın lazım.” Ayağa kalkıp üstünü silkeledi. Ellerini birbirine çırpıp olabildiğince tozu temizledi ve sağ elini ona uzattı. Kyle’da ellerini birbirine çırpıp yapabildiği kadar temizleyip Jesse’nin elini tuttu. Jesse onun kalkmasına yardım edip elimi bıraktı. Ama Kyle yine onu elini tuttu. Ayaklarıyla yerden ayrıldığında bunun Kyle’nın gücü olduğunu biliyordu. Kate hep bundan şikâyet ediyordu. Onun duygularını hatırlayınca üzüldü. Ama ona bunu yapanları bulmalıydı. “Seni tutmak zorundayım. Tabi eğer hızlı gitmek istiyorsak. Kendi başıma uçamıyo-

rum.” , “Sağdan devam ediyoruz.” Kyle yönü duyduğu gibi düşüncelerini oraya yöneltti. İkilinin yolculuğu başlamıştı.

Sütündeki makine çalışmaya başladığı saniye vücudumu inanılmaz bir acı ele geçirdi. İstemsizce bağırardım. Gerçi buna mecburdum belki acı azalır diye. Azalmadı. Hiçbir fark yoktu. Parmaklarımın uçlarının hissizleştiğini sezdim. Sanki bütün gücüm benden alınıyordu. El ve ayaklarım derken çok az bir sürede hiçbir yerimi hissedemiyordum. Bağlı olmasam yürümeye bile gücüm kalmamıştı. Yalnızca gözlerim kalmıştı. Ama acı gözlerimi de yakıyordu. Fazla sürmeden gözlerimi de kapatacağımı biliyorum. Önümdeki siyah incilerin yüzlerine baktım. Beni öldürüyorlarsa da son gördüğüm yüz onlarınkiydi. İçimde değişik bir his vardı. Burada onların yüzüne bakarken değil başka birinin yüzüne bakarken ölmek istiyorum. Ama o kişinin kim olduğunu bile bilmiyorum. Buraya getirildiğimde bana ne yaptıklarını bilmiyorum. İçimdeki boşluğu dolduracak şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Ama onu bulmak istiyorum. Son kez siyah incilerin yüzüne baktım ve gözlerimi yumdum. Acıyı son kez gözlerimle engellemeye çalıştım. Ama onu yapacak gücü bile kendimde bulamadım.

Kyle hem beni uçurup hem de kendisini de benimle hareket ettirince benim onu sürüklerken ki halimize kıyasla çok az zamanda fazla yol almıştık. Gücünü kullanmaktan yorulduğu vakit yere geri inmiştim. İkimizde bir vakit uyumuş ve şimdi Alex'in tasarladığı saat sayesinde çikolatamızı yemiştik. "Sarıyorum az yolumuz kaldı." Jesse kafasını aşağı yukarı salladı. Kyle, Jesse'nin kolundan tutup ayaklarını yerden kesti. Sağ yönde olabildiğince hızlı hareket ettiler. Fazla sürmeden karanlığın içinde parlamalar başladı. Çok az bir süre sonra boğuk bir ışık bütün geçidi doldurdu. Kyle gücünü kullanmayı bırakıp bizi yere indirdi. Yaya şekilde biraz devam ettik. Ve sonunda çıkışa ulaştılar. Kendilerini dışarı atınca üstlerine düşen o rahatlama hissi çok güzeldi.

Hava daha yeni aydınlanıyor güneş yüzünü yeni gösteriyordu. Kargaların sesleri eşliğinde cır cır böceklerinin sesi kesiliyordu. Güneşin ışıkları havayı ısıtmak için yeterli değildi. Geçidin sıcaklığı sayesinde dışarının soğuk olabileceği akıllarına gelmemişti. Biraz olsun ısınmak için dal parçaları aradılar. Önceki gün yağmur yağmış olsa gerek dal parçaları ıslaktı. Onları toplamalarının mantığı olmadığı çok açıktı. Kuru dal ararken geçitten de uzaklaşmışlardı. Geldikleri yeri unutmuş olduklarından geri dönme ihtimalleri de yoktu. Kalın gövdeleri olan bir ağacın altına oturdular. Güneşin dünyaya gelen ışınları havayı ısıtmak için hala yeterli değildi. Soğukluk iki-

sini de titretiyordu. “Ateş yakmayı başarsak olurdu.” Kyle da aynısını düşünüyordu. Arkadaşlarını bulması gerekiyordu. Kate hakkında bilgi bulması da gerekiyordu ama o şuan da sadece bir ağacın altında oturmuş titriyordu. “Kyle!” Jesse birkaç kez seslendi ona. Kyle onu duymuyordu. Ya da duymak istemiyordu. Sesi boşlukta sadece süzülüyor gibiydi. “Kendinden korkma.” Sesle birlikte ayağa kalktı. Yine mi biri beynine konuşuyordu. “Kendinden korkmamalısın!” Öncekinde olduğu gibi beyninden duymuyordu sesi. Kulaklarıyla duyuyordu. Kim olduğunu veya nereden geldiğini anlayamıyordu. Gördüğü yeşilliklerin yerini beyaz aldı. Üstünde oturduğu yer bile beyaza büründü. Ayağa kalkmadığına emindi ama bembeyaz bir odada ayakta duruyordu. “Bu evrene haini bulmak için gelmedin. Bu evrene ait olduğun için geldin. Burası senin gerçeğin. Kendinden kaçma. Gücünü kullanman gereken yerde kullan. İhtiyacın ve vaktin varken bunu yap.” Konuşma bittiği an etrafı eski haline döndü. Korktuğunu hatırlamıyordu. Nefes alış verişi çok hızlıydı. Hava aniden çok ısınmıştı. Az önce üşürken şimdi terliyordu. Bir anda bu kadar hızlı ısınmış olması tuhaftı. Ellerini sallayıp kendini serinletmeye çalıştı. İşe yaramayıp daha çok ısındığını fark edince bakışlarını ellerine çevirdi. Elleri yine alev kaplıydı. Vücudu ısınmıştı. Kyle’nın bakışları üstündeydi. Bu onu telaşlandırdı. Elleri ayağına dolandı sözü elleri ateşe dolandı olarak kendisi adına kullanı-

labilir durumdaydı. Yaptığı telaş alevi güçlendirmişti. “Sakinleş Jes” Jesse yine birden ona kadar saydı. Bunu daha önce engellemişti. Şimdide yapabilirdi. Sadece bunu yapmak istemediğini düşünmesi gerekiyordu. Biraz odaklandı beynine istemediğini söyledi. Elindeki ateşin yavaşça söndüğünü görünce rahatladı. “İyi misin?” Kyle elindeki suyu Jesse’ye uzattı. Sudan birkaç yudum aldı. İyiyim der gibi bir işaret yaptı. “Başka bir evrenden gelmiş olmana rağmen nasıl?” cümlesini bitirmeden aklına başka bir olasılık geldi. “Yoksa o musun? Efsanedeki çocuk ve bütün bunlara sebep olan çocuk sen misin?”

“Hey 91 buraya gelsene!” arkamı döndüğüm anda üstüme çöp atmaya başladılar. Kendimi çöplerden korumak için ellerimle yüzümü kapattım. Ne kadar yapabilirsem. Kendimi saçma savunup karşılık veremiyor oluşum sinir bozucuydu. Aldığım yaralar ve sabah bağlandığım cihaz sayesinde zaten zor hareket ediyordum. Üstüme çöp atmaları son birkaç gündür yaşadıklarımla birlikte çok fazlaydı. “Ne oldu geldiğin yerden hediyelerimiz seni üzdü mü?” gülüşme sesleri tüm salonun doldurdu. Karşılık veremiyor oluşum ellerimin titremesine neden oluyordu. Onları tanıımıyordum bile daha yeni gelmiştim. Neden bana bunu yapıyorlardı. Gülüşme seslerinin yerini “Ne yaptığını sanıyorsun sen?” gibisinden sesler alınca

gözlerimi açtım. Tulumunda 51 yazan çocuk elinde boş poşet tutuyordu. Şimdi gördüğüm 22, 64, 36, 84, 68 numaralı kişilerin üstünde çöpler vardı. “Ne yaptığını sanıyorsun sen?” 36 numaralı bağırıp 51 üstüne atlamıştı. İkisi birlikte yere düşmüş 36 numara 51’in üstüne oturmuştu. “Senin de onlardan farkın yok. Hepiniz aynı şekilde geliyorsunuz ezikler!” yumruğunu 51’in yüzüne geçirdi. Az önce bana çöp atarlar tezahürata başladı. Hepsi 36’ya cesaret veriyordu. 51 boş gözlerle üstündeki çocuğa bakıyordu. Yüzüne bir yumruk daha yedi. Çocuğun yüzünde kızgınlık ifadesi yerini aldı. 36 numara hızını alamayıp tekrar yumruğunu yüzüne yapıştıracaktı ki 51 buna izin vermedi. 36’nın yumruğunu tuttu. Onun bir anlık oluşan şaşkınlığı 51’in avantaj yakalamasına neden oldu. İki ayağını da kaldırıp 36’nın kafasına vurdu. 36 şaşkınlığıyla öfkesini birleştirdi. 51’in yüzüne bir yumruk daha indirdi. 51’in yüzüne gülümseme yayıldı. İki ayağını da kaldırıp bu sefer 36’nın kafasını tuttu. Sağa doğru ayaklarını hareket ettirdi. Fazla sert tuttuğu belliydi. 36 da onun ayaklarıyla birlikte yere savruldu. Bunun üstüne 51 ayağa kalktı. 36’ya yerden kalkması için fırsat vermeden kafasına tekmeyi geçirdi. 36 yerde hareketsiz kalmıştı. 84 numaralı kız “Dean!” diye bağırırken 51 numaralı çocuk yanıma geldi. “İstersen onun ölmesini isteyebilirsin. Hadi gel.” Elimden tutup koşmaya başladı ben de ona ayak yurdurdum. Ama içimde tozlu örtünün altından bir

şeyler hareket ediyordu. Yataklarla dolu odaya girince koşmayı bırakıp biraz soluklandık. “Neden bunu yaptılar?” Nefesimi düzene sokmadan sormuştum. “Numaralarımızın herhangi basamağında 1 rakamı olduğundan.” Ne demek istediğini anlamamıştım. O da söylediği şeyi anlamadığımı fark etti. Kafasına vurup bana döndü. “1 rakamını taşıyan kişiler buraya yaralı ve hafızası silik getirilir. Bu sıraya çok dikkat ediyorlar. Diğer gelenler geçmişte ne olduğunu veya ne olduklarını unutmaz bu da onları bizden farklı yapıyor. Sırf farklıyız diye de bizlere istediklerini yapabileceklerini sanıyorlar. Onlara karşılık vermezsek üstümüze çıkıyorlar. Ellerine geçen her fırsatta saldırmaktan geri durmazlar. 1’in tek kuralı ise onlara karşılık vermememiz. Yani diğerlerine bundan bahsetme. Çok zorda kalmadıkça karşılık verme.” Arkasını dönüp yataklardan birine yattı. Onun yanına gittim. Yatağının başında numarası yazıyordu. “1 lider mi oluyor? Sabah bizi neden o makineye bağlıyorlar, biz uyuduktan sonra inciler bize ne yapıyor?” yüzündeki boş ifadeyle bana baktı. “1 lider ve akşam olunca sorularını ona sor. Şimdi yatağını bul ve biraz dinlen. Yapmanı söyledikleri şeyi ise kafana takma mutlaka biri yapar. Şimdi müsaadenle bakıcılık işim bittiğine göre uyumak istiyorum.” Sormak istediğim soruları soramamıştım. Gördüğüm kadarıyla da 51 çoktan uyumuştum. Dediğini yapıp kendi yatağımı buldum.

En sonda 91 numaralı yatak. Yatağa yattım ve 51'in yaptığı gibi kendimi uykuya bıraktım.

“Yoksa o musun? Efsanedeki çocuk ve bütün bunlara sebep olan çocuk sen misin?” ortama sessizlik hâkim oldu. Jesse, Kyle'nın ne demek istediğini tam anlayamamıştı. Aldığı bakışlar bu sorunun düşündüğü gibi önemli bir soru olduğunu belirtiyordu. “Ne demek istediğini anlamadım.” Kyle ayağa kalkıp karşıma geçti. Yağmur tüm görkemiyle üstünü sardı. Sırılsıklam olmuştu. “Ateş gücünü kullandın. Adın Jesse buraya kadar mahkemeyi ateşe veren çocuk oluyorsun. Efsaneye göreyse yıllar sonra geri dönmek gerekiyor ve” cümlesini bitirmedi. Eğer efsanedeki çocuk gerçekten oysa bunu düşünmek istemiyordu. Kyle sorgulayıcı tavrını bir yana bırakıp geri gitti. Jesse ne demesi gerektiğine emin değildi. “Bir rüya gördüm. Kate'nin anlattığı hikaye gibiydi. Jesse 4 yaşındayken mahkeme salonunu ateşe veriyor. Bunun sebebi ise çocuğa vuran adam. Adamın sebebi ise abisinin Jesse'nin babası yüzünden ölmesi. Ama benim gördüğüm rüyada babam sırf güçlerim olduğu için bana vuruyordu. Ben kendime engel olamıyordum. Biri kafamın içine bu senin gerçeğin diyordu. Ama benim evrenimde çocukluk anıları yalnız bir kez görülür ve değişmezdi. O gördüğüm rüyada ise annem ve babam trafik kazasında ölüyordu. Han-

gisine inanmam gerektiğini neyin gerçek olduğunu bilmiyorum. Bu gücü kullanmak istemiyorum. Bunu nasıl yapacağımı da bilmiyorum.” Kyle’ın tepkisi onu çok geriyordu konuşurken ona bakamamıştı bile. “Kafamın içinde biri bana sürekli bu senin gerçeğin korkma diyor. Korkuyorum. Her şeyden korktuğum gibi bundan da korkuyorum.” Yağmurun yağıyor oluşu ağlamamı öğrenmemi engellemişti. Tuzlu tadı aldığı anda ancak ağladığını anlamıştı. Eliyle yüzünü kapattı. Ağlamamalıydı. Zayıf görünmemeliydi. O korkak yapısı zaten sorun oluyordu bir de ağlama içgüdüsü ağır basmamalıydı. Engel olamıyordu. “Bura tam olarak neden geldin?” gözyaşları akarken cevap verdi. “Sana yardım edip Kate’nin ölmesine neden olan kişiyi bulmak için.” Kısa sessizliğin ardından “Ben de sana yardım edebilirim. Yani gücünü nasıl kullanman gerektiği konusunda ama bunu bize karşı kullanmamalısın.”

“O benim değil bunu istemiyorum.” Kyle yere eğilim bir elini Jesse’nin omzuna koydu. “Bu evrende güç kişiyi seçer. Ateş eğer seni seçtiyse onu kullanmalısın. Bunun için korkmana gerek yok.” Kyle ona destek vermek istermişçesine gülümsüyordu. Az önceki halinden eser kalmamıştı. Gözyaşlarını durdurmak için elinden geleni yaptı. Başaramayınca ağlayabildiği kadar ağladı. Günlerdir hissettiği şeylere geçirdiği zor günlere o gün o adamların kendisine saldırmasına izin verdiği için Kyle’yı öldürmek için yazdığı o

satıra ve sonucunda Kate'nin ölmesi bunların hepsi için gözyaşları aktı. Kyle ise sessizce onu bekledi. Bu çocuğun düşündüğü kişi olmamasını umdu.

“O yeni gelen mi?” , “Acaba adı ne” , “Bunu söylemesi yasak aptal.” , “Bakın uyanıyor.” Az önce duyduğum seslerin sahipleri gözlerimi açtığı anda onlarınkilerle temasa geçti. Ellerimle gözlerimi ovuşturdum. Yataktan destek alarak doğruldum. Kaç kişi olduklarını saymadığım bir sürü kişi beni inceliyordu. Bir kaçını sabah makineye bağlanmak üzere giderken görmüştüm. Ama kimin kim olduğunu hatırlayamıyordum. Hoş daha ilk kez gördüğüm kişileri tanımam da saçma olurdu. “Onu buraya getirin.” Ses ince olmasına karşın ciddi bir tonla söylendiği anlaşılıyordu. 41 ve 16 numaralı kızlar kalkmamda yardım edip koluma girdiler. Beni az önce seslenen kişiye götürmelerine izin verdim. Bana yardım eden çocuğun yatağında oturuyordu 51 de onun yanında dikiliyordu. Uzun siyah saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış ve benim gibi siyah tulum giyiyordu formasında 1 yazıyordu. Etrafıma biraz bakındım. Siyah dışında kırmızı, yeşil, mavi, sarı renk tulum giyenler vardı. “Sarı havayı, mavi suyu, kırmızı ateşi, yeşil ise toprağı temsil ediyor.” Meraklı bakışlarımı 1 numaralı kıza çevirdim. “Siyahsa taklit. Siyah dışında diğer renkler birbirine temasta bulunabilir. Siyah birine

dokunurken ise tenlerine dokunulması yasak. Ve siyahların başkalarına dokunması kesinlikle yasak.”

Gözlerim istemsizce 51’e kaydı. Onunda rengi siyahtı. Takındığı boş ifadesiyle 1 numaraya bakıyordu. Bundan bahsetme derken sanırım elimi tuttuğunu da saklamamı söylemişti. “Numaralarımız isimlerimiz. Gerçek isimlerimizin söylenmesi kesinlikle yasak. Eğer başkasının gerçek ismini öğrenirsen onu siyah incilere söylemen yeterli. Numara ile verdiği isim gerçekten uyuşuyorsa o kişi öldürülür. Gerçek ismini hatırlıyorsan bile hiç birimize söylememeni tavsiye ederim.” Gözlerim yine istemsizce 51’e kaydı. Bu sefer gözlerimiz buluşmuştu. Yüzünde dövüşürken takındığı gülümseme vardı. Yüz ifadesi beni germişti. “Herhangi bir basamağında bir varsa buraya nasıl geldiğini veya getirildiğini bilmiyor oluyorsun. İçinde kocaman bir boşluk oluyor nasıl dolduracağını bilmiyorsun değil mi?” evet, anlamında başımı salladım. “Kendi aramızda iki farklı şekilde bunu sınıflandırıyoruz. Yaran var mı yok mu?” soruyu bana soruyordu. “Karnımda bir yaram var.” 1 numara kafasını anladığını belirtir şekilde salladı. “Yaran yoksa buraya sığınaklardan getirilmişsin diyoruz. Yara var ise yakalanmamak için uğraşmış oluyorsun. Yaran olduğuna göre incilere zorluk çıkarmışsın.” Yataktan destek alarak ayağa kalktı. “Bunu yapabilen çok kişi olmuyor. Tebrik ederim.” Sağ elini uzatıyordu. Az daha elimi uzatıyordum ama bundan vazgeçtim.

“Aferin çaylak. Buna kanan siyahlar olmuştu gerçi şimdi hepsi öldü.” Öldü kısmını normal bir şekilde söylemesi beni korkutmuştu. Bunun önden uyarı olduğu belliydi. “Bu şekilde farklı olmamız onlar için sorun oluyor. Boş gördüklerinde saldırmaya çalışırlar. Zorda kalmazsan karşılık vermen yasak. Karşılık vermen gereken bir durum oldu mu?” Bunu da saklamam gerekiyor muydu emin değilim. “Hızlıca görevi yapıp onu odaya getirdim.” 51 soruyu cevapladı. Saklamak istemişti. “Bravo 51 ona iyi göz kulak olmuşsun. Birkaç gün daha böyle devam et.” İyi göz kulak olmuşsun kısmında iğneleyici bir ton kullanmıştı. 51’in tamam der dediğini duyar gibi oldum. Oldum çünkü duyup duymadığımdan bile emin değildim. Çok sessiz söylemişti. 1 ayağa kalktı. Omzuma vurup “Umarım iyi anlaşırız.” deyip ayrıldı, diğerleri de onu takip etti. Yalnızca 51 ve ben kaldım. Onu sevmemiştim. Ayrıca omzuma dokundu.

Jesse artık daha iyi hissediyordu. Yağmur da eş zamanlı durmuştu. Saldırıya uğradıklarından beri ne kadar vakit geçtiğini bilmiyorlardı. Kyle arkadaşlarını merak ediyordu. Yakalanmış olsalar da kaçmanın yolunu bulmuş olabilirlerdi. Onlara ulaşmalıydı. Jesse’nin onu takip edeceğini ve ona güvenilebileceğini biliyordu. Yine de ondan korkuyordu. Efsane gerçek olursa bunu düşünmek bile istemiyordu. Ne tara-

fa gitmeleri gerektiğine dair fikirleri yoktu. Ayakta dikilmeleri için sebepleri yoktu. Sağ tarafı seçip yürümeye başladılar. Ormanın neresinde olduklarını bilmiyor oluşları sıkıntıydı. Yanlışlıkla Detroxya'ya giderlerse orada kaçmaları daha zor olurdu. Jesse, bu korkusunu dile getiremiyordu. Jesse, kendi evrenini özlemişti. Orada en azından kaçak değildi. Peşinde birileri yoktu. Tabi o insanlar hapisten çıkmışsa peşine düşmüş olabilirlerdi. Fredric ona yardım ederdi buna emindi. Ama aynı şey burada başına gelse Kyle ona yardım eder miydi bilmiyordu. Ona herhangi bir kanıt veremiyordu. Yardım edecek bir durum oluşsa bile o zaman yardım etmesine izin verir miydi bundan emin değildi. Daha birkaç güne kadar onun ölmesi için Kate'nin onu öldürdüğünü yazmıştı. Birkaç gün içinde ayrıca onu kurtarmıştı. Kate öldüğü için Kyle'yı kıskanması için sebebi yoktu. Bir an önce kafasını toplaması gerekiyordu yoksa düşüncelerinin hepsi bir soru halini alacak akabindeyse soracağı sorular Kyle'nın onu bırakıp gitmesine neden olurdu. "Yoruldu mu?" tıpkı bir kurtarıcı gibi bu soruyu sormuş olmasına sevindi. Düşüncelerinden ayrılması için güzel sebepti. "Evet" en yakınlarındaki ağacın dibine oturdular. "Geldiğin yerden biraz bahseder misin?" soruya nasıl cevap vereceğini bilemedi. Renklerden başlasa cevabını alırdı sanırım. "Bütün dünyamız gri, turuncu ve onların tonlarından olu-

şuyordu. Mesela burada çimen yeşil bizim orada ise grinin farklı tonlarındaydı.”

Kyle öğretmeninden söz istermiş gibi işaret parmağını havaya kaldırdı. “Buradaki renkleri bilmediğin anlamına mı geliyor?” Jesse kafasını evet dercesine salladı. Kyle az önce havaya kaldırdığı elini çenesine koyup “O zaman önce sana renkleri öğreterek başlamalıyım.” Ellerini yere indirip sırtını duvara verdi. “Sevinirim. Buradaki çocuklar gibi orada güç yok. Sadece filmlerde oluyordu. Bu dünyada güç kavramı somut.” “Somut ne?” , “Gördüğün duyduğun hissettiğin şeylere deniyor. Bunu size derste öğretmediler mi?” “Kate buradaki ders düzeninden bahsetmemiş mi?” , “Her hafta gazete verildiğini, zorunlu birkaç ders olduğunu ve kitap dolu odası olduğu yazılmıştı.” “O zorunlu dersler güçlerimizi kullanmamızı engellemek için bize verdikleri uyarılardı. Önceki senelerde gücünü kullanıp insanlara zarar vermiş olan Jesse’yi yani sanırım seni ve birkaç kişiyi daha izletiyorlardı. Böyle yaparak güçlerimizin kötü olduğunu söylüyorlardı. Verilen gazetelerde gücü olmayan çocukların veya yetişkinlerin ne kadar mutlu olduklarına dair haberler oluyordu. Oda dolu kitap dediğinden kastı onlardan bir kaç tane sadece eski insanlardan kalma mutlu yaşamı anlatıyor geri kalanı boş ve kamera ses alıcılardan oluşuyordu.” “Biz de ise her gün okula gidilir 4 saat, o gün yapmamız gerekenleri nasıl yapacağımız anlatılır. Sonra takım arkadaşımız-

la dışarı çıkar o günkü görevlerimizi yapardık. Saat 5 olduğunda görevi yaparken çektiğimiz fotoğrafları görev yöneticilerine atar sonra ikimizin de yoldaşlarımızla ayarladığımız yere gider oradan eve döner ya da bazen eğlenirdik.”

“Takımdan ayrılmadan önce neden yoldaşınla buluşman gerekiyordu. Ve onlar ne demek?” “Takım okula gitmeye başladığın ilk gün seçilir. O dönem bitene kadar ya da biriniz okuldan ayrılana kadar birbirinizden ayrılamazsınız. Yoldaş ise bebekken seçilir. İkisinden biri ölene kadar bu devam eder. Yoldaşı ölen diğer bir kişiyle sonradan eşleştirilirsiniz. Yoldaşımın adı Fredric onun ikinci yoldaşayım.” “Takım arkadaşın kimdi?” “Adrien, son zamanlarda onunla iyi anlaşamıyordum.” “Nedenini sorabilir miyim?” “Nedenini anlamadığım bir soğukluk vardı aramızda.”

“İlginç. Ve buraya gelmemiş olsaydın onunla olmak zorundaydın. Peki Fredric?” “O çok iyi biri. Bana hep yardım ediyor. Zor anlarımda mutlu zamanlarımda mutlaka yanımda oluyor.” Kurduğu cümle duraklamasını sağladı. Söyleyecekleri boğazında kaldı. Onu özliyordu. Bunu şuan anladığından kendine acıdı. Ancak hatırladığı son gün işte o gün onu pişman etti. Dışarı koşarak çıkmıştı. Fred de dışarı çıkmış olmalıydı. Kendisi yalnızken şanslı olmuştu. Polisler onu görmemişti. Peki, o bulunmuş muydu? Yakalanmamışsa bile kendisi yüzünden dı-

şarı çıkamazdı. Fred beni arayamaz. Haberde alamaz kesin kafayı yer. Onun bana yaptığı iyilikler sonucu onu nasıl yüz üstü bırakmıştım. Çok kötü hissetti. “Bir sorun mu var” “Ona haber vermeden yalnız bıraktım. İyi mi değil mi bilmiyorum bile. Onun...” cümlesi bitmeden ağlamaya başladı. “Eminim ki iyidir. Ağladığını görürse üzülür. Ağlamamalısın.” Elleriyle yüzünü kapattı. Kendi elinde olan bir şey değildi ki bu. Saldırıya uğradığı gün de Fred onu yalnız bırakmıştı. Şimdi ya onunda başına gelirse. Yardım etmek için nasıl döneceğini bilmiyordu. Burada olduğu için ondan haber alamıyordu. “O da ne?” Kyle sesiyle buğulu gözlerinin ardından gösterdiği yere baktı. Yerde yazı gibi duran simgeler vardı. Gözlerindeki ıslaklığı sildi. Kendine engel olmaya çalışırken yazının yanına gitti. Kyle ondan önce yazıya ulaşmıştı. Aynı anda okudular. “Ağlama ben iyiyim.” Yazının oraya geldiğine dair bir fikirleri yoktu. Tek tahminleri vardı. O da bu yazı Jesse için yazılmıştı. Jesse, gözyaşlarını durdurmak için elinden geleni yaptı. O yazıyı Fred yazdıysa ağlamadığını okumalıydı. Kyle ile iyi olduklarını okumalıydı. Gözünden akan son damlada toprağa düştü. “Artık iyi misin?” evet anlamında başını salladı. “Çözmemiz gereken bir gizem ve bulmamız gereken bir casus var. Yola devam edelim mi?” Kyle cevap vermeden yürümeye başladı. Jesse de onun peşinden.

Öldürüp öldürmediğini anlamadığım makineye cihaza artık adı her neyse yine ilerliyordum. Önümde birkaç kişi kalmıştı. Onlarda dışarı çıkınca sıra bana geldi. Kapıdan adımımı atar atmaz 1 ile göz göze geldim. Anlayamadığım bir gülümsemeyle bana baktı. Bakışları gülümsemesinin altında beni küçümser gibiydi. Ona karşılık vermedim. Diğer oda arkadaşlarım bana ifadesiz baktılar. İki kişiden sonra onlara kaşlarımı çatarak karşılık verdim. Dünkü bana satışanlarda öfkeli bakıyordu. Hepsi 1'in kölesi olmuş sanki. Nefret etmelerini sağlayacak bir davranışı olduğunu sanmıyordu. 51'e gelince onun diğerleri gibi ifadesiz değil hafif gülümserken boş bakışları beni karşıladı. Kaşlarımı ne ara düzeltip ona gülümsediğimi anlamamıştım ama onu geçtiğim anda yüzüm eski halini aldı. Kendi yerime gelene kadar bu böyle devam etti. İnciler beni bağlarken artık kaşlarımı çatmayı bıraktım. Dünkü gibi yaralarımın üstünden bağladılar. Acı vücudumu ele geçirmeye başlayınca dünkü gibi kendime engel olamadan bağırdım. Güçsüz kalıp gözlerimi yine kapatmadan incilerin yüzlerini gördüm. Hallerinden mutluydular. Bense şuan bana ne yapıldığını bile bilmiyordum. Bu berbat bir şeydi.

Kendi sonumu bile göremiyorum. Eğer varsa bu sensindir değil mi? Okyanustaki su damlası olmayı isterdim ama nasıl senin okyanus olduğunu bilmezdim.

5

Hava kararmaya başladı. Dinlenmemek için sebepleri yoktu. Ne kadar zamandır yürüdüklerini bilmiyor oluşları ve yorulmuş olmaları dinlenme hakkını kendilerine sunuyordu. Sırtlarını yine ağaca verip oturdular. Degfi yakınlarında bir yerlerde olduklarını şans eseri yürürken Jesse'nin ayağını çarptığı kırık tabela sayesinde biliyorlardı. Shapi'nin ormanlık alanlarının çokluğu fazla ev olmamasını sağlıyordu. Herhangi bir riskle karşılaşmadan buraya gelmeleri de mucize gibi bir şeydi. Kyle çok eskiden buralarda iki üç devriye arabası olduğunu söylemişti. Üstünden seneler geçmiş olsa da. Kyle, Alex'in hediyesine

bir süre baktıktan sonra yere koydu. Kolunda ağırlık yapıyordu. Jesse saati yerden alıp su istedi. Ekranda beliren suyu alıp içti. Ve çikolata istedi. İlk aldığı Kyle'ya uzatıp diğerini de kendisine aldı. "Onlarla nasıl tanışmıştın?" Jesse çikolata paketini açarken direk sormuştu. "Sığınağa götürüldüğüm günlerde oraya geç gittiğim için bir süre şiddet gördüm. Karanlık bir odada günlerin geçip geçmediğini sadece inciler odama geldiğinde anlıyordum. Geldiklerin de ya yemek vermek ya da dövmek için geliyorlardı. Bir süre sonra sinirlenenler de bana gelip dayak atmaya başladı. Aklımda hep Tom olunca karşılık vermeyi de düşünmedim. Bir gün kapım açıldığında içeri Mike geldi. Onunla biraz konuşup güçlerimizi falan sergiledik. Onları almaya geldikleri gün Mike kaçmayı başarmış. Sonra her yerde Elizabeth'i aramış. Nolivanyada onu bulmayı başarmış. Tabi incilerde onu bulmuş. Noderlande benim yanıma getirmişler. Birbirimizle güçlerimizi paylaştığımız günün ertesi sabah beni normal alana aldılar. Orada ilk John ile tanıştım. Beraberinde Hans da gelmiş oldu. O ikisi çocukluktan arkadaş ve aynı gün sığınağa alınmışlar. Kedi köpek gibi birbirleriyle uğraşıp duruyorlar. Yine de iyi çocuklar. Mike birkaç gün sonra aramıza katıldı. O gelir gelmez sığınaktan kaçış planı yaptık. Planımızda eksik noktalar vardı. Bunu yemekte konuşurken bizi dinlediğini bilmediğimiz Alex eksik olan yerlere çözüm sunarken fark ettik. Bu şekilde hepimiz top-

lanmış olduk.” Jesse çikolata çöpünü cebine koydu. Hikayeyi dinlerken hepsini nasıl yediğin bilmiyordu. “Kate’yi ilk gördüğünde nasıl hissettin. Onu yere düşürüp taşıırken falan?” Kyle soru karşısında afalladı. Bunu daha önce düşünmüştü ama ne düşündüğünü unutmuştu. “Şaşırmıştım. Bize engel olmak için geldiğini düşünüyordum. Onları taşıırken de fazla konuştuğu için tek isteğim susmasıydı. Sirenden sonra bizi kurtarıcında garip hissetmişim. Arabaya bindiğinde ne yapacağını şaşırdığı içinse onun kötü biri olmadığını düşündüm. Sert davranmaya çalışıyor gibi görünse de konuşmaları masumdu. Onun taklitçi olduğunu anladığımda ise Tom’a yapılanın ona yapılmamasını istemiyordum. Tom ile benziyorlardı. İkisi de masumdu korunmaya ihtiyaçları vardı. Buna engel olamadım. Bo denen herif ikisini de benden aldı.” Yerden saati atabildiği kadar uzağa attı. Kendisine sinirliydi. “Hiçbir şey yapmadım. İkisi de benim yüzümden artık yaşamıyor.” Arkalarındaki ağaçların arasından gelen hışırtılarla Kyle ile Jesse aynı anda ayağa kalkıp arkalarını döndü. “hayatta.”

Makineden yine sağ çıkmıştım. Buna sevinmeli miydim emin değilim. 51 numara ben nereye gidersem oraya gidiyordu. Peşimde gölge dibi dolanması güzeldi ama sürekli de bunu yapınca sinir olmamak elde değildi. Köşede arkalar da bir yere gidip onu ça-

ğırdım. Bize yapmamız gereken bir iş vermemişlerdi. “1 sinir bozucu” neden direk bunu söylemiştim. Onu tanıımıyordum gidip ona söyler miydi? Niye böyle bir aptallık yapmıştım! “Evet ,öyle ama herkes ona tam teslimiyet içinde.” Benimle aynı fikirdeydi. Gelen rahatlığı içimde tarif edemezdim. “Herkes ona teslim olmuş derken?” derin bir nefes verdi. “Ağzından çıkan her söz diğerleri için çok önemli. O konuşurken hiçbiri konuşmaz. Kimin nerede ne zaman konuşacağını söyler ve aynen dediği gibi yaparlar. Bir nevi yataktanemizdeki herkes onun aklıyla hareket ediyor.” “Sen neden öyle değilsin?” “Bu kadar soru yeter.” Arkasını dönüp gitmek için adımını atar atmaz “Dün bana...” sözümü bitiremedim. Tulumunun kolunu elinin üstüne indirdiği gibi ağzımı kapattı. “Ölmek istemiyorsan çeneni kapalı tutarsın.” Ağzımdan elini çekti. Beni bırakıp gitti. Kendimi toparlayıp peşinden ilerledim. Koridorlardan birine girdiği yerde gözden kayboldu. Koşup seslendim. Beni duymadı. “Hey bunu düşürdün.”

Arkamı döndüğümde 36 bana sırtarak bakıyor elinde ise parlayan sarı bir şey sallıyordu. Daha dikkatli bakınca buraya geldiğimden beri cebimde olduğundan bile dün haberim olan kolyeyi tutuyordu. Onu bana birinin verdiğiğine emindim değerli olduğuna da emindim. Ama kimin verdiğini hatırlamıyordum. “Onu bana ver.” Kolyemi işaret parmağının ucunda birkaç kez döndürüp bana baktı. “Gelip al.

Ama lütfen bana dokunma senin yüzünden ölmek istemiyorum.” Kendince şaka mı yapmıştı o. Üstüne koşup kolyeyi yakalamaya çalıştım. “Yaşamak istiyorsan onu bana ver Dean.” Yüzündeki sırıtış söndü. “51’e güvenme o herif herkesin kuyusunu kazar ne olduğunu bile anlamadan kendini mezarda bulabilirsin. Bir daha düşürme.” Tulumunun kolunu elinin üstüne indirip benim elimi tutup havaya kaldırdı. Diğer elindeki kolyemi elimin üstüne bıraktı. Az önce 51’in yaptığı gibi arkasına dönüp gitti. Kolyemi hemen cebime koydum. Arkamı döndüğüm saniye biri kafama vurdu. Bilincim kapanırken bunu kimin yaptığını görme fırsatım olmadı.

John koşup Kyle’ya sarıldı. Diğerleri de onu takip etti. Hepsi Kyle’ya sarıldıktan sonra “Nasıl kurtuldu-
nuz, bizi nasıl buldunuz?”, “Uyandığımızda bir evin
içindeydik. Yaşlı karı koca bizi yolda yerde baygın
bulmuşlar. İki üç gün bizimle ilgilendiler. Tarayıcı
senin saatinden hareket algılayınca sinyalleri takip et-
tik.” Alex kısaca özet geçmişti. John yerinde sekmeye
başlayınca herkesin gözü Hans’a takıldı. Ben değilim
tarzında ellerini iki yana salladı. “Ah sizi değişiklikler
her yaptığım hareketi o yapmıyor. Sana süper bir ha-
berimiz var. Kate yaşıyor olabilir.” Kyle ile tamamen
aynı tepkiyi verip donduğumuzu biliyordum. Kendi-
ni ilk toparlayan Kyle oldu. “Nasıl?” Sabırsızdı. He-

yecan ve şaşkınlığı aynı anda yaşıyordu. Onunla aynı duyguları paylaştığımızı biliyordum. “Evinde kaldığımız yaşlıların oğlu siyah incilerin kliniğinde çalışıyormuş. Amca da sığınaklar ilk açıldığında Naturuna görevlendirilmiş. Oğlu da şimdi orada görevdeymiş zaten. Amcanın ilk taklitçi ile tanışma fırsatı bu sayede olmuş. Onun üstünde birkaç deney falan yapmışlar. Deneyler sonucu taklitçi ölmüş. Yani onlar öyle düşünmüş. Onu gömecekleri sırada taklitçi uyanmış. Nasıl yaşadıklarını anlamadıkları için birkaç taklitçi 4 elementten birini çocuklar üzerinde denemişler. Taklitçiler uyandığında neler olduğunu hatırlamıyormuş. Element sahibi çocuklar ise nadir uyanıyormuş. Kimisi taklitçiler gibi hafızasını kaybetmiş kiminde ise bir fark yokmuş. Amca yapması gereken deneylerin onları öldüreceğine eminmiş. Yaşayanlar onlara getirilmeyormuş çünkü. En sonunda çok fazla kişinin öldüğünü düşündüğü için istifa etmiş. Burası işin sıkıcı kısmı. Asıl önemli olan amcanın oğluna kontrolü yapılması için yaralı taklitçi bir kız getirilmiş.” Mike konuşmayı bitirdiğinde “Kate’nin kolyesinde yaşam algıladım. Hareketlilik var ve Degfiye geliyor.” Alex’in bu son söylediği öncesinde söylenenlerle de birleşince heyecan mutluluk hepsi bir anda içini sarmıştı. Kyle dan kıskandığı kızını görebilecekti. Kyle ise sevdiği kızını görebilecekti.

“Hey çaylak gözlerini aç.” Gözlerim açıldı. Gör­düğüm bir yer yoktu. Bana kim seslendiyse büyük ihtimalle yanıma çökmüştü. Yanağıma tokat atmaya başlayınca göremediğim yerler sarsıldı. Gözlerimi kapatmayı başarıp geri açtığımda birkaç kişi bana bakıyordu. Yanıma çömelen kişinin numarasına bak­тім. Bu 36’ydı. Kafamı iki yana sallayıp yine numarasına baktım. Göz göze geldiğimizde içimde garip bir duygu vardı. Kolyemi alırken takındığı ifadeyle bakıyordu. “Daha erken uyanmalıydın.” Neden diye sormaya yeltendim ama diğerlerinin numarası gözü­mü çarptı. 1, 16, 64, 84, 43. “Bu sayede 51’in gerçeğini görürdün.” “Sen uyurken” 64 konuşurken önüme savruldu. “Yalan söylemek ve birilerinin her dediğini yapmak âdetiniz mi!” 51’in öfkeli yüzü ben dâhil herkesi korkutmuştu. Onu iki üç gündür tanıyor ol­sam da böyle görmemiştim. “Şu kıza da rahat verin.” 36’yı yanımdan alıp 64’ü de yanımdan savurdu. Elini uzattı. Onunkini tutmak için elimi kaldırdığımda 51 de yere savruldu. 36 onun üstüne atladı. “Kendini ne sanıyorsun sen! Kızı yönetebileceğini mi sanıyorsun.” 36, 51e tokat attı. “Yönetmek benim işim değil sizin işiniz. Sizi ondan korumanın neyanlışı var. Bir masu­mu daha size yem etmeye ne gerek var.” Tokat yerine 51 yumruk yedi. “Ben kimseyi yönetmiyorum.” Ol­duğumuz yeri rüzgâr doldurdu. Yattığım yerde sav­rulabileceğim kadar sert bir rüzgârdı. “Kim gücünü kullanıyorsa yapmayı kessin!” bu birinin gücü saye-

sinde mi oluyordu. Kapalı bir odada başka açıklaması olmazdı zaten. Rüzgârdan ayağa kalkmam daha zor olsa da kalkmayı başardım. Kısacık sürede 51 yerde yatan yüzünü gördüm. Az önceki öfkeli yüzünden eser yoktu. Dövüşürken takındığı yüz ifadesi vardı. O gülüyordu.

Alex'in tuhaf cihazlarından her birimiz için bisiklet tasarladı. Degfiye'ye daha kısa sürede varabilecektik. Bu iyi haberdirdi ama birde kötü haber vardı. Elizabeth ve ben bisiklete binmeyi bilmiyorduk. Mike kardeşini taşıyacağını söylemişti. Ben ise havadan onları takip edecektim. Kyle benim için ancak bunu yapabileceğini söylemişti. Kısa sürede onun yorulacağını biliyordum. İlerlememiz her şekilde yavaş olacaktı. Yine de hareket ediyorduk. Kyle yorulduğunda ben aşağı iniyordum. Hans onu taşıırken ben de onların peşinden koşuyordum. Kyle bisikletine geri dönmek yerine hansın arkasında kalıp beni arada yukarı çıkarıp ilerlettikten sonra geri indiriyordu. Bu sırada Kyle'nın benden istediği şeyi yapmaya çalışıyordum. Gücümü çok az kullanmamı istemişti. Bu sayede onlar da önlerini görüyordu. Görüyor denilirse korktuğu için gücünü açığa tamamen çıkaramıyordu. Çok az bir ışık açıktaydı. Herkes yorulduğunda Alex yine icatlarından birinden bizlere yiyecek içecek çıkarıyordu. Sonunda biraz dinlenecektik.

O gülüyordu. Yağmur yağmaya başladı. Gök-
yüzüne dair en ufak bir yer bile yoktu. Birinin gücü
sayesinde yağmur yağıyordu. Herkes kim yapıyor-
sa yapmaması için bağıırıyordu. Hava gücüne sahip
kişilerden ses çıkmıyordu. Bir ışık patlaması oldu.
Arkasından gök gürlleme sesi. Ne olduğunu göremi-
yordum. Ortam karanlıktı ama o ışık büyük ihtimal-
le birine gelmişti. Kim olduğunu algılayamamıştım.
Birinin kolumdan çekiştirmesiyle ona döndüm. Kim
olduğunu konuşmasından anladım. “Sadece üçü kal-
dı. Senden sonra iki.” Sözleri bittiğinde kahkahalara
boğuldu. Kolumu bırakmadı. Gözlerim karanlığa
hala alışamamıştı. Tekrar ortaya çıkan ışık patlama-
sı sayesinde l’in elinde tuttuğu tuhaf şeyi görmüştü.
Onu kaldırdı tuttuğu koluna takmaya çalıştı. Elimden
geldiğince direnmeye çalıştım. Çok yakınıımızda gök
gürültüsü tekrar duyuldu. l’in dengesinin bir anda
bozuldu. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama hızlıca
ondan kurtuldum. Dengesini koruduğu anda üstüme
atladı. Yuvarlanarak yere düştük. 51 daha önce 36’ya
yaptığı gibi bacaklarımı kaldırdım. Kafasına vurma-
ya çalıştım ama ayağımı kalkmıyordu. “Boşuna uğ-
raşma acımayacak. Sadece bunu takacağım ve son-
ra benimsin.” Elinde sallayıp gösterdiği şeyi hemen
bana takmaya çalıştı. Çırpındım kolumu kurtarmaya
çalıştım. Faydası yoktu. Kolumu çok sıkı tutuyordu.
Tuhaf şeyi bileğimin etrafına dolamaya çalıştı. Tek

eliyle yapmaya çalışınca yine dengesi bozulmuştu. Kolumu kurtarmayı yine başardım. Ama fazla sürmedi kolumu tekrar kavrayıp bu sefer iki eliyle yapmaya çalıştı. Koluma tuhaf şeyi sardı. Düğüm atmaya çalışıyordu. Kolumu saran elleri gevşediğinde yine elimi kurtarmaya çalıştım. Yine başarmıştım. Diğer elimle hemen aleti çıkardım atabildiğim kadar uzağa attım. 1 numara yüzüme bir yumruk atıp hemen attığım yere gitti. Eline alıp tekrar üstüme yürümeye başladı. Gözlerim ışığa sonunda alışmıştı. Onun geldiği yönün tersine kaçmaya çalıştım. Beni yakaladığı sıra ışık çok yakınımızda patladı. 1 tekrardan üstüme atıldığında bu sefere onu tutup ittim. Bu sefer izin veremezdim yine kurtulacağımın garantisi yoktu. Yine bana hamle yapmaya çalışırken yere doğru eğildim önüme geldiği anda bacaklarından birini tutup havaya kaldırdım. Dengesi bozuldu ve sırt üstü yere düşmüş oldu. “51!” kendime engel olamadan neden ona seslendiğimi bilmiyordum. 1 yerden kalkmaya çalışıyordum. Buna izin vermedim. Üstüne bir tekme savurdum. Ne kadar kuvvetli olduğuna dair fikrim olmasa da şimdilik kalkma planından vazgeçmiş gibiydi. Ona bir tekme daha savurdum. Arkamı dönüp kaçmaya çalışacağım sırada iki kolumdan birisi tuttu. Ya da birileri. Arkamı döndüğüm anda 16 ve 84’ü gördüm. Beynim karıncalanmaya başladı buna engel olamıyordum. “Çıplak elle ona dokunmayın salaklar!” aynı anda beni bıraktılar arkamı dönüp yine kaçmaya ça-

lıştığım sırada 64 ve 43 önümde duruyordu. Onlarda üstüme yürüdü. Geri adım atınca kollarımdan yine tutuldum. Nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. 1'in bana takmaya çalıştığı alet hepsinin kolundaydı. 64 yüzüme yumruğunu geçirdi. Başım sertçe yumruğun geldiği yönde savruldu. Yumruğun şiddetiyle dudagımı ısırılmış olmalıydım ağzımın içi kan dolmuştu. Ağzımı açtığımda kan dudaklarımdan aşağı süzüldü. 43 az önce gelen yumruğun ters yönünde burnuma vurdu. Başım öbür tarafa savrulurken burnumdan da kan akıyordu. Başımı yukarı kaldırdığım sırada 1'in pis sırtışını elinde tuttuğu o garip aleti yine gördüm. "Sen de onlar gibi olacaksın neden korkuyorsun?" Kahkahayı yine bastı. "Artık elimden kurtulamazsın." Bir patlama daha oldu. "Onu size yem etmem!" Üstümüze inanılmaz derecede yağmur boşalıyordu. Zemin sırlıslıkla olmuştu. Arka arkaya gök gürültüsü duyuldu. 43 ve 64 titreyerek yere yığıldı. Beni tutan kızlar bu durum karşısında şaşkındı. Elleri gevşedi hatta arkalarını dönüp kaçmaya çalıştılar. 51 o anda elimi tuttu. Beynim anında karıncalandı. Ayaklarım yerden kesildi. Karıncalanma sona erdiğinde hala 51'in elini tutuyordum. "Gitmesini istediğin yeri düşün Kate." Beynimin içine bunu söyleyen kimdi bilmiyorum ama içimde aynı anda bir sürü şey uyanmıştı. "Kate olmadan gitmem" diyordu çok tanıdık olan ses. Önümde bir yüz belirip kayboluyordu. O yüzün arkasında olan birkaç yüz daha hepsini

tanıyordum. Ama kim olduklarını hatırlamıyordum. Sadece onları yanımda istiyordum. Havadaki yağmur kokusunun yerini yabancı bir koku alınca gözleri açtım düşünmeyi bıraktım. 51 ile aynı anda birbirimize baktık. Ortam yine karardı. İkimizde aynı anda yere düştük. Hareket edemeyecek halde yerde yatıyorduk. Siren açıldı.

Sabah oluyordu. Hepimiz yorulmuştuk. Günün ilk ışıklarının aydınlattığı büyük bir hangar bulduk. Dışını kontrol edip içine girdik. Çatıyla destek olsun diye birkaç sütun dışında burası boştu. Üstlerine düşen yorgunluk hissiyle hepsi ayrı sütunlara dağıldı. Elizabeth Mike'in omzunda Mike ise başını sütuna dayamıştı. İkisi de huzurlu görünüyordu. Hans ve John birbirlerine üstüne yatmıştı. Kyle ile Alex ayrı sütunlara sırtlarını dayamış. Şansına uyumak için bile yorgundu. Dışarı çıkıp gündüz gözüyle bu dünyanın renklerini görmek ona daha cazip geliyordu. Senelerce iki renkli bir dünyada yaşadktan sonra bu isteği kendince masum kalıyordu. Dışarı adımını atar atmaz güneşin ışıkları etrafını sardı. Yerlerdeki yeşillik parıldıyordu. Güneşin turuncunun açık rengi dışarıyı adeta kavuruyordu. Ama gökyüzünün mavisi insana huzur veriyordu. Uykusu onu iyice içine almıştı. Sıcaktan bunaldı ve hangara girdi. Yürümeye mecali kalmadı, olduğu yere kıvrılıverdi.

Kyle ile yürüyüşe çıkmıştık. Yorulduk ve bir ormana girdik. Çok yorulduk, gücümü kullanarak ateş yaktım. Ağaca yaslandık birbirimize korku hikâyesi anlattık. Uykumuz geldi ve uyuduk. Bir anda uyan-dım ve Kyle'yı dağa bakarken gördüm. Yanına gittim ve oraya neden baktığını sormamla bir de ne göreyim. Bir adam kocaman bir robotla üzerimize koşuyordu. Kyle ürkek bir sesle 'Bo' dedi. Üzerime doğru koşarken Kyle yerden 5 tane bambu ağacını çıkardı ve Bo nun üzerine fırlattı. Bo çok sinirlendi. Yere düşen bambunun üstüne bir 10 bambu daha koyup üzerimize fırlattı ve bize adeta bambulardan oluşan bir kafes yaptı. "Şimdi sizi üst üste koyup rendeleyeceğim" dedi. Gücümü kullanıp bambuları ateşe verdim fakat Bo bunu tahmin etmiş olmalı ki yanan bambuların üstüne binlerce litre benzin döktü. Ateş çok büyüktü. Hayatımda hiç görmediğim, takım elbiseli, çok yakışıklı, yüzü tertemiz, bir adam geldi Mike'a benziyordu. Bo'yu gülme krizine soktu. Bo'nun robotu, o ne yaparsa onu yaptığı için robotta gülmeye başladı. Bo o kadar çok güldü ki gülmekten robotun içindeyken yere yattı. Ama unuttuğu bir şey vardı o da o ne yaparsa robotta aynısını yapıyordu. Bu yüzden robot da yere yatınca alevlerin içine düştü. Robot ateşe deyince adeta her yerden duyulacak bir patlama sesi duyuldu ve robot yok oldu. Ama Bo bunu da düşünmüş olmalı ki robot yere düşerken Bo çoktan ortadan

kaybolmuştı. Bize yardım eden adama teşekkür etmek için arkamı dönmemle uyandım. Meğer her şey rüyaymış. “Çocuklar kapı açılmıyor.” “Emin misin Hans?”, Kyle telaşla sormuştu “Ne yaptysam olmadı.”

“Zorluk çıkarırsanız ölür!” Kyle ve diğerleri taş kesildi. Onları öyle görmek korkmama yetti. Rüyanın saçmalığını bile üstümden atamamışken şimdi de bu. “Her şeyimi aldın zaten yine kime gözünü diktin pislik.” “Orada duran herkese. Ve Alex ile başladık. Kaçmak için plan yapamasın diye. Teker teker buraya gelmeye devam edeceksiniz.” Kapının olduğu duvarda gri bir görüntü göründü başta. Ardından ekran renklendi. Alex kanlar içinde yerde yatıyordu.

Siren sesleri sonlandığında sandalyede bağılıydım. Gözüm nedensizce direk 51'e bakındı. Etrafta yoktu. Sadece sandalye ve ben. “Nasılsın Kate?” ses bir yerlerden tanıdıktı tabi kim olduğunu hatırlarsam. “Anlaşılan konuşmak istemiyorsun. Peki ya konuşman gerekirse.” Neyi kastettiğine dair fikrim yoktu. Konuşup soru sormak geçti içimden gerçi ağzımı açabilseydim bunu yapabilirdim. “O kargaşa da 36'ya ne olduğunu hatırlıyor musun?” ortam karardıktan sonra onu hiç görmemiştim. “51'in 36'ya ne yaptığını bilmiyorsun değil mi peki bilmek ister misin?” bu ses nereden geliyordu. Çözemiyordum. Bir yerlerden tıkırtılar duyunca başımı çevirdim. Karnımdaki ya-

ralar şansıma geçmemişti. Nefes almamı bile zorlaştırıyordu. Biri arkama kadar yürüyüp orada durdu. Kulağımın yanına eğildi. “Öldürdü.” Kulağımın dibinden ayrıldı. “İkizi gibi o da bir katil.” Önüme yürüdü. “Kyle ismi sana tanıdık geldi mi ya da içinde bir şeyler uyandırdı mı?” yüzündeki sırtışıyla tam önümde durdu. İçimde tozlu örtülerin içinden gülen bir yüz canlandı beynimde. Siyah ve koyu turuncu saçlı. Arkasında birkaç yüz daha vardı. Onlar belirgin değildi. “Kyle Bey benim babamın katili. Tom ise Dean’ın katili. Senin bu hayatta en nefret ettiğin kişiler onlar.” İçimde bir şeyler uyanıyordu. Kalbime ağırlık veriyordu. “Bunu sana kimin verdiğini hatırlıyor musun?” elinde salladığı altı uçlu sarı kolyem vardı. Karşımda beliren yüz ile söylediği isim tamamen birleşti. “Kyle vermişti.” Onu bana takarken ki utangaçlığım onun öncesinde onun gülümsemesi. Alnımdan öpmesi hepsi gözümün önünden şerit misali geçti. “Neden bunu yapıyorsun?” Yanaklarımın ıslandığını hissedebiliyordum. “Çünkü onlar yalancı. Seni kandırıyorlar ve kanmanı istemiyorum.” Zihnime gelen görüntüde seni tedavi ettireceğiz biraz dayan diyordu. Benim yaralanmama ağlıyordu. “O katil olamaz.” Olamazdı. Hafıza kaybım yüzünden onu unutmuştum belki evet ama onu sevdiğimi hatırlıyordum. Ona bakarken ölmek istiyordum. Onunla mutlu yaşayıp sonra ölmek istiyordum. O birini öldürmüş olamazdı. “Diğerleri gibi beni kandırmak istiyorsun.”

Fotoğraftan bakmaya korkar hale geldiğimde diğerlerine baktım bakmaya devam ediyorlardı. İki kişi hariç. Hans ve Mike ortalıkta yoktu. “Size yeni hediyelerimiz var.” Alex’in yanında iki video oynatılmaya başlandı. Sağdakinde Hans ve diğerine de Mike’ın görüntüsü yer alıyordu. İki tarafta da 3 siyah inci onları dövüyordu. Hans başını korumaya çalışıyordu. Mike ise elleri bağlı olsa da onlara karşılık vermeye çalışıyordu. Üstüne gelen inciye eğilip çelme takarak karşılık verdi. Bir diğeri üstüne gelirken yere düşürdüğü adamın üstünden atlayıp koşarak üstüne gelene de çelme taktı. O da yere düşünce sona kalan inci silahını çekti. Bu Mike’ı durdurmuştu. Korkarak silaha bakıyordu. “Mike!” Elizabeth bağırdığı anda onlar hemen önümüzde dövüşüyormuş gibi silah sesi bütün hangarı doldurdu. Mike yere düşerken Elizabeth ekranın önüne geldi. Ekranı yumruk atmaya çalıştı bunun hiçbir faydası olmayacağını bilerek. “Neden güçlerini kullanmıyorlar?” John’un sorusu havada asılı kaldı. Gözü Hans’ın olduğu ekrana kaydı. Onda da kan vardı ve sanırım bayılmıştı. Hareket etmiyordu. Yeni bir ekran açıldı. Bu sefer John vardı ekranda. Bir anda nasıl alıyorlardı birimizi. Yalnız üç kişi kalmıştık. Elizabeth ekranın önünde Mike’ın olduğu bölmeyi kapatıyordu. John sandalyede bağlı haldeydi. Direk kameraya bakıyordu. Gözleri korkudan kocaman

açılmıştı. Bir tane siyah inci elinde kocaman sopa tutarak geldi. Havaya kaldırdığı sopayı John'un kafasına savurdu. John'un kafası sert bir şekilde sarsıldı. İnci gittiği sırada John'un kafası yere bakıyordu. Tabii bilinci açıksa. Kyle'ya baktım. Onu göremeden biri ağızımı kapattı. Ardından gözlerimi. Bütün vücudumu sardığını hissediyordum. Son kez Elizabeth'in ağlama sesini duydum. Gözlerim aydınlığa açıldığında sandalyede bağlıydım. "Seni ilk kez gördüm çaylak." Karşımdakilere diğerleri siyah inci diyordu. Benim dünyamdaki askerlere benziyorlardı. Yüzleri siyah şapkanın ucuna geçirilmiş siyah örtünün arkasına gizlenmişti. Geri kalan bizimkilere benziyordu. Biri yanıma geldi. Cebinden bir ip çıkardı. "Bo, Kyle'a selam söylesin dedi." İpi boynuma dolayıp sıkmaya başladı. Başımı ipten kurtarmaya uğraşamıyorum bile. Bir eliyle kafamı yukarı kaldırdı. Karşımda duran kameraya döndürdü. Kyle'ın bana bakıp bakmadığından emin değildim ama az önce benim baktığım kameraya dehşetle ve öfkeyle baktığına emindim. Siyah inci ipi sonuna kadar sıktı. Nefesim kesilirken gözlerim kararmaya başladı. Yanaklarımın ısındığını sanıyordum. Bilincim kapanmak üzereyken bulunduğu yere biri girdi. Yüzünü görmemem için olsa gerek başımı yukarıda tutmamı engelleyip aşağı indirdi. Bilincim tamamen kapandı.

“Seni kandırmak için bir sebebim yok. Gerçekleri söylemek içinse var.” 51’in dediği gibi kandırma-ya çalışıyordu. Buna inanmak istemiyorum. O katil olamaz. Kardeşinde bile yaşadığı o kaybı anlatırken üzüntüsü başındaki heyecanı. Tom’u anlatırken ki heyecanı. “Hayır, onlar kötü değiller.” Eliyle çenemi tutup yukarı kaldırdı. “onlar katil. Dean ve babamın katili onlar.” Başımı elinden kurtarmaya çalıştım. Yalan söylüyordu. Yalan olmak zorundaydı. “Tom, Dean’ı; Kyle ise babamı öldürdü.” “Şunu tekrarlama-yı bırak Tom öldü. Ölen çocuğu suçlama hayatta bile değil o.” “Senin gibi o da hayatta. 51 numara Tom’du. Ölmeyen bir çocuğun yaptığını söylüyorum.” Sesindeki tonlamada sinir ediyordu. “Hayır, Kyle kardeşini Bo yüzünden kaybetti. Tom’u Bo öldürdü. Tanıdığım tek katil o.” “Abime suç atma Kate. Siz taklitçiler zamanınız gelmeden ölmüyorsunuz. Sen de ölmedin Tom da ölmedi. Ama Tom, Dean’ı öldürdü. Kötü olan ne biliyor musun? Dean sizin gibi değildi. Normal bir insan gibi ölebiliyordu. Tom bunu bilmesine rağmen onu öldürdü. O bu hayattan bir can aldı. O bir katil bunu anlarsan iyi olur Kate.” Kaçınıcı kez gözyaşı döküyordum bilmiyordum. Onun söyledikleri doğru olamazdı. “Ondan seni korumaya çalışıyorum. Zamanı gelince sana zarar vermesini istemem. Tarafını seçmelisin. Katille iş birliği mi yapacaksın yoksa benimle mi olacaksın kardeşim?” Arkama yürüdü. Omzumu dokunup odadan dışarı çıktı. Kapı tekrar

açıldı. “Müsait misiniz Kate Hanım!” Dalga geçer gibi söylemiş önüme kadar gelmişti. Hafızam yerine geliyordu. Gelmeseydi bile onu hatırlar mıydım bilmiyorum ama gelen Bo’ydu. Bundan emindim. Vurulduğum gün beni vuran oydu. “Abini sinirli mi karşılıyorsun.”

“Ne abisi ne kardeşi ne saçmalıyorsunuz ya. Az önce gelen sevdiğim çocuğun katil olduğunu söyledi. Sen ne saçmalayacaksın.” “Ben doğruları anlatacağım kardeşim. Yıllarca annen ve babanın katil tarafından öldürüldüğünü söylediler sana peki o katil kimdi?” “Şimdi gidip Kyle’ın annesi deme.” “Tam da onu diyecektim. Anneni o öldürdü. Babamızı ise Kyle öldürdü.” “Biliyor musun az daha sana inanmak için bir sebebim var diyecektim. Kyle’ın annesi doğum yaparken öldü. Şimdi yalanlarını da al ve beni rahat bırak.” “Tamam, kabul annemizi biri öldürdü. Bu onun annesi olmaya bilir. Ama yine de gerçeği değiştirmiyor onlar katil. Kardeşimin o katillerle olmasını istemiyorum. Seni geç bulmuşken bunu yapmak istemiyorum tatlım.” “Bana tatlım deme.” “Madem zoru oynamak istiyorsun kardeşim o zaman özür dilerim. Az sonra seni uyutup götürdüğüm yerde bizim yanımızda durmazsan Kyle’ı öldürürüm. Bunu yaparsam gerçekten ölmüş olur. Karar senin uyurken bunu düşün.” Cebinden küçük bir iğne çıkardı. “Bunu yapma” beni dinlemedi kendimi hazırlamama ya da karşılık vermeme fırsat vermeden boynuma iğneyi sapladı.

Yavaşça kanıma karışan ilaca direnmeye çalışmaya çalışırken “Umarım beni anlarsın Kate.” Senin neyini anlayacağım? Bunu dışımdan söyleyemedim. Uykunun tatlı kollarına kendimi teslim ettim.

Büyük geniş alanda yuvarlak oluşturan 8 ağaç. Her birinde bir çocuk bağlı. Kendilerine yeni gelenler etrafına bakınıyor. İlk gördükleri önlerinde duran 5 ağaç ve orada bağlı çocuklar. Etraflarına bakıyorlar iki yanlarında da tanımadığı kişiler. 5 ağaçta bağlı olanların yüzleri onlara dönük sadece bağlı oldukları görünüyor. Herkesin ortasında ayakta duran bir kişi var. Ortadaki 5 ağaçta çocukların arkasında bağlı büyük ekranlar var. Orada alanın içi görünüyor. Kenarlardakiler korkuyla ekrana bakıyor. Orada mutlaka birini tanıyorlar. Ve ortadaki adam oradakilerin yarısının nefretini kazanan kişi Bo. “Merhaba sayın seyirciler. Az sonra tanık olacağınızı izlerken çok eğleneceksiniz. Gelin birlikte yarışmacılarımızı tanıyalım. Ön sırada sevgili kardeşim Kate. Hemen yanında nereden geldiği bilinmeyen Jesse. Onun yanında canım kardeşimin sevdiği çocuk Kyle. Onun yanında kardeşime nasıl düşman olduğunu anlamadığımız Mia oturuyor. Namı diğer 1. ve ortadaki son yarışmacımız Kyle’ın ikizi Tom.” Kyle, Kate’e ve Tom’a sürekli bakışlarını gezdiriyordu. Ortada duran düşmanını gözü görmüyordu. Yıllardır

görmediği kardeşi ve sevdiği kız varken o umurunda bile değildi. “Buraya birazdan tekrar döneceğiz. Şimdi sıra arka sıralarımızda 16 numaralı formasıyla Linda su gücünü temsil ediyor. Hemen ardında John, ben birilerini yapıştırırım diyor. Hemen ardından 64 formalı Negan Bey hava gücünü temsil ediyor. Hans beyimiz ben çocukları severim en çok da John ile uğraşmayı severim diyor. 43 numara Carl toprağımı kimseye vermem, Elizabeth pembe yumruklarım karşılaşırsan vermek zorundasın diyor. 84 numaralı Suzan, Tom’dan Dean’ın öcünü almak için topraklarını hazırlıyor. Ve son oyuncumuz Mike az sonra herkes gülecek diyor.” Bo konuşmayı kestiğinde Kyle ve arkadaşlarının aklından aynı anda aynı kişi geçti. “Onu gerçekten öldürdün mü?” Konuşmayı ilk başaran Mike olmuştu. Helikopter sesi duyuldu. Kaldırabilenler başlarını gökyüzüne çevirdi. Helikopterden sarkıtılan merdivene tutunarak aşağı indirilen kişiye bakılıyor. Gelen kişinin siyah saçları rüzgarda savruluyor. Yüzünde saçları gibi siyah bir maske var. Maskeyi eliyle çıkarıp rüzgara savuruyor. Ayakları yere değerken maske Kyle’in ayağına düşüyor. “Maskeden kurtulmak ne rahatmış.” Yüzündeki gülümsemeyle direk Kyle’a bakıyor. “Demek sendin!” konuşan Jesse’ydi. Aralarındaki suçluyu da Kate’i de bulmuştu. Buraya gelme amacı tamamlanmıştı. Bağlı olmasaydı ve travma yaşıyor olmasa buna sevinebilirdi. O gün de bağlanmıştı. Konuşmayı başarmıştı belki evet

ama titremeyi bırakamıyordu. Kate o tanıdık yüzün kim olduğunu hatırlamıştı. Doğru söylüyorsa Alex ile ikisi kardeş miydi? Bu soru uzun bir zaman aklında kalsın isterdi ama mümkün olmayacağını biliyordu. “Sayın seyirciler yarışmamız birazdan başlayacak ama önce önemli bir soru sormamız lazım. Kardeşim kararını verdin mi?” Kyle soru karşısında seslenişle birlikte ağzı açık şekilde Kate’e baktı. Aslında bunu yapan tek o değildi. Bo az önce de ona kardeşim demişti. “Sizinleyim abi” bir insanın kalbine bu iki kelime nasıl acı verebilirdi. İnsan bilemez kimin dost kimin düşman olduğunu sevdiğinden aldığı tekme ise en çok acıtandır kendi ruhunu. Alex, Kate’i çözdüğü sırada “Sana tek bir sorum var Kyle. Bo’nun babasını öldürdün mü?” Kyle konuşma yetisini kullanamıyordu. İki sevdiği insan tarafından bıçaklanmak onun için çok ağırdı. Tom’u kaybettiğini sandığı gün üstüne çöken kaybetme duygusundan bile daha ağırdı. Kalbi acıyordu. “Biz bir şey yapmadık prenses. Ayrıca bravo sana seni kendim gibi sandım. Seni korumaya çalışmamın bile boşa uğraş olduğunu gösterdiğin için çok sağ ol.” Kate seçimi dolayısıyla pişmanlık duyuyordu. Kyle’in yaşaması için yapmalıydı bunu. Alex’in aşağı sarktığı merdivene tutundu. Öbür tarafından da Alex tutundu. Onlar yukarı çekildi. Helikoptere bindiklerinde “Bizi seçtiğin için teşekkürler kardeşim.” Kendisinden nefret etse de yapması gereken bir şey vardı. “Korkuyorum.” Alex

arkasından ona sarıldı. Aşağı izlemek için hafiften aşağı eğildiler. Ama izleyen tek kişi Alex'ti. Kate zihnindeki karıncalanmayı aktif etmişti.

“Kate'e üçümüzün de kardeş olduğunu söyleyeceğiz. O bizi seçtiğinde diğerlerinin işini bitireceğiz.” Bo bunu söylerken ciddiye. “Kate onları izleyemez bunu yapma. Çok şey yaşadı.” Alex beni mi düşünüyordu. “O zaman Kate buradan gider gitmez geri kalan herkesi öldüreceğiz.”

Görüntü yerine ses duymuştum. Ben gidince hepsini öldüremezlerdi. Bo yanımıza çıkmıştı. Aşağıdakilere zarar vermeden onlara haber vermeliydi ya da aşağı inerse ateş edemezlerdi belki. Alex, Bo'nun helikoptere girmesine yardım ediyordu. Tek şansım bu olabilirdi. Alex'in üstüne koşup onu aşağı ittim. Bo daha yukarı çıkamamıştı ama son adımındaydı Alex aşağı itildiği için Bo'nun dengesi bozulmuştu. Onlar helikopterden düşerken ben de aşağı atladım. Sinirli oldukları her hallerinden belliydi. “Kyle!” umarım fazla alınmamıştı bana yoksa yere tam anlamıyla yapıştırdım. Büyük bir patlama oldu. Ağaçlardan biri yanıyordu. Herkesin dikkati oradaydı. Kyle ne olduğunu öğrenmeye çalışıyor olabilirdi. Beni kurtarmak için uğraşmayacaktı anlaşılın. Ölümüne atlamıştı. Aşağı düştüğüm için biraz rüzgar yiyordum ama rüzgar bir anda şiddetlendi. Rüzgar, Alex ve Bo'yu yukarı yönlendirirken beni aşağı itiyordu. “Kyle!” beni duy-

muyordu. Duymasını da beklemezdim. Onları seçmemin amacını söylemeliydim. Ama önce özür dilemeliydim. Onu bensiz gönderdiğim için az önce onu zoraki bıraktığım için onu unuttuğum için hepsi için aslında özür dilemeliyim. Benim yerime tanımadığım bir ses seslendi. “Kyle, Kate düşüyor.” Onun sayesinde Kyle başını yukarı kaldırdı. Koyu turuncu saçlarında kanlar kurumuştı. Yüzüne yumruk yemiş olmalıydı. Dudağının kenarı patlamıştı. Yüzünde duygu yoktu varsa bile o duyguyu ben bilmiyordum. Belki de son kez ona seslenmek için ağzımı açmaya çalıştım başarılı olamadım. Ağaç yapraklarının boyuna gelmiştim. Vücudumda hareketlilik hissettim. Yüzüstü yere düştüğümde bir patlama daha oldu. Vücudum sağlamdı ve hareket edebiliyordum. Çok kısa bir an bunun mutluluğunu yaşadım. Ardından hemen ayağa kalkıp Kyle’in ağacına koştum. O bana bakmıyordu. Ağacının arkasına geçip düğümü çözmeye çalıştım. “Demek sevdiğin çocuk bu yakışıklıymış. Seni koruyabiliyor mu az önce yaptığın kahramanlık gösterisinden sonra bile koruyor mu seni?” 1 veya Mia nereden konuştuğunu bilmiyorum Kyle’i çözmeye devam ettim. “Kyle!” Tom’un seslenişiyse son düğümü açmadan ağacın önüne koştum. Mia, Kyle’in karnına vuruyordu. Neden hiçbir şey yapmıyordu? Az önceki gibi duygusuz yüzünü ona sunuyordu. Mia’nın yanına koşup suratına yumruğumu geçirdim. Sarsıntının geldiği yönde başını çevirdi. Kendini topladığını-

da başını bana çevirdi. Bir şey takmaya çalışırken ki yüzü delirmiş ifadesi yine yüzündeydi. “Sevgilimin yanında güçlüyüm diyorsun demek.” Kocaman bir kahkaha koyuverdi. “Ben de onun önünde seni öldürmekten zevk alırım diyorum.” Bana hamle yapacağı sırada önümüzde alev yükseldi. “Kyle’ı kurtar Kate” Kate’e kimden geldiye emir kesindi. Ağacın arkasına geri döndü son düğümü çözdü. Tekrar ön tarafa koştu. O an nerede olduklarını unutup yapmak istediği tek şeyi yaptı. Kyle’a sarıldı. Elbette karşılık beklemiyordu bekleyemezdi. Onu itmesini düşünebilirdi. Gidip de ona sarılıyorken tokat atmasını beklemezdi. “O artık benim Kate. Senin değil.” “O bir eşya değil Mia.” “Bunun umurumda olduğunu mu düşünüyorsunuz? Bu zamana kadar çok fazla kişiyi sevdiklerine öldürttüm.” Kyle’ın yüz ifadesi nefrete dönüştü. Üstüme yürüdü. O yürüdükçe geriye adımladım. “Hey 51 senin de sevdiğin var mı?” O kızın derdi neydi. Onu anlamaya çalışmak hata olmalıydı. Ayaklarım birbirine dolandı. Arkama doğru düşerken Kyle üstüme yürümeye devam ediyordu. Ayaklarımın ucuna geldiğinde durdu. Gözlerindeki öfke onun gerçek öfkesi değildi. Öfkesinin daha önce azını görmüştü belki de ama emindi bu öfke yapmacıktı. Kendinde değildi ona zarar veremezdim ya da bana zarar vermesine izin veremezdim. Bunun pişmanlığını yaşayıp yaşanmayacağını bilmiyorum sonuç olarak buna izin veremezdim. 43, 84’te olduğu gibi yüzündeki ifa-

deler sahteydi. “Yardım” dediğini duydum. Bu benim için yeterdi.

Kyle içinde verdiği savaş sonucunda. Kendini savunmaya çalışmak istiyordu önünü göremiyordu çünkü. İsteği dışındaysa vücudu saldırmaya hazırlık yapıyordu. Onun kim olduğunu bile bilmeden.

Kate duyduğu kelimeyi yalnız yardım et ile bağdaştırabilirdi. Aklına gelen düşünceyi yapmaması için nedeni yoktu en azından bu sayede onu kurtarmak için biraz zaman kazanabilirdi. Yanına birkaç kişi daha alıp Mia'nın üstüne gidip Kyle'i bırakması için zorlayabilirdi. Kyle'i da yanında tutardı. Kyle ona eğilmeye başladığı sırada uzanıp elini tuttu. Beyninde karıncalanma hissini hayal etti. Kyle, Kate'in boştaki kolunu tutup yakalayıp onu savurdu. Sarsıntının etkisiyle Kate, Kyle'in elini bırakmıştı. Gücü son anda almayı başarmıştı. Kyle ona doğru gelirken ayaklarını yerden kesti. Fazla da havada tutmadı. En yakınında kim vardı? Tom karşısındaki ateşin öbür tarafında arka tarafta ise yüzünü seçemediği ama tanıdığına emin olduğu bir kişi vardı. Tom'a gitmesi gerektiğini düşündü. Kardeşini iki tarafta uzun zamandır görmüyordu. Ayakları eş zamanlı Tom'un ağacına koştu. İkisi arasında tuhaf bir bakışma oldu. “Sandığın gibi değildi. Kyle'i öldürmekle tehdit ettiler.” Ağacın arkasına geçip düğümleri çözmeye başladı. “Yine de bunu yapmamalıydın.” Düğümün birini daha çözdüğümde

“Kyle gerçekten ölebilirdi. İkimizin aksine.” Son düğümü de çözdü. “Dean’ı gerçekten öldürdün mü?” “Hayır, sadece yaralı.” Söyledikleri bir yalanın daha doğrusunu öğrenmişti. Tabi Tom yalan söylemiyorsa. “İkinizin de katil olduğu konusunda kandırmaya çalıştılar.” “İyi, tebrikler.” “Ateş çocuğa yardıma git ben de diğerlerini alayım.” “Ne zamandan beri emirleri sen veriyorsun?” “beni tebrik ettiğinden beri.” En yakınımda Mike’in yüzünü görüyordum. Kyle’ı yönlendirirken oraya koştum.

Mia’yı alevlerin içerisinde tutmak kolaydı. Onu Kate’den uzak tutmak ise zor olanıydı. Etrafında ateşten duvar olsa da onu durdurmak için yeterli değildi. Ateşe yaklaşmıyor olabilirdi en ufak boşluğu gözden kaçırmamak içinse elinden geleni yapıyordu. “Hey ateş çocuk işler yolunda mı?” Jesse sesin geldiği yöne başını çevirdi. “Ateşi yönetebiliyorsan şu iplerini yaksaydın!” “Gücümü kontrol edemiyorum.” Buna cevap gelmedi. Tom ağacın arkasına geçip düğümleri çözmeye başladı. Jesse kontrolünde başarılı olmadığı gücünü vücudunun ısınması sonucu bırakmak zorundaydı. “Özür dilerim.” Ateş duvarı sönerken Mia hazırda bekliyordu. Ateşten çemberinden dışarı çıkar çıkmaz Jesse’nin üstüne koştı. Tom arkada hala düğüm çözmeye çalışıyordu. Jesse üstüne gelen kızın etrafını ateşe vererek karşılık verdi. “1’in sana dokunmasına izin verme. Az kaldı” Tom’un dediğini yapması gerektiğinin farkındaydı. Ama gücü tükenmişti.

“Yapamıyorum.” “Aynı seni kurtarmaya çalıştıklarındaki gibi güçsüz 51” “Ne demezsin senin gibi arkada oturmuyorlar sonuçta.” Alevler yine sönerken Mia kahkaha attı. “Güçsüzleri korumaya çalışmıyorum senin gibi.” Mia, tekrar hareketlendi. Jesse’nin gücünü istiyordu. Onu da ele geçirirse bunu düşünmek bile karnında kelebek uçuşmasına yol açıyordu. Jesse’ye attığı her adımda heyecanı başarma isteği artıyordu. Tek bir dokunuşla 51 ve 91’i öldürebilirdi. Onlar yanarsa tekrar canlanamazlardı. Son birkaç adım. “Tom geliyor gücüm tükendi.” “Gücünün tükendiğine şaşmamalı yanıyorsun.” Tom’un yanına geldiğini o an fark etti. Mia üstümüze koşarken Tom elimi tuttu. Elektrik çarpmasından elimi çekmek istedim. O bırakmadı. Mia, aniden durdu. Aramızda beş adımdan da az vardı. Tom elimi bırakır bırakmaz Mia’nın önünde alevler yükseldi. Tom yere oturup ellerini toprağa koydu. “Ölmek için acele etme daha yaptığın planda bizim yanmamız yerine seni yakacağım.”

*Gidenle gitmeyip kal diyenle kalmamak
yaptığım mantıklı bir harekettir belkide.*

6

Mike'ı kurtarmayı başardığım saniyede Mike sağa doğru, alevlerin yükseldiği tarafa koşmaya başladı. Ben de onun peşinden gidiyordum. Orta alana bakma fırsatı yakaladığımda alevlerin orayı da sarmış olduğunu gördüm. Alevlere ulaştığımız sıralarda Mike durmak yerine alevlerin içine koşmaya devam ediyordu. Kyle'ı yükseltip Mike'ın peşinden devam ettim. Kyle'ın gücünü kendimde kullanamıyordum. Ateşler hareketlendi. Yüzümüze şiddetli bir rüzgar ve beraberinde alevleri yolluyordu. "Mike!" yüzüme gelen duman beni durdurmayı başarmıştı. Arkama koştum. Rüzgar ve ateşin içinden çıktığımda Mike'ın

yerini buldum. Onu dumanlardan uzaklaştırmak için gücümü kullandım. Yanıma geldiğinde yüzünde ve kıyafetinin üstünde yanıklar vardı. “Kate lütfen beni bırak da gideyim.” Cevap vermek yerine onu yukarı kaldırdım. “Orada yanında biri var.” Kyle ve Mike’ı yere indirdim. Kyle’ın kolundan tekrar tuttum. Beynimdeki karıncaları hissedip “Sadece gideceği yeri düşün komutunu aldığında Kyle’ı tekrar havaya gönderdi. Mike’a tutunup onunla yapabiliyor mu diye baktım. Ve evet yapabiliyordum. Mike’a tutunarak gökyüzüne çıktım. Gösterdiği yere düşüncelerimi sevk ettim. Kısa sürede üçümüzü de Elizabeth ve diğerinin yanına indirdim. Beynim ağrıyordu. Kyle’ın gücü uzun süreli kullanılamıyordu. Bunu daha önce söylemesi gerekirdi. Gerçi söylemesi için nedeni yoktu. Kyle’ı tekrar tutup topraktan ayaklarını çok az yerdenden kestim. Önümüzdeki çocuk 64 numaraydı. Elizabeth’in hemen yanında duruyordu. “Hoş geldiniz yarışmacılarımız. 1 bu güzel kızı öldürmem gerektiğini söyledi. Öncesinde ise kardeşini.”

“Kabul. Güç yasak.” Mike meydan okuyup onun üstüne koştı. 64 cevap verme gereği duymadan gözlerimin içine baktı. Mike ona ulaşıp ilk yumruğu suratına geçirdi. 64 kafası yumruk yönünde savrulurken benimle göz temasından vazgeçmedi. Mike 64’ün göğsünden itekleyip yere düşmesini sağladı. “Onu ne kadar zor bulduğumu tahmin bile edemezsin.” Yumruklarını ardı ardına 64’e hediye etti. 64

karşılık vermeye uğraşmıyordu bile sadece bana bakıyordu. Bu düşündüğümünden daha fazla rahatsız ediyordu. Ölümüne dövülen biri nasıl bana bakıp karşılık vermeyi düşünmezdi. Bakışlarından kurtulurum diye Elizabeth'e adımladım. Bakışlarını hala kesmedi. Elizabeth in yanına ulaştığımda "Git buradan. Mike'ı da al git buradan Kate." "Mike senin için geldi şimdi seni bırakıp buradan gider mi sanıyorsun." "Bunu biliyorum ama patlayacak. Onun yaşaması lazım Kate. Lütfen onu da alıp buradan git." "Sen de bizimle geliyorsun Beth" "Hadi ama anlamıyorsun. 1 dakikadan da az bir süre kaldı patlayacak. Beni almanızın imkanı yok. Sana yaptıklarımın cezasını çekiyormuşum gibi düşün onu da al git buradan." ağlamaya başladı. Bir insanın sevdiğini kurtarma çabası ve öleceğinin verdiği hisleri böyle atıyordu belki de. Onu burada bırakıp gitme düşüncesi bana da kötü geliyordu. Ama o en zor duygulardan birini kabullenmişti. Ölecekti. "Bunu görmesini istemiyorum. Lütfen hemen gidin buradan." Rüzgar esip beni Elizabeth'in ağacına adeta yapıştırmıştı. Çok geçmeden Mike da yanımızdaydı. Hareket etmek imkansız kelimesinin karşılığıydı. "1 kuş kafeste çocuğu serbest bırak." 64'ün ne dediğini zar zor duymuştum. "Kate neredesin." O tanıdık uzak kaldığım sesi kulaklarıma ulaştı. Konuşmaya çalışamıyordum. Beynimdeki ağrı sanırım her şeyi engelliyordu. "Kyle buradayız." Ayaklarımın yerden ayrıldığını yoğun rüzgara rağmen hissedebiliyordum.

dum. Mike'in haykırışları kulağıma ulaşsa da nede-nini anlamıyordum. Patlama sesi kulağımı doldurdu. Beynim kapanma komutunu verdi. Mike'in Elizabeth dediğini duymam son duyduğum sestii.

Patlama sesi duyulduğunda Mike'in haykırışı büt-tün kulakları doldurdu. Mike kız kardeşini kurtara-mamış olmasının acısını yaşıyordu. Ve onu kaybet-menin. Kalbinin sıkıştığını hissediyordu. Bir daha hiç atmayacakmış gibiydi. Zaman durmuştu. Ya da öyle bir kavram hiç olmamıştı. Ağlamıyordu sadece alevleri izliyordu. Onun içinde ölen kardeşini görme-ye çalışıyordu. Onu tekrardan kaybetmişti. Bu sefer kurtarılamazdı. Eskiden kurtarma umuduyla dolup taşan kalbi şimdi boştu. Kardeşi artık yoktu. Ailesi-nin ondan son isteği olan kardeşini koruyamamıştı. Ateşin içinde yanan vücudunun görüntüsü beynine geliyordu. Gelen görüntü gibi yanmış ve bu dünyadan ayrılmış olma ihtimali işte o sahne Mike'ı bitiriyordu. Başarısızlığı canını yakıyordu. Yere çöktü. Gözyaşları artık durmayacaktı. Bunu atlatana kadar gözyaşları akmaya devam etti. Öksürme seslerini duydu. Başını oraya çevirdi. 64 dumanın içinden çıkmaya çalışıyordu. Mike ona ne zaman koşmaya başladığını bile anlayamayacak kadar gözünü karartmıştı. Negan yaşamak için kaçtığını düşünüyordu. Orada onu öldürmek için bekleyen kişi bilemezdi. Mike Negan'ın karnına tekme attı. Onun acı çekmesini bekleyecek değildi. Kollarından tuttuğu anda, onun yapmaması

için yalvarmaya çalıştığı sesini duymuyordu. Dumanın içine, daha sonrasında ateşe sürükledi ve onu ateşe savurdu. Negan ateşin içinden çıkmak için uğraştı. Mike o sırada gücünü aktif etti. Negan yanan vücuduna kahkahalarla güldü. Kendini yerlere attı. Yanan yerlerine daha da güldü. O kendine gülerken Mike'in içi biraz rahatladı. En azından kardeşine bunu yapanın üstesinden geliyordu. Gücünü kendinde de kullanıp bu yaptığına gülmek istedi. Ateşin üstüne yürüyüp kardeşine kavuşmak istedi. Ta ki Kyle bunu önleyene kadar. Mike'ı dumanların arasından bulup dışarı getirdi. Kyle, Kate ve Mike için düşüncelerini Hans'ın tarafına yönlendirdi. Kate'in nasıl buraya geldiğini ve dahası buraya kendisinin nasıl geldiğini bilmiyordu. Bunu düşünmesinin sırası da değildi zaten.

Patlama sesleri geliyordu. Ama onları kurtaracak biri gelmiyordu. Tam karşılarında ateşten bir duvar sağ veya sol taraflarında yanan bir yer. Ateşten uzaklardı belki ama sıcaklığı hissediyorlardı. Önlerindeki sayaçta süre biterse yaşam sürelerinin sonuna geleceklerdi. Hans, Johnny'i; Johnny de Hans'ı merak ediyordu. Diğerlerinden de haberleri yoktu elbette onları da merak ediyorlardı ama çocukluk arkadaşı olan ikisi içinde o durumdalarken bu daha önemliydi. John'un sayacı son dakikaya girmişti. 55, 54, 53 bu kadar zamanım mı kaldı diye düşündü. Zihninden sayılar birer birer azaldı. Son kez arkadaşlarıyla vedalaşmak istiyordu. Tabi onlar yanına gelirlirse. "John"

istediği arkadaşı kesinlikle Alex değildi. Karşısındaki çocuk eskisi kadar samimi gelmiyordu. Orta alanda ne konuştuklarını bilmiyordu ama gördükleri yeterdi. Arkadaşları bağlıyken onun merdivenle gökyüzünden inmesi Kate'i de alıp o merdivene geri çıkması. Alex yanlış işler yapmıştı. Ekranda son kez Kyle'ın yüzünü gördüğünde bunu anlamıştı. Alex tam karşısında durdu. "Seni kurtarmak istiyorum. Bo'ya sizin suçsuz olduğunuzu söylemiştim."

"Git buradan senin kurtarmandansa ölmeyi yeğlerim." Bo'nun bu çıkışına Alex şaşırđı. "John lütfen seni bari kurtarayım." "Yanlış kişiye gelmişsin. Tamam, çocuk gibi davranıyor kolay kandırılıyor olabilirim. Ama şunu bil kanmak istediğim için kandım. Ayrıca kötü ile iyinin farkını bilirim. Şimdi buradan git. Seninle ölmek istemiyorum. Sadece Hans'ı görürsen ona üzülmemesi gerektiğini söyle. Beni kaybettiği için ağlamasın." 9, 8, 7 Alex koşarak oradan uzaklaştı. John en azından Hans'a haber verdiği için rahatlamıştı. Gözlerini kapattı. 3, 2, 1 yaşamının sonuna gelmişti.

Hans duyduğu patlamanın nereden geldiğini bilmiyordu. İçinde oluşan garip hissin sahibini ise bilmiyordu. Bu his onun için yeniydi. Yanına koşarak gelen çocuğu fark etmesi uzun sürmedi. "Ne işin var burada?" Sesini tehditkâr tutmak istemişti. Yanına gelmesini istemiyordu. "Lütfen en azından seni

kurtarmama izin ver.” “Beni kurtarmaya gelmen için sebebin yok. O maskeni çıkardığında bizim için bit-tin.” “Biliyorum. Bana kızgın olduğunuzun da farkın-dayım. Sadece seni kurtarmama izin ver. İki dakika sonra patlayacak lütfen.” “Yanlış kişiye gelmişsin.” “John’u kurtaramadım seni çözmeme izin ver sonra bana ne istersen onu yap. Lütfen seni kurtarmama izin ver.” “Senin beni kurtarmandansa ölüm daha cazip.” “John üzülmemen ve ağlamaman gerektiğini söyledi ölmeden önce.” Hans kalbini sıkıştıran şeyin ne olduğunu anladı. Dostunu kaybetmişti. Bu aile-sindeki son kişinin de ölmüş olduğunu söylemişti. Bu dünyada yalnız kalmıştı. Arkadaşı yok değildi. Kyle, Mike onları severdi ama John artık yoksa bütün ailesini kaybetmiş oluyordu. Alex’in gözlerinden bir-kaç damla yaş aktı. Hans’ı da orada bırakıp orta alana koştu. Arkadaşlarına zarar vermişti. Kyle yüzünden arkadaşları ölüyordu. En başında abisi ile yaptığı planla onların arasına girmişti. Zamanla Kyle dışında hepsini kendine yakın hissetmişti. Şimdi onları kur-tarmak için elinden hiçbir şey gelmiyordu. Babasını kaybettikten sonra kardeşini bulmuştu. Şimdi arka-daşlarını kaybediyordu. Bu dünyada bulacağı birisi kalmamıştı. Yanağından süzülen yaşlarını elinin ter-siyle itti. Bo’yu bulmalıydı.

Kyle alevlerin içinden çıkmayı başarınca Hans’ı görmeyi de başarmıştı. Ya da gördüğünü sandığı biri onun önünden orta alana koşuyordu. Bir anlık du-

rakladı can mı kurtarmalıydı kaçanın peşinden mi gitmeliydi. Can daha önemliydi. Hans giderken başı ağrımaya başladı. Bu şimdi olamazdı. Kate, Mike'ı yere indirdi. Mike koşarak Kyle'ın yanına geldi. "İyi misin?" Mike Elizabeth'ten sonra onu da kaybetmeyi göze alamazdı. "Başım adeta çatlıyor." "Sen biraz dinlen Hans'ı buraya getireceğim." Mike cümlesini bitirir bitirmez patlama sesi kulaklarını doldurdu. Az önce Hans'ın olduğu ağaca baktı. Sadece ateş vardı, başka hiçbir şey yoktu. Dumanlar ve ateş az önce Elizabeth'te olduğu gibi. Ölüm kokuyordu. Ağacın ve bir insanın ruhu yanıp kül oluyordu. Mike ve Kyle aynı anda yere çöktü. Aralarındaki tek fark biri sevdikleri için acı çekiyordu. Diğeri hem sevdikleri hem de başı yüzünden acı çekiyordu. Patlamadan sonra başının ağrısı artmıştı. Gücünü fazla kullandığı zaman dinlenmezse meydana gelen baş ağrısı bugün daha şiddetliydi.

Mike, Kate'i taşıırken Kyle kendi başına Mike'ın arkasından yürüyordu. Tek ümitleri John'du.

"Kardeşimi serbest bırak." "İstemiyorum." "Ben de seni yaşatmak istemiyorum." Arka arkaya patlamalar duyuldu. "Sesler bile senin ölmeni istiyor." "Ya da kardeşinin arkadaşlarını öldürüyorlardır ne dersin?" "Ne saçmalıyorsun?" "Ağaçtan kurtaramadıkları herkes dışarıda patlayarak ölüyor. 3 arkadaşını da kurtaramadı." Tom duyduğu sesle ayağa kalktı. "Bir mey-

ve çürükse etrafını çürütmesi uzun sürmüyor.” Tom elinde ateşe şekil verdi. Bo’nun üstüne fırlattı. Bo, son anda kaçmayı başardı. Koluna gelen küçük yanıktan- sa kurtulamadı. “Abi!” Jesse sesin geldiği yere bakma gereği duymadan Tom’u taklit ederek elinde ateşi top haline getirdi. Alex’in nerede olduğuna bakıp elinde- ki ateş topunu ona fırlattı. “Sadece Kyle ve Tom’un cezasını çekmesini sağlayacaktın diğerlerinin suçu yoktu.” “Senin de onlar kadar suçlu olduğuna hatırlatmamı ister misin? Hepiniz ölmeyi hak ediyorsunuz.” “Onların suçu yoktu abi” Tom, Bo’nun da etrafını ateşle sardı. “Bana abi demeyi kes yer cücesi. Bu yalana kanacağını düşünmemiştim.” Kahkaha attı. “Ne demek istiyorsun?” “Gerçekten abin olduğuma inandın. Kyle’in babamızı öldürdüğüne. Evet, baban öldürüldü. Ve bunu yapan bendim. Önce Kate’i sizden ayırdım. Babanı da yakalatmak üzereydim ama Kyle ve Tom buna engel oldu. Bu yüzden babanızı öldürdüm. Bunu yapanın da Kyle olduğunu söyledim. Sense hiç sorgulamadan bana inandın. Kendini zeki sanıyorsun ama gerçekte aptalın tekisin.” “Sen bunu nasıl yaparsın?” “İnan bana hiç zor olmadı.” “Tom!” “Ne oldu işin düşünce yılan olarak beni mi seçtin? Biliyor musun hepinizi aynı kafeste toprağın altına gömmek istiyorum. Kyle gelene kadar sadece biraz daha yaşayacaksınız. Ve sonra puff” “Sence Kyle katil bir kardeş ister mi?” “Bunu çocukluğumuzu öldüren sizler mi söylüyorsunuz üstelik beni gerçekten

de öldürdünüz. Bu hataya bir daha düşmeyeceğim. Ağlayabilirsiniz.”

“Karşımıza çıkacak cesareti bulmuşsun.” Mike’in sesiyle Alex arkasına döndü. Kate de uyanmış Kyle’ın kucağında yerden doğrulmaya çalışıyordu. Kyle ise sevdiğine adeta incinmesi çok kolay kelebek edasıyla dokunup dokunmama arasındaki ince çizgide gidip geliyordu. “Kardeşimi ve dostlarımı öldürdükten sonra ne bu cesaret.” “İşlerin buraya geleceğini kullandığımı bilmiyordum.” “Planın neydi Kyle’ı öldürüp Kate’i buradan götürüp rahatça yaşamak mı? Yazık. Koynumuzda beslediğimiz yılan yazık. Seni severdim. Alex zekidir bizi en ufak sorundan bile kurtarmanın yolunu bulur derdim. O amca ve teyzenin evinde uyandığımızda da bunu başaranın sen olduğunu biliyordum. Sen ise bizi en büyük sorunun içine çekmekten başka bir şey yapmamışsın. Sana güvenip yanımıza alan aklımıza yazık.” Mike bazı kelimeleri vurgulayarak söyledi. “Bana istediğinizi yapın hak ettim. Ama lütfen o alçağı öldürmeden bana zarar vermeyin. Bu zamana kadar yaptıklarım için...” “Yaptığın şeyi yüze vurmak olmaz Alex, burada herkes birisi için önemli bir hareket yapmıştır.” “Biliyorum.” Kate, Kyle’dan destek alarak ayağa kalktı. Alex’in yanına yürüdü. “Kate gerçekten sizlere zarar gelmesini hiç istemedim. Seni her fırsatta korumaya çalıştım. Hatırlasana ilk tanıştığımızda Kyle’ı yumuşatmaya çalışmıştım. Az önce helikopterden düşerken de

senin yere çarpmanı engelledim.” “Boşuna uğraşma bildiğini söylediğin şeyi yapmaktan bile acizsin.” “Tamam, ama en azından sizi seviyorum çocuklar. Yaptıklarımın sonra buna hakkım yok belki ama yine de sizleri seviyorum. Kyle senden çok özür dilerim. Hepinizden özür dilerim. Ben ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.” Alex’in sesi ağlamaklıydı. “Merak etme seni bu dertten kurtaracağım.” Mike, Alex’i iterek yere düşürdü. Üstüne oturdu kollarını sıvadı. Sağ yumruğunu indirip hemen ardından sol yumruğu bu şekilde kaç yumruk attığını bile sayamadım. Mike yorulup Alex’in üstünden kalktı. Burnundan ve ağzından kan akıyordu. Mike üstünü silkeleyip Alex’in karnına tekme attı. “Yumruklarımın hepsi ihanetin içindi. Ve tekmelerim ise Elizabeth, John, Hans için ya da daha bilmediğimiz nice can için kabul ediyor musun?” bir tekme daha attı. “Etmemeye hakkın yok!” ardı ardına tekmelemeye devam etti. Midemin bulandığını hissediyordum. Bu kadar fazla olacağını düşünmemiştim. Ateş gücünü kullanan çocuk yanıma gelip beni oradan uzaklaştırdı. Tom’un yanına geldiğimizde üç bir yanımızda alevler yükseliyordu. “Kyle kurtuldu mu?” evet anlamında başımı salladım. “Bunu beraber yapmak ister misin?” elini bana uzatıyordu. Tereddüt etmeden tuttum. O eli tutmamam için neden yoktu. Elektrik çarpması ve zihnimde yoğun karıncalanmalar hissettim. Ateş, sadece onu kullanmak istiyordum. Tom’un elini tutarken

elimde oluşan ateşe o şekil verdi. Ellerimizi bırakıp ateş topunu kavradık. “Elveda Mia” Tom topu kendi eline aldı. Ateş duvarında bir boşluk oluşturdu. Topu o boşlukta yerde yatan Mia’ya yolladı. Açıkta kalan boşluğu kapatmak yerine duvarı onun üstüne kadar çekti.

Tamamen kül olana kadar öyle durduk. “Bu nasıl oldu?” “İki taklitçi birleşirse daha önce kopyaladıkları güçleri diledikleri gibi kullanabilirler.” “Kyle’ın yanına git istersen. Duman yüzünden Bo bayılmıştır. Burayı biz hallederiz.” “Onun yanın gidemem. Eski tanıdığı kardeşi değilim artık. O masum çocuk değilim. Sadece Kyle’ın güvende olduğunu bilmek bana yeter.” Nasıl olduğun önemli değil seni çok özledim.” Tom’un ayakları yerden kesilip ayrıldı. Kyle, Tom’u kendine çekip sarıldı. Yıllarca içlerinde olan boşluk bu şekilde doldu. Tekrar hayatlarına dönmüş gibilerdi. Benimde ayaklarım yerden kesildiğinde bunu yapanın kim olduğunu biliyordum. Tom, Kyle’dan ayrılıp benim onunla sarılmama izin verdi. Bu dünyada yaşadığım en iyi andı. Hiçbir şey demedik sadece sarıldık. Dakikalar durdu. Rüzgâr, ateş, bütün yaşadıklarımız duyup içimize işleyen her şeyden ayrıldık. Bu kollardan ayrılmak istemiyordum. Başımızdaki son beladan da kurtulmamız gerekiyordu. “Ne kadar korktuğumu tahmin bile edemezsin.” “Özür dilerim. Seni bıraktığım için ihanet ediyormuş gibi yaptığım için ve hatırlayamadığım daha birçok şey için özür

dilerim.” “Şimdilik sizi bölmem gerekiyor bitirmemiz gereken bir iş var.” Tom, Bo’nun etrafındaki ateşi yok etti. Mia’nın küllerinin olduğu yerdeki ateşi arttırdı. Kyle, Bo’yu yattığı yerden kaldırdı. Onu ateşin içine düşürdü. Vücudu yanarken büyük bir patlama oldu. Ateş büyüdü.

Ateş bütün dünyaya yayıldı. Detroxya Krallığının korktuğu tek efsane ve en büyüğü gerçekleşti. Jesse oluşan patlamada vücudunun ısınıp istemeden yükselmişti. Alev böylelikle çok büyük alanlara yayılmıştı. Dünya tamamen yanıp kül olurken onlar Kitsune sayesinde güvendedi. “Baş kilitleri bulmayı başardın. Kate ve Tom ölmeyecek ve muhtemelen uzun zaman yaşayacak kilitlerdi. Bana vermen gereken anahtar hakkında bir tahminin var mı?” Parlak gri turuncu gözleri Jesse’nin üstündeydi. 9 kuyruğunun 4 ucunda Kyle, Tom, Mike ve Kate vardı. Jesse başını olumsuz anlamda salladı. Anahtar bulması gerektiğini bile unutmuştu. “Anahtar kalbinde bana kalbini verebilir misin?” soru direk ölüm diye bağırıyordu. Kimseden ses çıkmıyordu. “Kilidi istersen bu dünyayı kilitleyerek verebilirsin.” Kitsune konuşmasını bitirir bitirmez renkler birbirine karıştı. Hepsi uykuya daldı.

“Çocuklar hazır mısınız?” hep bir ağızdan evet diye haykırdılar. Kitsune o gün onları Jesse’nin evreni TVGD’ye ışınlamıştı. Hepsi Jesse’nin evinde gözlerini

SONSUZ YANSIMA

açmıştı. Fredric ile tanışmışlardı. Jesse ve Fred onlara bu ülkenin bütün kurallarını anlatmış ve beraber takım olmalarını sağlamışlardı. Tom ve Mike, Kate ve Kyle. Şimdi ise öğretim görevlisinin verdiği görevleri bitirmeye çalışıyorlardı.

Bütün olanlara rağmen geleceğin çok daha büyük ve muhteşem bir şeye çiçek açacağını biliyoruz.

HAVVA DİDAR ÇAĞLARLAR

SONSUZ YANSIMA

Hepimizin yaşamak istediği hayaller ve hayatlar vardı. Bir elin parmağını geçmeyen sayımızla hedeflerimize ulaşmak istiyorduk. Bu yolda, çoğumuzun hiçbir suçu yoktu. Bizim için 'kesin bir suları vardır' diyenlere ise tek suumuzun yaşamak olduğunu söyleyebiliriz.

Benim adım Kate. Arkadaşlarım tüm umutlarını bana bağladı. Onları yalnız bırakmamak için her birine kalpten bağlandım. Daha en baştan, sonunda ne olacağını bile bile çıktığım bu yol, çıkmaz sokağa da çıksa sevdiklerimin hayatını değiştireceğim.

Haydi! şimdi benimle, bizim hikayemizi okuyalım.

ISBN 978-975-447-624-8

9 789754 447624